

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN
Tập 22

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN

(Tài Liệu Chuyên Ngữ Pháp Âm)

Tập 22

NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP

MỤC LỤC

198-(LCK-0830)	7
*Thầy trò trao đổi	* Vấn đạo
* Tâm từ	* Tri kiến giải thoát
* Sắp lớp	
199-(LCK-084A)	79
*Điều kiện vào Lớp Chánh Tư Duy	
* Dàn bài hỷ tâm	
* Vấn đạo Bát Chánh Đạo	
* Xả vật chất	
200-(LCK-084B)	109
*Vấn đạo Tứ Niệm Xứ	
* Tứ Vô Lượng Tâm	
* Xả ái kiết sử	
* Xả 5 dục trưởng dưỡng	
* Trạng thái thanh thản của vạn vật	
201-(LCK-084C)	143
*Vấn đạo Tứ Vô Lượng Tâm	* Tạo tác
* Nhân quả của Thầy	* Phòng hộ
202-(LCK-084D)	187
*Vấn đạo Tứ Niệm Xứ	
* Phân lớp	
* Chuẩn bị vào Lớp Chánh Tư Duy	
* Sách tấn	
* Nên bỏ nhà bếp trong tu viện	

- 203-(LCK-085A) 233**
 * Vấn đạo triển khai Tứ Vô Lượng Tâm
 * Mổ xẻ tâm niệm * Tứ Niệm Xứ
 * Đuổi bệnh * Cảm giác toàn thân
 * Xả ngã mạn
- 204-(LCK-085B) 269**
 * Vấn đạo xuất gia * Lớp Chánh Tư Duy
 * Quán thân Tứ Niệm Xứ * Tĩnh giác
 * Làm đàn bài * Tri kiến & Giới luật
- 205-(LCK-086A) 307**
 * Cách làm Đức hỷ tâm
 * Vấn đạo Tứ Niệm Xứ
 * Tứ Vô Lượng Tâm
 * Nhân quả thảo mộc
- 206-(LCK-086B) 335**
 * Vấn đạo Tứ Vô Lượng Tâm
 * Môi trường thiện cảm hóa ác pháp
 * Tứ Niệm Xứ
- 207-(LCK-086C) 365**
 * Vấn đạo điều kiện vào Lớp Chánh Tư
 Duy
 * Sách tấn chứng đạo
 * Tâm từ
 * Đàn bài tâm xả

198-(LCK-0830)

- *Thầy trò trao đổi
- * Vấn đạo
- * Tâm từ
- * Tri kiến giải thoát
- * Sắp lớp

[Trưởng lão]: Cái ý hành chưa hả con, khẩu hành cũng chưa hả? Vậy thì con hãy làm cái bài khẩu hành, ý hành đi con, rồi lần lượt phải làm hết những cái bài này, để sau khi mình áp dụng vô tu mình có cái điều kiện đủ để mình xả cái tâm đó con, có cái điều kiện đủ để xả tâm. Còn nếu không có đủ thì nhiều khi mình gượng ép mình xả, nhưng mà bị ức chế. Còn cái khẩu hành nhiều lắm mấy con, khẩu hành nó bốn nơi, bốn vị trí của mình.

[Tu sinh]: Tại vì con giờ con làm bài, chừng nào Thầy đưa cái dàn bài thì con sẽ đưa cái này.

[Trưởng lão]: Rồi, Thầy sẽ đưa cái dàn bài, cái tâm Hỉ đó con.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con để ở trong cái tập bài làm của con.

[Trưởng lão]: Rồi, để Thầy sẽ coi cái tập.

[Tu sinh]: Thưa Thầy cái bài Thực phẩm bất tịnh để con đưa vô, con gửi cho Thầy.

[Trưởng lão]: Rồi, rồi, cái đó để sau này những cái bài đó đưa lại Thầy, để Thầy mượn lại Thầy đánh vi tính, Thầy đưa vô Diển Đàn Chân Như.

[Tu sinh]: Hồi sáng con có gửi vô, cô nói chừng nào Thầy bảo mới đưa.

[Trưởng lão]: Con đưa trước cũng được. Còn sau đó thì lưu lại đó Thầy đưa cho Mật Hạnh nó sẽ đánh. Nó đánh nhanh lắm, nhưng mà có điều kiện là nó đánh phải sửa chính tả. Không có sao đâu con, Thầy sẽ mượn hết mà, rồi sẽ cho vào Diển Đàn Chân Như.

[Tu sinh]: Thưa Thầy cho con hỏi ông Châu Lợi Bàn Đạc ... 02.00 Xả Tâm Vô Lượng?

[Trưởng lão]: *Xả Tâm Vô Lượng đó con, tu trên Tứ Niệm Xứ là Xả Tâm Vô*

Lượng. Ông Châu Lợi Bàn Đạc xả tâm, ông đơn giản ông xả theo kiểu của Mật Hạnh rồi chứ không có lý luận. Cái ông Mật Hạnh ông dở lý luận lắm, cho nên ông nói mấy cô Nguyên Thanh viết hay quá trời, con viết không được, con chỉ biết xả thôi. Cái mặt nào mà đến với con là, nếu mà con tu là con cứ xả, cái gì cũng xả hết, xả hết là nó hết, nó như vậy đó con.

Nhưng mà thật sự ra thì áp dụng thì nó như vậy, nhưng mà không khéo bị ức chế đó. Phải hiểu mấy con, chứ còn nếu mà cứ ngắt ngang đầu nó, thì coi như là mai một nó mọc còn mạnh hơn, nó mọc hai, ba đầu. Khó là khó ở chỗ đó mấy con, nói thì dễ chứ mình bị ức chế.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con có coi cái Những Lời Phật Dạy, Đường Về Xứ Phật tập 5, Thầy Thiện Thuận nói thế này, có Thầy dạy có hai phương pháp để nhập định mà con thấy phương pháp thứ nhất là ức chế thân tâm để nhập định, phương pháp thứ hai là cách xả tâm để nhập định. Con không hiểu ức chế thân tâm để nhập định là còn tham, sân, si rồi sao ta?.

[Trưởng lão]: *Ức chế là chế ngự đó*

con, chế ngự để hàng phục để rồi mình dùng cái tri kiến của mình, mình dùng cái phương pháp mà xả tâm, chứ không phải ức chế mà hết vọng tưởng. Cho nên cái đó là cái phần mà áp dụng, nếu mà theo cái phần mà chế ngự đó, thì được trực tiếp với một vị Thầy người ta biết cách người ta trực tiếp giúp mình, chứ không khéo mình ức chế.

Còn cái mình dùng cái tâm Xả, mình dùng cái tri kiến mình xả nó dễ lắm, tại vì mình hiểu tới đâu mình xả tới đó, mình hiểu nó thì nó xả à. Cái phần nó xả bằng cái tri kiến nó không bị ức chế.

Còn cái phần mình chế ngự rồi mình tiến tới đó mình tu tập thì có một vị Thầy người ta kèm bên, chứ để không mình lọt trong tưởng, nó có cái khó cái phần đó.

Cho nên nó có hai phần. Vì vậy mà trong khi tu này, thì mấy con thấy Thầy dạy cho tuổi trẻ đó, phải nhiếp tâm nhìn cái bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của mình; còn các cụ già lớn tuổi thì người ta không có nhìn, người ta ngồi chơi, **Ông Bàn Đạc thì cái**

kiểu của ông là ngồi chơi đó.

[Tu sinh]: Thưa Thầy tác ý quét tâm vậy mà nó hết hả Thầy?

[Trưởng lão]: **Bởi vì Đức Phật khi dạy ông Châu Lợi Bàn Đặc thì Đức Phật tìm sát bên ông, chứ không có để ông một mình,** chứ không phải là không đâu. Bởi vì khi ông bị người anh ông đuổi, rồi ông khóc, sau khi Đức Phật nghe mới dạy ông cách thức quét tâm, **vì thấy ông dốt quá, ông không có đủ cái tri kiến ông quán xét.**

[Tu sinh]: Thưa Thầy có cô Diệu Đức.

[Trưởng lão]: A lô, có gì không con, con ngồi xuống đi. Bây giờ thì cứ lên tu tập chứ con, lên đây rồi Thầy sẽ đánh đòn cái tật ngồi đó chứ, nó cứ ngồi vậy. Được rồi, chuẩn bị lên lo tu đi con. Rồi con.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, câu thứ hai con hỏi là, trong cái Định Niệm Hơi Thở, nó có quán ly tham, quán ly sân, quán ly si đó Thầy, mình còn tu Tứ Niệm Xứ, mình áp dụng để câu hữu hay sao?

[Trưởng lão]: **Không con, phần nhiều là quán ly tham, sân, si là mình đang**

sống trong cái cuộc đời, có người làm cho mình buồn giận đó, thì mình dùng cái đó để mình chế ngự, dùng cái câu mà Định Niệm Hơi Thở mà quán ly sân, quán ly si để mà chế ngự mấy con.

Còn ở trong khi mà tu Tứ Niệm Xứ thì con khỏi cần. Khi mà nó có cái niệm gì đó, cũng như bây giờ con nhớ cái niệm đó nó làm cho con **tức giận** trong hồi nào đó. **Bây giờ nó nổi lên, nó nhớ lại thì con dùng cái Định Niệm Hơi Thở, con cũng quán ly sân cũng được nữa; nhưng con chỉ cần thấy đây là ác pháp, mình chỉ cần tu cái tâm Từ của mình, là nó cũng hết. Hoặc là mình tâm Xả của mình cũng hết, nó dễ.**

Còn cái mà mình sống trong đời nó có nhiều cái đối tượng nó làm cho mình dễ sân, dễ phiền não nói lời nói này đó, thì tức là bây giờ mình sử dụng, mình sử dụng cái Định Niệm Hơi Thở nó ở trong cái đề mục nào đó để mình xả tâm.

[Tu sinh]: Con tu Tứ Niệm Xứ con thấy là con đứng, con ngồi, con quan sát cái thân tâm, chưa thấy cái tham sân mà nó ly rõ luôn, mà cái si con nó hiện ra mạnh quá

Thầy.

[Trưởng lão]: Cái si con nó hiện ra mạnh tức là nó hiện ra cái tướng buồn ngủ, hôn trầm phải không con?

[Tu sinh]: Cái si, cái hôn trầm, con thức ghê con học nó buồn ngủ quá trời, con đi mà nó cũng buồn ngủ. Con tác ý lớn cái nó tỉnh.

[Trưởng lão]: Vậy cũng được rồi, tác ý lớn tỉnh. Hay hoặc là con muốn chuẩn bị cho nó đừng có bị cái trường hợp đó nữa con, thì con sẽ...

[Tu sinh]: Có lúc nó tỉnh một, hai ngày luôn con không ngủ, và đêm con không ngủ được, nó tỉnh mà nó xả từng tâm niệm, con ít ăn mà nó cũng không muốn ăn, mà nó ăn rất ít. Có ăn mà ăn ít, con ly tham, ly sân con cũng nhận biết được cái trạng thái con rất là rõ, nó rõ cái tham, sân nó ly ra rồi, tự nhiên cái si nó trở dậy rất là mạnh Thầy.

[Trưởng lão]: Trở dậy đó, thì con thường xuyên con nên tập cái pháp Tứ Niệm Xứ. Con ở trên chỗ đó con giữ bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp để rồi con xả. Con thấy nó tỉnh thôi, và khi con thấy **bị hôn trầm thù**

miên thì con thường xuyên con tập hai pháp. Một cái pháp Tứ Niệm Xứ, và một cái pháp Thân Hành Niệm đó con. Con tập nó chừng mỗi một ngày con tập nó một lần, hai lần, một lần chừng **30 phút hay 1 giờ** thôi. Tập nó sẽ tỉnh, nó không bị cái trường hợp như thế.

[**Tu sinh**]: Sao con đi kinh hành mà nó tỉnh, cái **Thân Hành Niệm tập sao không có được Thầy ơi, tập xong một vòng sao con thấy nó mệt mỏi**, thở ra, kỳ cục lắm, cái đó ...

[**Trưởng lão**]: **Nó không hợp con, nó không hợp thôi, con đi kinh hành**, con ráng con đi kinh hành Chánh Niệm Tỉnh Giác.

[**Tu sinh**]: 8:46 Con tập con không hiểu sao nữa.

[**Trưởng lão**]: Khi mà nó vậy đó, con vượt qua, nghe nó an trú dữ lắm con...

[**Tu sinh**]: Vượt qua Thân Hành Niệm hả Thầy?

[**Trưởng lão**]: **Vượt qua, ôm pháp Thân Hành Niệm vượt qua.**

[**Tu sinh**]: Con ôm pháp Thân Hành

Niệm!?

[Trưởng lão]: Vượt qua cái nó tỉnh lắm đó, nó nhờ cái mà con biết cách vượt qua, con ôm nó tỉnh. Nó thật tỉnh, bởi vì có pháp Thân Hành Niệm nó tỉnh, nó không có bị. Chứ còn con mà đi kinh hành thì chắc là con bị cái hôn trầm thùy miên, bởi vì Tu Tứ Niệm Xứ người ta.

[Tu sinh]: Nó cứ trở lại hoài con tỉnh tới chừng ...

[Trưởng lão]: Nó tỉnh, có lúc nó tỉnh rồi có lúc nó trở lại, bởi vì nó chưa thật hết đâu, nó hết thì nó ly dục, ly ác pháp hết rồi, nhưng vì còn cho nên mình tránh chừng nào mà cho nó sạch, nó không còn trở đi, trở lại thì chừng đó mình xong rồi đâu còn tu nữa đâu.

[Tu sinh]: Con thấy cái tâm nó lừa mình lắm đó Thầy, có khi mình nằm xuống nó ngủ quên đó Thầy, nó dụ mình vậy đó trời, con phát hiện ra con sợ quá.

[Trưởng lão]: Do đó mình cẩn thận, trong cái giờ mình tu thì mình cẩn thận lắm, chứ không phải mình tu mình lơ đãng với nó được đâu, nó lừa mình lắm. Trong khi

tu mình phải cẩn thận lắm, mình cẩn thận mình mới thắng được.

Rồi, ráng về tu hai cái pháp đó con, con phải ôm cái pháp Thân Hành Niệm với Tứ Niệm Xứ tu, con có duyên với Tứ Niệm Xứ thì cứ ôm pháp Tứ Niệm Xứ mà xả.

[Tu sinh]: Con có duyên với pháp Thân Hành Niệm không Thầy?

[Trưởng lão]: Tứ Niệm Xứ thì con tu tốt, bởi vì bây giờ ngồi nó yên tịnh, nó lặng lẽ, là Tứ Niệm Xứ được rồi, dễ rồi. **Chứ còn cái pháp Thân Hành Niệm là con chỉ phá cái si thôi**, mình ôm nó để phá si chứ còn con không ôm pháp Thân Hành Niệm thì con không phá nổi nó đâu, nó cứ tới lui, tới lui.

[Tu sinh]: Dạ, nó tới lui hoài con phải xả.

[Trưởng lão]: Nó tới lui hoài nó làm cho con không có bảo vệ được cái chân lý.

[Tu sinh]: Nó làm cho con tỉnh hai, ba ngày cùng một lúc, đêm cũng tỉnh, ngủ một hơi, cái tật nó ngủ ngồi đâu nó gục đó.

[Trưởng lão]: *Thí dụ như năm, ba ngày nó tỉnh.*

[Tu sinh]: Con ôm bát khát thực mà nó buồn ngủ quá trời luôn. Trời ơi! kỳ cục.

[Trưởng lão]: Nó đi bữa nào nó té bể bát bữa.

[Tu sinh]: Có khi nó tỉnh, tỉnh rất là tỉnh, có khi nó bị như vậy con không biết làm sao? Vậy là con phải kết hợp với Thân Hành Niệm để con phá cái si?

[Trưởng lão]: Đúng rồi con, con phải tu tập như vậy đó con.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy! Con muốn hỏi **Nguyệt Cảo** đó Thầy, không biết sao mà hồi đi về Thành phố với con nói chuyện toàn là tưởng không, lúc này **11.30...**, có cái giúp đỡ cô coi. Tại vì cô đi từ thiện với con, với cô Liên Châu ở Đồng Tháp bữa về mà lúc học buổi sáng, buổi chiều đó Thầy. Mọi người liên lạc với con, cô Liên Châu với lại Nguyệt Cảo cùng đoàn Phật Tử Thành phố Hồ Chí Minh đi. Nguyệt Cảo vô cái nhà Từ Thiện đó nói con với cô Liên Châu ở nhà Xá Lợi Phát. Trời! sao nó nói.

[Trưởng lão]: Nó ma ma, phật phật, nó tưởng không con, nó sống ở trong tưởng,

[Tu sinh]: Trời ơi! Con Thấy quá trời

tưởng không?

[Trưởng lão]: Nó như điên, nó nói vậy nó nói tưởng, nó điên đó.

[Tu sinh]: Trời ơi, tự nhiên nhìn ra người này người kia, nào là cô Diệu Văn, rồi cô nói Xá Lợi Phất rồi tùm lum, ai cũng có thiên nhãn nhìn tùm lum á. Trời ơi sao nói chuyện với con toàn là tưởng không, con nói để con báo Thầy.

[Trưởng lão]: *Thầy thì không có gặp, chứ phải Thầy gặp thì Thầy đốn ba cái tưởng nó nói bậy, nói bạ. Nói làm như là mình là Thần Thánh, làm như đầu ú, làm như ông lên bà xuống, nó bị ba cái tưởng.*

[Tu sinh]: Nó nói chuyện với con toàn tưởng, con biết tưởng. Trời ơi, sao mà nói tưởng quá, nó không có tác ý bây giờ nó có hiệu nghiệm. Nó có nội công, nó hại ai cũng được, tùm lum hết. Trời ơi, nó nói chuyện tưởng không à. Con không biết sao nữa, tiếp xúc với cô này có ngày con vô tưởng quá.

[Trưởng lão]: Nó sẽ bị tưởng đó con, nó sống ở trong tưởng rồi, **sống ở trong cái tưởng, nó nói như là nó thầy bói vậy, nó nói như là cái người mà có Tam Minh**

vậy, cái chuyện nó nói ờ, người ta cất cái nhà vậy. Nói cái chuyện làm sao mà có cái nhà của ông Xá Lợi Phát, ông Cấp Cô Độc mà ở cái đất nước Việt Nam bao giờ. Người ta là người Ấn Độ, nó đi đến khu đó. Ở Việt Nam mà nó nói chuyện đó mơ, nó tưởng, nó điên đó, nó nói không trúng đâu. Bởi vì làm cho người ta thấy nó như điên vậy, nó không có trúng, nó nói bậy.

[Tu sinh]: Chúng gì mà nó rơi vô tưởng vậy đó Thầy.

[Trưởng lão]: *Từ cái chỗ cầu cơ, nó làm tâm bậy, tâm bạ đó, nó bị lạc trong cái tưởng rồi*, thành ra nó tiêu. Nó không phải là cứu không được, nhưng mà có điều kiện nó không biết nghe, nó ngang ngang nó làm như...

[Tu sinh]: Bữa nhìn, con không biết cô Nguyệt Cảo có nói **13:49...**

Ngày hôm qua cô cười cả ngày, ngày hôm buổi sáng cô đi ngoài đường, cô vừa đi cô vừa cười, đến chiều chiều cô ngồi cô ...

[Trưởng lão]: Nó bị tưởng đó con.

[Tu sinh]: Dẫn dắt nặng. Cho nên người ta nói ma nhập.

[Tu sinh]: Giờ nói cô bị tưởng cô không có chịu.

[Trưởng lão]: Có bao giờ ai điên mà nói người ta điên người ta chịu. Nó cái kiểu đó là kiểu muốn điên đó.

[Tu sinh]: Bởi vì chính Nguyệt Cảo bị tưởng, mà hôm trước về không biết nói với cô Liên Châu cái gì mà bữa cô Liên Châu than với con. Trời ơi, nó nói như vậy, như vậy đó,... thương cho Cấp Cô Độc làm cô Liên Châu phiền não đó Thầy.

[Trưởng lão]: Nói bậy bạ đó.

[Tu sinh]: Nói bảo cô Liên Châu Cấp Cô Độc, trời ơi,

[Trưởng lão]: Nói điên nói khùng, nó nói bậy, thứ nhất nó làm nó mất uy tín, vì nó nói người ta không có tin nó nữa.

[Tu sinh]: Làm mất uy tín với cô Liên Châu luôn rồi đó Thầy. Bữa trước cô Liên Châu thương là thương lắm, bây giờ làm sao mà cô Liên Châu phiền não, phiền hà nữa, còn mất uy tín với cô Liên Châu luôn, con cũng không hiểu.

[Trưởng lão]: Thì sống trong tưởng, ma mà ai tin nổi. Thôi, bây giờ sự thật ra thì

phải như chú Mật Hạnh chắc Thầy lấy roi Thầy quát rồi.

[Tu sinh]: Nói vậy cô xấu Thầy ơi, con hơi buồn. Con tu mình con cho xong.

[Trưởng lão]: Bây giờ thì nói chung con lo con tu của con đi con, để nó tùy duyên nó rồi.

[Tu sinh]: Cái tướng này cũng do cái duyên Cao Đài.

[Trưởng lão]: *Cái duyên Cao Đài đó con, cái duyên cầu cơ là cái duyên Cao Đài đó.* Cho nên mấy ông Cao Đài đó, mấy ông lọt trong cơ rồi khó lòi mấy ông trở lại lắm.

[Tu sinh]: Con thấy nó có ghi giấy có không, hỏi Xá Lợi Phất cái này được không? Nó thấy giấy, nó chụp giấy mở ra, nó nói được, nó làm vậy đó Thầy. Con thấy ở dưới thất nó làm cái gì mà ngày đêm nó vậy hoài, con không hiểu gì nữa. Con bật đèn dậy, mở cửa ra đi kinh hành thấy nó ở trong nó làm vậy đó. Mấy tháng trời, con thấy cái kiểu mà kỳ lạ quá.

[Trưởng lão]: Nó học theo cái kiểu của bên Cao Đài, cái kiểu cầu cơ. Nó theo Phật

Giáo mà nó lại đi vào cái tà giáo như vậy. Đến đây Thầy đã nói là ba cái tướng rồi, thì ít ra nó phải đẹp, còn này nó không đẹp.

[Tu sinh]: Tại vì cái tướng nó lồi nó mạnh quá Thầy ơi!

[Trưởng lão]: Theo Thầy thì bây giờ nó đi về nó đi dạy học thì nó quên đi, chứ còn nó đi tu thì nó bị ảnh hưởng cái tư tưởng tôn giáo.

[Tu sinh]: Tại vì cái tâm nó lắng đó Thầy, sinh ra cái tướng nó mạnh.

[Trưởng lão]: Tướng nó lên, còn đi dạy học thì nó bận rộn cái công việc ở đời, cái ý thức nó.

[Tu sinh]: Bây giờ nó đâu có chịu về dạy đâu Thầy.

[Trưởng lão]: Theo Thầy, bây giờ nó phải dạy nó mới cứu nó, chứ còn cách nào khác hơn hết mà đem... 16.26

[Tu sinh]: Về mà nói với con, mấy người ra Thành phố nằm chiêm bao thấy Thầy truyền y, bát tùm lum hết. Trời ơi, toàn chuyện ở trong tướng không à.

[Trưởng lão]: Nó giống như **Thầy**

Thông Vân, Thầy Thông Vân nói Thầy truyền y, bát, truyền tâm ấn cho Thầy. Bây giờ Thầy đi ra Thầy làm Bồ Tát Đạo, Bồ Tát Hạnh. Thầy Thông Vân hỏi đó cũng vậy. Thầy nói bây giờ cũng giống y như vậy, không khác gì. Chưa gì hết mà truyền y, bát.

[Tu sinh]: Con thấy nó nằm chiêm bao thấy Thầy truyền y, bát, sau dạy ở Long Thành gì. Trời ơi, con nói nó tưởng. Cô Liên Châu nói nó bị tưởng rồi, kêu, nói Thầy nói bị tưởng rồi, chỉ đi dạy, giờ nó đâu có chịu về dạy.

[Trưởng lão]: Nó bị tưởng vậy rồi, nó lòi theo một số bạn bè nữa, rồi may mấy đứa bạn nó không ấy chứ.

[Tu sinh]: Năm đứa bảo như vậy như vậy, hai ba đứa nó nghỉ rồi Thầy. Từ Chân, Ngọc Bình làm đơn nghỉ hết rồi. Bây giờ nó không xong mà nó kéo người ta, khổ ghê.

[Trưởng lão]: Bắt đầu đi theo nó, rồi cầu cơ rồi thành tưởng hết, một đám tưởng.

[Tu sinh]: Chết luôn, trong khi người ta đang làm vậy, lương cao gần chết luôn vậy, ta làm cho sống đủ người ta, từ từ người ta có duyên vô sau, giờ vào đó làm gì hết.

[Trưởng lão]: Phải chi nó tu đúng, giữ giới đúng, nó giữ đúng hần hoi, đàng hoàng, nó bình tĩnh, nó đừng có cầu cơ, đừng có sống kiêu mà ông lên bà xuống đó, nói cái chuyện trời long, đất lở không à, chắc chắn không biết gì hết, nói bậy nói bạ. Cứ thúc dục nó nói, nó nói như là nó Thần, Thánh vậy đó.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con muốn hỏi những cái bài viết của Nguyệt Cảo thì cái tướng nó viết đó hả Thầy?

[Trưởng lão]: *Tướng nó đó con, cái tướng của nó chứ không phải là nó đâu. Nó lưu xuất bằng tướng nó viết đó.*

[Tu sinh]: Trời ơi, vậy là những cái bài hay thơ văn hay là tướng viết sao?

[Trưởng lão]: Cũng tướng đó con.

[Tu sinh]: Nhiều khi con nói là một đêm con thấy viết cả chục bài thơ, con thấy ngạc nhiên hết sức, con thấy sao con nghĩ một bài thơ không ra. Viết văn nó viết cũng được, thơ viết cũng được, nó tướng nó viết à.

[Trưởng lão]: Nó bị lọt vô tướng, nó ghẹo ba cái cơ rồi nhập nó làm tướng, tội. Hết cuộc đời mà không ra gì hết. **Rút cuộc**

rồi tự nó nó làm mất uy tín với Phật tử Thành phố.

[Tu sinh]: Làm mất uy tín với Phật tử Thành phố luôn, bây giờ mang tiếng.

[Trưởng lão]: Bây giờ người ta làm sao người ta tin nó được.

[Tu sinh]: Giờ không tin nó rồi, con thấy khổ vậy đó.

[Trưởng lão]: Bây giờ nó làm sao nó đứng ở trong vị trí nào, khi nó tu được đi nữa thì người ta cũng không tin nó nữa.

[Tu sinh]: Giờ ở Thành Phố người ta không tin nữa. Bữa cô Liên Châu lên nói, con thấy nó nói cô Liên Châu này kia.

[Trưởng lão]: Làm sao người ta tin.

[Tu sinh]: Nó làm cô Liên Châu với lại Cấp Cô Độc gây lộn. Trời ơi, viết thư viết từ tùm lum hết.

[Trưởng lão]: Cái chuyện nó làm sai đó, sai nó gây rắc rối, nó tưởng ông chồng của Cô Liên Châu này sẽ giúp đỡ nó đâu, đâu có chuyện đó.

[Tu sinh]: Đó, bởi vậy cô Liên Châu nói vậy đó, bảo nó đi lãnh cơm nó nói tôi

ráng tu sau này tôi làm Thầy Mật Hạnh, các con nghe câu đó hoài con nói nếu mà con còn ở dưới chưa lên tu, con ở trên đó, trời! Chưa tu nói làm Thầy Mật Hạnh. Biết Mật Hạnh nó tu tới đâu không mà, trời ơi! Chắc chắn là Mật Hạnh không chịu tu với Thầy, tu với em đó. Cứ như vậy, biết sao nữa mà nói hoài, nói không được. Nếu Nguyệt Cảo cũng duyên nhân quả, biết sao hả Thầy?

[Trưởng lão]: Duyên nhân quả, đến đây rồi, mà không biết gì hết.

[Tu sinh]: Có Thầy kể bên mà không biết xá.

[Trưởng lão]: Nói mấy bữa mà câu cơ. Thầy với cô Út ra đó, khuyên lớn nó.

Rồi, rồi con, con hỏi Thầy gì? Thầy trả lời

[Tu sinh]: (20:08 Nói nhỏ). Thưa Thầy, con và cô Diệu Vân ... bảo mua cái máy...

[Trưởng lão]: Thôi được con, bây giờ nó thiếu thì Thầy sẽ nói với cô Út cho thêm chứ không có gì đâu, con đừng gọi nhà nữa con. ***Bây giờ con đi tu rồi, con đừng có gọi thêm gì hết. Bởi vì mình đi tu coi như mình không còn, mình cũng như là còn***

ba y một bát, mình sống đời sống như vậy thôi. Bây giờ con đã lỡ con gọi được bao nhiêu hay nhiều, thiếu nhiều thì cái tâm của con phát nguyện đó thì có người sẽ cùng con đóng góp thêm. Người ta sẽ thêm điều kiện để sang mấy cái đĩa.

[Tu sinh]: 21:12 Thưa Thầy! Con không phải con xin ngoài, con xin cho cái ...

[Trưởng lão]: Tội con quá, con cứ ước nguyện ...

[Tu sinh]: Con bây giờ con muốn là tha thứ, nghe lời dạy của Thầy tác ý tha thứ. Có nhiều người, người ta không được ... để mình có cái máy, rồi làm mọi người ở xa người ta được nghe. Phật Pháp thì chưa tin sâu nhưng mà người ta thực hành được cái đạo đức thì mới có lợi cho người ta thôi.

[Trưởng lão]: ***Cũng đúng con, tu chưa tới đâu, chứ nhưng biết được đạo đức thì nó cũng đỡ rồi.***

[Tu sinh]: Con bạch Sư Ông, con tính nói là cô đừng có lo, nhưng giờ cũng chưa có chắc gì. Tới chừng nào ông anh con, ông qua Mỹ Thầy, con cứu anh đó và ông thay anh 21.15... thư gửi về cho con, con xin một

lượt, giờ tiền của cô cất hết rồi. Con nói thôi cô cứ đưa Sư Ông, rồi kiểm đủ rồi ... Sư Ông xem đi, chừng nào có tiền ...

[Trưởng lão]: Được rồi con, Thầy sẽ nói với cô Út, có thiếu bao nhiêu thì đưa thêm, để lúc bấy giờ mình có một cái máy để cho mình sang các đĩa cho nó mau, để cùng nhau đóng góp với nhau bởi vì mấy con phát nguyện, rồi vì người chót, người chót mình làm nên công việc. Yên tâm đi đừng có lo con, được bao nhiêu hay bao nhiêu, rồi bắt đầu còn thiếu bao nhiêu thì cô Út cô sẽ đưa.

Con cứ đưa Út rồi Thầy sẽ góp ý, Thầy nói thêm.

[Tu sinh]: Bởi vì con muốn nói là cái ý của con là vậy ... làm cái việc gì con tính kỹ và ... Con có nói với cô Út, cô Út vui lắm, cô Út nói vậy chừng nào đến đó thì con sẽ cho ...**23.30** máy móc thì con không biết gì hết. Cô Út giữ hết, còn làm việc với người ta gì đó con chỉ cho người dẫn cô Út đi rồi chọn máy rồi cô Út đem về. Con trình với Sư Ông, có chuyện gì thì Sư Ông thử xem có được thì mình mới làm...

[Trưởng lão]: Được con, không có gì đâu, Thầy thấy mấy con tính vậy là quá tốt,

do đó thì cũng tốt.

[Tu sinh]: 24:22 Con không giữ rồi cô Út cũng nghe.

[Trưởng lão]: Được, không có gì đâu con, phụ với với Thanh Trí, Thanh Trí mình làm nhiều quá, Thầy thấy mình Thanh Trí quá cực quá.

[Tu sinh]: Mà giờ Sư Ông kia gặp sư rồi con đang trở lại, con cũng không biết, Sư Ông kêu đọc cư rồi con đi về. Sư Ông làm nhanh quá, chưa có chuẩn bị gì.

[Trưởng lão]: Coi như là cái lớp thì bữa hôm nay là cho đọc cái bài của Nguyên Thanh, cái bài cuối cùng. Sự thật ra mấy con chưa có làm hết, có nhiều người chưa có hết đâu. Còn có thể mà đi về, đi tới, đi lui trong cái giai đoạn này. Nghĩa là coi như là hết cái tháng này, hết cái tháng giêng này. Chứ không phải, nói thì Thầy báo trước vậy để chuẩn bị, chứ còn tới đó nó khép vô, nó là cái lớp tới đó mình tu rồi. Cho nên chuẩn bị hết cho mọi mặt này để những bài vở mấy con viết chưa, có những bài mấy con viết chưa xong, mình chuẩn bị cho mình viết cho xong. Rồi Thầy kiểm hết mọi bài, để thấy được cái tri kiến của mình, để áp dụng để

cho mình tu được hay chưa được.

Chứ còn nếu mà nó còn thiếu một hai bài, năm ba bài mình cũng bỏ qua đó, coi như là mình bỏ qua. Tới chừng nó gặp cái trường hợp nó gặp cái nghiệp nào đó, nhờ cái phương pháp đó quán nó mới xả được mà giờ mình không biết, thì lúc đó là không xả, bị ức chế đó mấy con. Thành ra mình chỉ có một phần nào bị ức chế là mình cũng không vô được, không có dễ.

Pháp của Phật là ngăn ác, diệt ác, tức là pháp xả không à, chứ không cho mình ức chế; mà mình dùng cái pháp Như Lý Tác Ý coi chừng mình bị ức chế, nó khó. Cho nên vì vậy là những cái bài chưa làm xong là phải làm cho xong.

[Tu sinh]: Con tính hôm nay lên xin Sư Ông cho con chậm mà chắc, cho con thư thư một chút. Tại hồi sáng Sư Ông nói.

[Trưởng lão]: Bây giờ sắp xếp lớp này kia chuẩn bị cho mấy con đây cũng cả hai, ba tuần lễ mà chưa rồi, chứ đâu phải dễ đâu. Nó bắt đầu mà vô tu là chuẩn bị hết đó con, chứ không phải dễ.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con bây giờ có

thể về chuẩn bị củi, lửa bằng cách là lo mấy cái máy cho nó xong đi.

[Trưởng lão]: Cho xong hết mấy cái phần đó mấy con, xong hết cái phần đó thì mới được.

[Tu sinh]: Hôm mồng hai này con cũng mới về đưa người hỏi máy luôn, hỏi chắc chắn, trong khi đó con về con đèo cô Út đi lên. Được không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Được con, cái đó là được. Cho nó hoàn tất hết, để sau khi mà vô tu là không có còn bận. Mà nếu mà còn bận thì không tu được nữa, không tu được nữa thì ở lại lớp sau chứ còn không có vào cái lớp này được. Người ta sẽ bỏ rơi ra.

Vào tu rồi mà còn chuyện gì mình đi tới đi lui đó thì coi như là ta bỏ rơi ra. Để cho giữ trọn vẹn giới luật, để cho mình thanh tịnh, mình thật thanh tịnh mà mình đi vào. Tức là cái pháp mà sáng Thầy đưa, cái pháp không phóng dật đó. Mà mình còn bị phóng dật ra ngoài thì thôi rồi, hết tu rồi, nó là quan trọng lắm mấy con. Một pháp.

Rồi bắt đầu, xong rồi con.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, cho phép con hỏi

một chút, **27:16 ...** Con thấy bốn cái pháp Tứ Vô Lượng Tâm, con biết là cái pháp xả, thế thì hôm qua con cũng phát hiện con ... con cũng còn đang ngu, cho nên con chưa thực hiện được, nó là cái sức của con thôi, nhưng mà con chưa nắm được rõ lắm trong cái vấn đề đây, thế thì con thấy con đang vướng mắc. Cho đến con xin hỏi Thầy, Thầy từ bi chỉ cho con trong Bốn cái pháp ấy, Tứ Niệm Xứ của con vào cái pháp nào nó giúp cho con để con tu ở trong cái **28:09 ...** tham, sân, si của con vẫn còn thì ... con cũng xả cũng đều nhưng mà đến đạt thì nó chưa đâu vào với đâu, nó là những cái phần rất là nhỏ thôi, cho nên là con muốn tu cái phần ấy, Tứ Niệm Xứ thì con cũng tu được, cái ... tham sân si con vẫn còn,... con chưa hiểu lắm. **28.30 (nói nhỏ khó nghe).**

[Trưởng lão]: Khi mà Thầy đọc những cái bài của con, ***Thì Thầy thấy cái đặc tướng của con nên tu tâm Từ, thì nó dễ xả hơn hết. Bởi vì muốn mà xả thì đối với cái đặc tướng của con nó không phải xả ở trong cái pháp xả, mà xả ở trong cái Từ, tức là trong cái Từ nó có cái xả. Do đó mình ôm cái Từ để mình gọi cái lòng thương yêu của mình, mình xả nó***

để lắm, nó không khó.

Nếu mà thiếu, lấy cái lòng từ là chính mà cái xả nó là phụ, trong đó nhưng không phải hai pháp mình câu hữu đâu. Chính mình tu lòng từ mà nó xả đó. Mỗi mỗi cái đều mình gọi lòng thương yêu của mình đến với mọi người, đến với mọi pháp, pháp ác cũng vậy, mà pháp thiện cũng vậy. ***Do đó khi mình thương yêu, thì cái lòng thương yêu của mình tự nhiên nó xả.*** Đó là cách đệ nhất mà nó phù hợp với con hơn nhất. Con hiểu không?

[Tu sinh]: 30:07 Thưa Thầy còn cái ly dục, ly ác pháp thì?

[Trưởng lão]: Thì nó sẽ ly dục, ly ác pháp ở cái chỗ đó, tức là mình dùng cái tâm đó là nó ly dục, ly ác pháp. Nó xả là nó ly con.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! 30:23...

[Trưởng lão]: Không con, coi như là những cái gì thiếu thì mình bổ sung thêm, để cho con nó được đầy đủ hơn, rồi bắt đầu mình vào mình nỗ lực mình tu trong cái lớp Chánh Tư Duy, mà dùng cái Từ tâm để mình đi vào mình xả. Thì trên cái phương pháp

mà Chánh Tư Duy đó nó sẽ, trong cái lớp Chánh Tư Duy đó nó sẽ giúp con để mà xả rớt ráo bằng cái tâm Từ của mình, mà trong cái tập sách của con Thầy có ghi cái tâm...

[Tu sinh]: 31:01 Thưa Thầy! ...

[Trưởng lão]: Bây giờ thì con cố gắng, còn cái bài vở của cái Lớp Chánh Kiến chưa xong đó thì phải bổ sung cho xong hết, thì qua cái bài của con viết khi mà nó không có lý luận nhiều, nhưng mà nó cụ thể nó có những cái xả tâm của con rất nhiều. Qua cái viết bài của con, qua cái tri kiến của con nó nhằm trong cái xả. Cho nên vì vậy mà thực hiện làm sống dậy cái lòng từ của con thì nó xả hết tất cả các pháp, ly dục, ly ác pháp đó.

Con sau đó bổ sung thêm những cái gì mà còn thiếu trong những cái bài học mà Thầy đã cho học, mà còn thiếu thì tiếp tục để làm cho xong hết đi. Từ đây cho đến còn hai tuần nữa để cho nó xong đi, để bước qua cái tháng thứ tư để cho mình tu tập cái Chánh Tư Duy cho nó tốt hơn.

[Tu sinh]: 31:57 Thưa Thầy! Cái tiền này con cầm đưa cô Út luôn.

[Trưởng lão]: Đưa cô Út luôn đi con.

Rồi Thầy sẽ nói Út, nếu thiếu thì Út phụ vô một chút để mua cái máy để sang băng phụ với Thanh Trí con, tội nó lắm, nó làm rất nhiều.

[Tu sinh]: 32:19 ... Thưa Thầy, cái chữ **khả ý** Thầy.

[Trưởng lão]: Sanh khả ý không con. **Khả ý là nó làm cái ý mình nó hân hoan, nó thích thú,** nó nuôi này kia trong đó. “Khả” có nghĩa là nó làm cho cái ý mình vui, không có chán ngán, không có nhàm chán, không có bất mãn. Nó khả ý là nó làm cho mình thấy phấn khởi, nó ưa thích, nó muốn làm cái đó. Nó là khả ý mà.

[Tu sinh]: Con muốn thưa Thầy, con đang kẹt chữ đó, con muốn nó suôn sẻ đó.

[Trưởng lão]: Cái chữ đó là cái chữ trong kinh, Đức Phật muốn nói cái gì mình làm mình thích thì nó là khả ý.

[Tu sinh]: 33:16 Cùng một cái, pháp nó về là chưa có khả ý ạ. Con cảm ơn.

[Trưởng lão]: Rồi, mấy con hỏi Thầy con, có gì thêm hỏi đi con.

[Tu sinh]: Kính thưa Sư Ông! Tại vì kể thì con nghe Sư Ông nói độc cư,.. **33.58** Con

thì cũng không có gì nhưng con cũng thắc mắc cái chuyện tu tâm Từ. Sư Ông, Sư Ông nói là mình tu tâm Từ, mà con bây giờ đọc cư mà tu tâm Từ thì con mới biết. Nhưng mà trước khi chưa đọc cư, thì chẳng hạn như hôm qua con chỉ coi cô Tập, không biết Sư Ông biết chưa?

[Trưởng lão]: Cũng viết sơ sơ.

[Tu sinh]: Ngày hôm qua thì cô Út xuống nói với con, khuyên con cô Tập đi về đi học lại, vì con cô Tập nó rất là nghe lời con, thì con thấy đọc cư tới nơi rồi giờ con tính nói, con cũng thưa cô Út là con không thể khuyên ai được nữa hết, con đọc cư.

Con không biết, cô Út nói với con là Sư Ông bảo, có phải Sư Ông bảo không? Tại vì con muốn cái gì con cũng phải có cái đức hỏi rõ việc, khi con hỏi rõ rồi thì con bỏ xuống con không thắc mắc chuyện gì hết, thì cô Út nói là Sư Ông bảo con khuyên con cô Tập cho nó về đi học lại. Con cũng không dám nói, nhưng con bảo để con hỏi lại sư Ông.

[Trưởng lão]: Nói chung là Thầy có khuyên cô Út. Bây giờ bên nữ thì có nhờ cô Út, khi cái trường hợp mà có cái gì đó thì cô Út đến đó tìm mọi cách coi thử coi nó mắc

mớ cái điều gì mà nó thành cái bệnh như vậy. Mà nó có liều lĩnh như vậy là nó có cái gì buồn phiền, cho nên Thầy nói con là bên nữ, con cần phải hiểu tâm lý của người phụ nữ, rồi đến con cố gắng khắc phục, thuyết phục, chứ Thầy, Thầy nghĩ mấy con thì cũng đọc cư, rồi không biết mấy con nói hay hoặc này kia thì động mấy con.

Khi mình hiểu biết cái tâm tư, tình cảm của người khác, nhiều khi người ta không muốn cho mấy con biết, nó có cái sự riêng tư, người ta cũng không muốn cho người khác biết, cho nên vì vậy mà một cái người. Bây giờ cha mẹ nó, nó không muốn cho biết, thì nó còn có một người nào mà rất thân. Cho nên chắc cô Út nghĩ rằng con có thể thân với nó này kia cho nên cô Út nói. Chứ còn Thầy khuyên, Thầy chỉ bảo cô Út.

[Tu sinh]: Thưa, Sư Ông có khuyên con là đừng có khuyên nó đi về đi học đi. Tại vì đối với con chuyện khuyên nó là chuyện nhỏ. Nó có thể nghe lời con, nhưng mà con không biết là làm như vậy có tạo thêm nghiệp không? Lỡ mình khuyên nó, con người đó là con người tu thì khuyên nó về đi học. Chính con ngày xưa khi nó bỏ học hết trơn, kêu nó là lên đây đó, rồi tu.

Con đã nói cái cuộc đời tu của con, bạn học dù cho có Tiến sĩ con nghe có người tu chúng con cũng bỏ con đi tu. Thì nói bất chước vậy đó, và con thấy em nó giữ cái hạnh độc cư rất là tốt. Nó không nói chuyện với bất cứ ai hết. Trong cái cuốn nhật ký ... mà nó ghi, thì nó đưa cho con thì con thấy nó cố gắng tu, nhưng mà vì nó rơi vào tưởng, nó cũng giống như tình trạng của con ngày xưa vậy.

Con hiểu được nó, cho nên con nói chuyện em không biết, nhưng mà khi em bệnh em phải cho người ta biết em nóng, em lạnh, em bệnh như thế nào, đó là em từ bi đó. Hoặc là mẹ em hỏi, bác sĩ hỏi mà em không cho biết, em chấp vào cái giới mà tuyệt đối không nói chuyện với ai, kể cả trong tu viện, vậy em không có từ bi đâu. Thì lúc đó con nói vậy, thì sau đó nó hiểu.

Nhưng mà trước đó thì chấp vào cái giới đó, thì nó thấy nói phạm nhiều lỗi ở ngoài đời, thì vào đây nó cố gắng. Chỉ có khi mà im lặng như vậy thì nó mới không có tạo nhiều, ngày xưa ở ngoài đời nói nhiều lời ác ngữ. Không ái ngữ bây giờ nó quyết định là nó sẽ nín, nín một thời gian nói lại thì nó nói ái ngữ, chỉ có vậy thôi. Nó quá đi, nó làm

quá đi, nó cố quá, thì nó đâm ra quá đi, cho nên nó không có đủ lực, nó chịu không nổi, cho nên nó ngộp. Chỉ có như thế thôi.

[Trưởng lão]: Tức là nó ức chế nó quá.

[Tu sinh]: Nó bị ức chế nhiều quá, cho nên là. Con cũng không biết là hiện giờ ... **38.18** có biết nói hay là không? Thì con cũng xin thỉnh ý kiến Sư Ông.

[Trưởng lão]: Bây giờ như thế này này, theo Thầy thấy giải quyết thứ nhất là trong cái hoàn cảnh cả gia đình của ba và mẹ nó nữa.

Giờ nó là một đứa con, mình muốn tìm hiểu để giải quyết cho nó được ổn, thì giải quyết mẹ nó thì chắc cô Tập thì muốn con đi tu rồi.

Còn ba nó không biết có muốn không điều đó thì chưa xác định được, nhưng mà có điều kiện mình tìm hiểu nơi đó thì mình biết được cái ý của ba nó.

Trong khi đứng trước cái hoàn cảnh đó, thì chính bản thân nó, mà nó muốn đi tu thì nó phải có những cái lời nói nào cho ba nó vui. Bây giờ con có đi học thì cuối cùng con cũng chỉ đi vào con đường sinh tử danh lợi

của cuộc đời, rồi kiếm ngày một bữa cơm, hai bữa cơm sống như mọi người chứ không hơn gì khác. Cho nên đâu bằng đi tu, ba hãy vui lòng cho con đi tu.

Nhiều khi ông cha thương mình, sợ cái tương lai của con mình cho nên muốn cho con mình đi học hơn; vì hai mẹ con có một ý nên ông chịu buồn khổ để cho mẹ con đi, thì mình thấy trong cái đạo Phật nó khó, khi nào có trong cái sự tu tập mà có một cái người mà buồn khổ thì nó sẽ ảnh hưởng đến cái sự tu tập của cái người đó. Cho nên nó ảnh hưởng.

Tuy rằng bây giờ ba nó ở ngoài kia ba nó buồn khổ, nhưng ở trong này hai mẹ con vẫn có sự kiện xảy ra không ổn định được mà tu đâu, nó khó là khó, bởi vì cái từ trường của nó, nó sẽ tác động đến rất là khó. Cho nên vì vậy mà người đi tu nó phải có cái sự hòa hợp với nhau, phải có sự thông cảm và hiểu nhau thì lúc bấy giờ chúng ta tu mới dễ dàng.

Còn mình vô giữ gìn cái giới độc cư, tức là mình phải ức chế mình, mà ức chế quá độ, thì coi như là mình tới điên khùng. Nó thành ra nghĩ rằng phải cởi mở

được cái tư tưởng này, chứ còn không khéo thì, do đó không cởi mở thì coi như là con nhỏ này nó phải chịu điên, chứ không còn cách nào khác. Một thời gian sau rồi nói bậy bạ, nó nói bậy bạ, rồi lúc bấy giờ nó loạn thần kinh rồi, nó quên rồi, thì nó không phục hồi lại bình thường được. Nó sẽ trở thành điên thật đó. Phải đem nhà thương điên, cái trường hợp này rất khó.

Một cái người mà còn ham muốn cái này cái kia mà vô đây không có cho ham muốn gì hết, cuối cùng bị ức chế. Nội cái chuyện mà ham muốn quần áo thôi, thế mà rồi cũng bị điên đó, chứ không phải không đâu. Bởi vậy Thầy thấy rất là khó chứ không phải dễ. Vì vậy trước cái hoàn cảnh này nếu là một người nam Thầy rất dễ dàng Thầy theo dõi từng cái tâm lý, tình cảm của cái người nam đồng thời như Thầy, thì Thầy sẽ khuyên lớn dễ dàng. Nhưng mà đối với cái người nữ thì thật ra rất khó, Thầy không thể được cái điều đó được.

Thầy nhờ cô Út, mấy con mà người nào mà hiểu được thì mấy con giúp đỡ nhau trong cái hoàn cảnh này. Vả lại cái lớp học chúng ta chưa tới phải lúc mà độ cư 100%.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, nếu con giúp con có phải phá hạnh độc cư không vậy Sư Ông?

[Trưởng lão]: Không, cái lúc này nó còn có thể, còn có thể mình tiếp duyên nhau, có thể trợ giúp nhau trong cái giai đoạn đầu, còn ở trong cái chánh tri kiến, tức là Chánh kiến. Tức là mình cần phải hiểu biết thông cảm nhau, tha thứ cho nhau trong cái lúc này.

[Tu sinh]: Hồi nãy con tuyệt giao với cô Tập rồi, con nói cô Tập ơi! Sư Ông nói độc cư rồi đó nha, thôi bây giờ thì con không giúp cô khuyên em nó nữa đâu, cô Tập buồn lắm. Cô Tập nhìn con buồn lắm, cô Tập nói nó cũng nghe lời cô Diệu Vân thôi, cô Diệu Vân nói gì?

[Trưởng lão]: Đó mấy con thấy chưa? Khi nào mà Thầy cho mấy con vô cái lớp tu, bây giờ đây hoàn toàn cái lớp này nó đang sắp xếp mà, đang sắp xếp cái lớp, khi mà sắp xếp xong rồi thì...

[Tu sinh]: 42:02 Con chưa hiểu hết rõ đó Sư Ông. Con về con làm một hơi, con tuyệt giao hết rồi, giờ mất công, tại vì con nghĩ là nếu mà qua khuyên nó là phá hạnh

độc cư của con. Hồi xưa thì cô Tập dạy bên nhà con, mà bây giờ con thấy con xúc động trước cảnh đó đó, con cũng muốn khuyên, con nghĩ em nó chưa đến độ nào đâu Sư Ông, còn cứu được, tại vì sao? Tại vì em nó có cái tâm Từ rất là lớn, trước khi nó vô đây nó sắp xếp, nó nuôi hết tất cả các em mười hai đứa bên nội, bên ngoại. Cho ăn học đầy đủ, rồi bắt cái người bạn thương nó là phải làm cái việc giải phóng đội ngũ, tâm nghe nó lớn lắm.

Nhưng mà nó quyết tâm nó tu cho bằng được, cho nên nó ráng nó giữ hạnh. Rồi nó vô, nó nghe nói Sư Ông là có pháp trị Như Lý Tác ý, là con qua lần nào cũng thấy nó ngồi thiền, và nó quăng cái mắt kiếng, nó tưởng là nó quăng cái mắt kiếng. Nó bắt chước cô Nguyên Thanh nói là không đeo kiếng rồi tầm lum hết, thực ra hôm đó con mới nói, em làm như vậy là sai, tại vì Sư Ông có nói là chữa bệnh bằng mắt là giữ độ chứ không phải là em quăng cái mắt kiếng mà cái mắt kia nó hết bệnh. Mà bây giờ nó quăng cái mắt kiếng cho nên nó căng quá Sư Ông, nó phải dùng thần kinh để nó nhìn, nó nhịu mày mới được.

Cho nên thêm được mấy ngày nó ăn

không được, rồi nó ăn tô bún cô Út xong, sao rồi nó nhả nó xỉu cái đùng, rồi nó tới nay luôn, người nó vậy, nó đang phục hồi lại. Hôm qua con ra con nguyện cái tượng Phật mà Sư Ông có bom đạn. Con nguyện con nói đừng có cho em nó căng, tại con thấy nó nguy quá. Cái con vô, cái Sư Ông, con thấy nó cười với con, nó nói em khỏe rồi. Trời ơi, chị nghe xong cái từ “em khỏe rồi”, chị giống như là ở trên mây vậy đó, chị mừng lắm em có biết không, thôi em cố gắng đi, em đừng có thêm bệnh là em làm khổ mẹ đó em, không có vui đâu.

Nó nghe, bây giờ nói: em làm sai rồi nhưng mà người tu thấy sai thì sửa. Em có lỗi em đừng có ngại, em sửa là hết. Thì nó nói, dạ! em biết. Con mới kêu nó hôm qua sáng nay Sư Ông nói độc cư, cái con về con nói chằm dứt với cô Tập con áy náy quá, cô cứ đi ra cô xin lỗi con hoài à. Cô nói phá hạnh độc cư với con, con nói không, hôm nay mới phá này, nếu hôm nay nói là phá này. Thành ra con cũng không biết bây giờ con.

[Trưởng lão]: Chắc còn hai tuần nữa mấy con mới làm hết mấy cái bài này chứ còn, vậy mà có nhiều người chưa làm..

[Tu sinh]: Con nợ Sư Ông nhiều quá mà, Sư Ông ơi bây giờ con muốn hỏi Sư Ông thế nào là tu tâm Từ? Thực sự đó sư ông, tại vì ở cái khu ngoài hình như chỉ có mình con là sư cô. Rồi con không biết, nhưng mà con không biết, con không nghĩ gì hết, nhưng mà Tuệ Hạnh có chuyện cũng chạy qua con. Thực tế chị Diệu Hiền cũng viết một cái câu mà Sư Ông kêu là viết cho con một câu trên giấy. Kêu là Thầy không dạy gì hết, mà Thầy kêu tu mà chị không biết tu làm sao?! Con không biết, con mới nói là Thầy đã dạy hết rồi, thông qua bài đọc của sư cô Nguyên Thanh. Chị nói, trời, không biết chút nào hết.

Thành ra giờ con cũng không biết làm sao, thí dụ như hồi nãy Tuệ Hạnh qua hỏi con cái câu mà hồi nãy Tuệ Hạnh hỏi Sư Ông, là cái gì mà ức chế đó, cái xong con cũng đang ăn cơm, con mới nói thôi bây giờ lát nữa có mẹ với Sư Ông đó, thì bây giờ Tuệ Hạnh lên hỏi đi, bây giờ tui bất lực rồi, hết giải quyết được cái gì nữa rồi. Con thấy ngoài kia nè, má con này, Diệu Hiền này, cô Tập nữa, rồi có chuyện gì thì nói chung là mọi người cũng nhìn vào cái đầu trọc của con, riết rồi con muốn để tóc lại quá. Tại vì

Thầy hiểu không? Con cũng không biết xử làm sao, nhưng mà hình như là mọi người thấy, giống như Tuệ Hạnh mỗi lần mà gặp con hỏi xong là về tu thấy có năng lượng, và thấy tinh tấn, mà con cũng không biết, con cũng,..

[Trưởng lão]: Cái đó cũng là cái duyên.

[Tu sinh]: Con bây giờ con cũng không biết thế nào là tu tâm Từ thật sự. Thật ra là mình không muốn cho người ta tới, để mình yên mình tu là mình từ với mình, hay là mình từ với mọi người là tâm Từ, thưa Sư Ông?

[Trưởng lão]: *Không, mình tỉnh thức trên mọi mặt, trên mọi cái sự việc. Ai hỏi gì mình cũng biết, mình hiểu hết, cái này cần nói hoặc là không cần nói đó là tâm Từ.* Cần nói tức là không làm khổ mình, khổ người. Mà cần không nói tức là không làm khổ mình, khổ người, đó là tâm Từ. Cái hành động đó là tâm Từ, nghĩa là không làm cho người ta.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, bây giờ con không đọc cư thì làm sao mà con giải thoát Sư Ông?

[Trưởng lão]: Bởi vì không độc cư là lẽ đương nhiên là không giải thoát rồi, tại vì tâm nó phóng dật.

[Tu sinh]: Bây giờ con muốn giải thoát Sư Ông.

[Trưởng lão]: *Muốn giải thoát thì tức là nó đồng bộ trong một cái lớp tu. Ai cũng phải lo bốn phạm độc cư, mà cứ mình độc cư, mà chạy qua hỏi lại thì không được.*

Cho nên vì vậy mà trước khi mà vào giữ được cái hạnh độc cư, thì được sự kiểm tra của Thầy, hẩn hỏi, đàng hoàng, ôm pháp được chắc chắn thì mới để cái người đó tu trong cái lớp Chánh Tư Duy. Còn nếu mà Thầy kiểm tra, nó không có được, thì tức là họ sẽ mai một họ không biết pháp, họ tu một hơi rồi họ chạy hỏi người này, người kia thì như vậy là phá hạnh độc cư rồi. Do đó họ không được ở trong cái lớp này học, chứ không phải dễ.

Thầy nói là bây giờ những người mà quá kém, Thầy không có ghi họ cho vào cái lớp, nhưng mà điều kiện Thầy cũng từ bi cho họ vào. Nhưng mà cuối cùng thấy họ nắm pháp không được, thì buộc lòng họ phải trở về với

Chánh Kiến để từng học lại nữa.

[**Tu sinh**]: Đúng rồi Sư Ông, con cô Tập cũng vô có 15 ngày, **nó không có nắm pháp mà nó ôm nó thực hành**. Nó ôm rồi nó quăng cái kiếng, cái thứ nhất là con thấy sai rồi. Cái thứ hai là nó câm luôn, không nói chuyện với cả mẹ, con nói ngay như cả chị, chị hiểu rồi mà chị cũng phải giúp mẹ chị. Em nói chị là em giúp mẹ đó, bây giờ mẹ cũng có cái lòng từ, mẹ thấy em không nói là mẹ còn lo quơ quào, em làm cho mẹ lo lắng thêm. Em làm cho mẹ có ác pháp đó.

[**Trưởng lão**]: Đó là tất cả cái lòng từ không, những cái hành động suốt ngày mà làm hở một chút người ta buồn là thiếu lòng từ. Cho nên cái đó là cái rõ ràng.

[**Tu sinh**]: **Con nghĩ là do em nó vô trể Sư Ông**, rồi nó quỳnh, nó sợ nó theo không kịp mọi người. Cái thứ hai là nó chưa có nắm lý thuyết Sư Ông, cho nên mấy hôm rày con đưa băng cho nó, đưa đĩa cho nó, nó tỉnh rồi, bây giờ em đừng dùng con mắt nữa, em chỉ nghe bằng lỗ tai thôi, nghe hết lý thuyết cho nó hiểu, rồi lúc đó em muốn cầm gì em cầm.

Còn bây giờ em chưa nắm được cái gì

đâu mà em cầm cái gì. Em cầm rồi em biết xả chỗ nào, rồi ức chế tâm nữa. Thì nói nghe nó hiểu, thấy con nói mạnh nó, cô Tập cô nói, thôi con nói nhẹ nhẹ thôi, cho nó tỉnh. Không cho con nói mạnh, thành ra con cũng không biết là bây giờ rõ ràng là do thiếu, vô trể đó, thiếu cái nền tảng ngay từ đầu về nhân quả không có rồi, em nó hiểu sai về nhân quả nhiều lắm. **Chánh kiến không có là không làm ăn gì được hết, nhân quả nó cũng chưa hiểu, nó chỉ dẫn mơ mới màng màng, đại khái thôi**, nó giống như tui con lúc thuở ban đầu vậy đó, thành ra nó không có nắm được thế nào là nhân quả.

[Trưởng lão]: Thôi, bây giờ Thầy nói như thế này, để lần lượt Thầy sắp xếp lớp, rồi coi người nào học được, người nào không học được. Người nào tu được, người nào không tu được, còn cái sắp xếp lớp mà con. Chứ đâu phải.

[Tu sinh]: Còn con giờ sao Sư Ông?

[Trưởng lão]: Thì con còn bao nhiêu thứ việc con phải lo làm cho xong cái nhiệm vụ của con đi, chứ còn bây giờ không nói độc cư gì trong lúc này được đâu. Còn cái khả năng của con mà viết lách là qua những

cái bài của con thì con có thể vào lớp Chánh Tư Duy được rồi.

[Tu sinh]: Nhưng con không muốn vào khi con chưa nộp hết tất cả các bài cho Sư Ông.

[Trưởng lão]: Thì bây giờ bắt đầu nó phải lo làm cho nó xong.

[Tu sinh]: Con thưa Sư Ông là bây giờ con lo cái máy, sau đó rồi con sẽ kết hợp với làm bài cho hết tới tâm Xả con nộp rồi con mới lên, giờ Sư Ông cho lên con cũng không lên, tại con biết là phải xong hết.

[Trưởng lão]: Phải xong, chứ mà lên thì coi như là Thầy cũng gạn lọc Thầy cũng bỏ lại à. Không có chạy đi đâu khỏi hết.

[Tu sinh]: Thứ nhất là giờ con lo cái máy cô Út xong rồi sau đó con sẽ nộp bài hết Sư Ông rồi con lên lớp. Chỉ có hai cái đó nữa là coi như là con. Con muốn hỏi Sư ông kỹ để con làm, chứ con sợ con làm mọi người nói con phá hạnh độc cư. Bây giờ con muốn biết con mới trình Sư Ông.

[Trưởng lão]: Thì nói chung là theo cái bài của Nguyên Thanh, là cho mấy con nghe được cái sườn của nó, nó đi như vậy

nó mới đúng, thay vì nó viết như vậy nó rất dở. Thầy rất nhiều là vì mấy con được nghe, được nghe cách thức từ cái xả thấp cho đến cái xả cao mà qua cái sự tư duy, quán xét để mà xả. Nó là cái pháp xả. Do như vậy thì mấy con dựa theo đó thì mấy con có một cái đại khái ở trong cái đầu của mình để mình viết cái bài tâm Xả.

[Tu sinh]: Con nợ Sư Ông còn nhiều lắm, tại vì mấy rày liên tục chuyện. Thật ra tại dựng con về, dựng con bệnh đó Sư Ông, con muốn độ dì, dựng con. Từ đó dựng con bắt đầu có chút hiểu biết, ông đó là ông đạo Chúa đó Sư Ông, mà giờ ông có hiểu biết rồi đó.

[Trưởng lão]: Bắt đầu bây giờ ông về ông tập, chừng vài ba hôm thì ông thấy cái ho của ông nó hết, nó giảm đi nó không còn khổ nữa.

[Tu sinh]: Mà ông ấy là ung thư phổi đó Sư Ông, nặng lắm đó. Bác sĩ nói là bỏ chạy rồi, cho nên ông mới về đây lần cuối, coi như là về xong rồi qua là chết đó. Thì bảo vậy là con không gặp mà gặp được Sư Ông là con ráng, cho nên con ráng mà, con phải dừng bài con lại, con lo con cứu trong nhà

con trước, con cứu người.

[Trưởng lão]: Thì cái đó cũng tâm Từ, tâm Bi con.

[Tu sinh]: Con cứu ông xong rồi thì con phải lo, còn Sư Ông!? Nữa độc cư là con, mẹ con làm sao Sư Ông? Con muốn hỏi kỹ.

[Trưởng lão]: Tối chừng đó thì mẹ đi đường mẹ, mà con đi đường con, chứ không ai nói chuyện ai.

[Tu sinh]: Có ở gần nhau không hay là?

[Trưởng lão]: *Ở gần nhau như thường nhưng mà coi như là độc cư, độc bộ, độc hành.* Đó thì Nguyên Thanh nó có nhắc ở trong cái phần đó đó. Cái phần mà chỗ tâm Xả đó, khi bước vào tu, nó nhắc cái phần khi mà bước vào tu cái lớp mà Chánh Tư Duy, cái phần đó nó có nói. Thì lúc bấy giờ coi như là độc cư, độc bộ, độc hành rồi, một mình mình đi rồi.

[Tu sinh]: Bây giờ con cũng chỉ mong cho mọi người độc cư trước đi, để đến chừng con độc cư con khỏi có nói ai hết.

[Trưởng lão]: Thì lúc bây giờ mẹ con lo mẹ con đi này, ba con lo ba con đi, để cho ai cũng đi tới chứ còn.

[Tu sinh]: Hôm qua con thì con không có nói chuyện, nhưng mà mẹ con thì con nói. Ba con muốn nói gì thì nói với mẹ, mẹ lại nói với con. Trời, giờ con không biết, nhà con tu có ba người, nên quán quyết vậy đó, thành ra con.

[Trưởng lão]: Vậy chứ cái hôm bữa Thầy nói đó con, cái đó là phước lớn lắm đó, cả ba mẹ con đều tu, điều đó là điều quý nhất đó.

[Tu sinh]: Ba con quyết tâm lắm, hồi sáng Sư Ông hỏi: Ai mà sống chết? Ba con dơ tay nhanh nhất, dơ lệ nhất, mà ba con quyết tâm, mà con thấy cũng mừng, mà bây giờ dì con và dượng con Đạo Chúa cũng theo hết rồi, con cũng mừng lắm. Sư Ông, 12 giờ dì con về đó thì con cũng xin, khi nãy con nói với Thanh Trí rồi, con trình Sư Ông luôn, con có sách cái bộ sách hờ đi ra phi trường, nếu mà con đem con lột, cho tiền mà đem lột, không lột thì con lại xách về trả lại.

[Trưởng lão]: Cũng được con.

[Tu sinh]: Và con sẽ xách họ những sách gì mà bên đó người ta yêu cầu. Tại vì có dịp này nó quý, về xách riêng sách của Sư Ông qua. Sách Đường Về Xứ Phật mới, với

lại cuốn ...**53.16** Sư Ông, đem qua cho bên Sư Ông ạ...

[Trưởng lão]: Ủ, được.

[Tu sinh]: Vậy bây giờ con, nếu vậy thì Sư Ông thấy sau 12 con về đưa dì con, dưỡng con.

[Trưởng lão]: Được chứ con, đó là một cái duyên nó thuận như vậy để rồi mình vào cái lớp học cho nó trọn vẹn, nó không còn lo lắng. Đã mình lo xong hết trong cái chùm nhân quả của mình.

[Tu sinh]: Còn một chuyện nữa là con hỏi dứt khoát luôn, con không muốn hỏi Sư Ông nữa, là cái chuyện này, con giờ biết các niệm thì con giải quyết bằng cái tri kiến được rồi. Chỉ còn một chuyện này giống như ông anh con, tại vì lúc trước không cho con viết thơ, nhưng mà hồi tết ông gọi điện về, con nói chuyện tu, nói rồi anh nghe thì anh mừng lắm, anh lên mạng thì có liên lạc gì đó, anh nghe anh mừng, anh nói để anh gửi tiền về để cho con mua máy để làm cúng dường. Cái tâm anh cũng tốt lắm, mà anh nói tới cuối tháng hai anh mới đi làm, cuối tháng lãnh lương rồi anh mới ấy. Con sợ cuối tháng hai anh gửi nữa thì con lu bu giờ con

không biết làm sao. Con hỏi Sư Ông coi sao.

Anh nói cuối tháng hai anh lãnh lương rồi anh gọi về cho con. Mới qua Mĩ, mới vừa đi làm, mừng lắm, gọi điện về cho con đầu tiên anh nói: em ráng đi, anh sẽ hỗ trợ, giờ em chỉ có ăn cơm, bao nhiêu anh cho em hết. Nhưng mà đợi đến cuối tháng anh mới gọi. Bây giờ con cũng không biết làm sao nữa.

[Trưởng lão]: Thôi cứ tùy duyên thôi con. Bây giờ tới chừng vô tu rồi.

[Tu sinh]: Nếu anh cho tiền thì sao Sư Ông.

[Trưởng lão]: Thì bắt đầu nó gọi tiền, thì con lãnh rồi con để đó chứ làm sao bây giờ, cũng là động quá, Thầy nói thiệt.

[Tu sinh]: Thì con cũng đang kẹt đó, tự nhiên tết gọi điện về chúc tết, nói vậy thì đợi anh đi, cuối tháng anh lãnh lương xong anh gọi về cho em. Con nói, trời ơi, em không có đợi được đâu. Em tu mà, thôi để em hỏi Sư Ông coi.

[Trưởng lão]: Thôi, đừng có gọi, chứ gọi rồi động lắm, nó khó lắm.

[Tu sinh]: Mất công ba mẹ phải về lãnh,

con không về.

[Trưởng lão]: Rồi ba mẹ con cũng động nữa, đi ra, tu vô mà áp dụng tu rồi mình đi ra thì... Thôi chờ tu xong rồi nó muốn gọi bao nhiêu nó gọi, chứ bây giờ khoan gọi đã, để không ba cái dịch vụ này nó làm cũng bận tâm lắm.

[Tu sinh]: Con muốn không có dính líu gì đến mấy cái, đồ đạc con cũng quăng hết rồi đó. Con quăng thì con thấy, giống như người ta không có pháp thì người ta cũng khổ quá, mà mình cho người ta mình vớt được một phần, nhưng mà rồi con thấy rồi cũng không cứu được ai nữa hết. Cũng chỉ cứu người ta được một cái hạnh phúc tạm thời thôi.

[Trưởng lão]: Tạm thời, an ủi được một lúc nào thôi, chứ còn không được.

[Tu sinh]: Như em bé nó không hiểu rồi con đưa đĩa Sư Ông là nó nghe, mấy ngày nay nó nghe mấy cái đĩa Sư Ông, thì nó đỡ rồi đó. Nó cũng nhờ nghe đĩa đó Sư Ông, không là nó kẹt cứng, mà con thì không có khả năng nói như Sư Ông. Cho nên con cứ ai đụng ai mà có chuyện gì con cứ xòe đĩa ra thôi à, giờ con cũng không biết là mình

làm đúng hay sai, nhưng mà con thì cũng không có chịu nổi trước cái cảnh khổ của người khác.

[Trưởng lão]: Nó an ủi người ta bằng những cái đĩa, chứ bây giờ mình nói thì nó, nhiều khi mình sợ lời nói mình nó lỡ lắm.

[Tu sinh]: Dạ! Đúng rồi! Con thì chưa có mất công, nên không có biết chuyện đâu hết, không biết mình nói thế nào. Như thế nào là nhân quả rồi trả nữa, thành ra sợ lắm. ***Cho nên cứ đưa đĩa Sư Ông là an toàn nhất, rồi Sư Ông nói thăm đâu thì thăm, nhân duyên nó tới đâu thì tới.*** Con không biết, nhưng mà vì cái đó mà con mới chạy về Thành Phố con lấy cái máy xách tay con xuống, con mới sang đĩa phụ chú Thanh Trí, chứ chú sang cũng không nổi, chứ sang 800 đĩa mà cũng không ... Rồi giờ con thấy vậy mà con phải giúp cô Út là con sẽ sửa lại hết cho cô Út, cách sang chữ, sắp giấy cho cô Út làm hết.

[Trưởng lão]: Con hướng dẫn nó.

[Tu sinh]: Con hướng dẫn, con sẽ bỏ ra một ngày con hướng dẫn ... lúc đó con nghĩ mình chuẩn bị củi lửa hết rồi mình vô mình mới yên, chứ còn ngồi giống như trong

có đống rác mà không quét, rồi để đó nhìn đống rác cũng ngứa mắt, mà cũng không có tu được đâu. Mình phải quét cho nó sạch, con khoái cái động tác chuyển rác thành hoa lấm, con làm hoài à. Nhưng mà giờ con giải quyết xong, con xin Sư Ông là cho con thư thư để con viết cho nó hết.

[Trưởng lão]: Thì bây giờ còn hơn hai tuần nữa mà con, mà Thầy sắp xếp cho từ đây tới đó mà Thầy kiểm được mà Thầy sắp xếp lớp được là một cái điều rất khó, cực lấm con. Thầy thấy cả một vấn đề khó chứ không phải dễ đâu. Bởi vì cái trình độ nó chênh lệch nó cũng nhiều lắm. Nhưng mà ai cũng muốn học cao chứ ai muốn thấp, ai cũng muốn vô tu nhưng mà biết cái trình độ họ tu như vậy là họ ước chế, nhưng mà cho họ ở lại thì họ buồn, mà cho lên thì.

[Tu sinh]: Hay là không ai ở lại, cứ để con ở lại nhưng mà con sẽ tu âm thầm, chứ giờ con thấy con sao cũng được, bây giờ lúc nào con cũng vui vẻ hết, nhưng mà có điều là con còn chuyện con làm thì con cứ xin Sư Ông cho con làm cho với mọi người.

[Trưởng lão]: Thì con cứ làm, rồi chừng nào mà có đủ điều kiện cần thiết để

tu đi sâu hơn nữa thì nó phải đọc cư 100%, không làm sao, cách nào khác hơn được.

[Tu sinh]: Hay là giờ con đọc cư, con bỏ hết Sư Ông. Sư Ông thấy làm sao, Sư Ông nhìn con, con mắt Tam Minh Sư Ông nhìn con.

[Trưởng lão]: Không, bây giờ Thầy sắp xếp lớp cho mấy con, là tại vì Thầy sắp xếp trong đó nó không phải dạy một người, mà nó có được một số người để dẫn dắt họ đi tới nơi, tới chốn. Còn một số người thì phải loại ra, chứ không thể nào hơn được, bởi vì dù sao cái trình độ nó phải có vậy, có khác chứ không thể nào đồng đều nó một lượt được. Dù họ có muốn nhưng mà cái khả năng của họ nó không thể làm được, không thể tu được, muốn nó như vậy, nhưng mà khi mà muốn như vậy là họ bị ức chế.

Thầy sợ nhất là ức chế, nhưng mà cái trình độ mình nó chưa đủ để xả, mà mình cứ mình lo tu như vậy là mình ức chế. Bởi vì cái pháp mình bước tới cái lớp khác hơn một chút, nó không phải ở cái lớp Chánh kiến mình còn tu tập cái này, cái kia được. Nhưng mà lên đây nó có cái khác rồi. Mà lơ mơ thì mình bị ức chế.

Thí dụ như bây giờ, hạn như **những cái số người mà có một cái tri kiến nó thông suốt, một cái lý để hiểu biết thông suốt, đúng đâu họ tư duy cách rất là thấu triệt, thì mấy người này Thầy không có lo họ ức chế**. Còn cái mà họ hiểu lơ mơ, lơ mơ đó, họ cũng quán, nhưng mà quán cái niệm mà lơ mơ như vậy đó là họ dừng cái niệm đó đi, cái niệm đó bị ức chế.

Cái mục đích của Đạo Phật là bằng cái tri kiến giải thoát. Bằng cái trí tuệ hiểu biết, cho nên **trí tuệ ở đâu là giới luật ở đó, giới luật ở đâu là tri kiến ở đó. Mà tri kiến đó nó không có thông suốt, thì cái giới luật này mà mình sống cho được đúng thì mình bị ức chế**. Còn mình hiểu thông suốt được thì cái giới luật này nó không bị ức chế. Nó khó ở chỗ đó. Chứ không phải mình nói suông vậy được. Nó khó lắm.

[Tu sinh]: Sư Ông thấy con tu có phần được không Sư Ông? Sư Ông có cần lược không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Bởi vì Thầy sẽ cho mấy con dự vào cái lớp đó, Thầy bây giờ Thầy không xác định nhưng mà Thầy đã biết mấy con tu được không? Đã biết rồi, nhưng mà

điều kiện là khi mà Thầy cho vào cái lớp rồi, bắt buộc phải cái độ cư như thế nào? Mà nó còn phạm.

[Tu sinh]: Xin Sư Ông có dạy cho con kiểu như con chướng cái gì? Bây giờ nhìn cho con thấy. Hôm nay chỉ Khai thị cho con chút.

[Trưởng lão]: Thì tức cái đó đều phải xả, tới chừng đó thì Thầy sẽ sắp xếp lớp rồi, bây giờ lên phải giữ gìn như vậy đó để mà vào cái lớp này tu được. Thì từ cái tri kiến đó phải ở trên cái lớp này phải tu, như vậy như vậy.

[Tu sinh]: Con hỏi nhỏ, Thí dụ như cô Út kiếm thì con sang nói chuyện...

[Trưởng lão]: Thì tới cái lớp đó rồi Thầy sẽ nói đó con, Thầy nói bây giờ cái lớp này, là cái số người này để cho họ độ cư..

[Tu sinh]: Cô gõ cửa cũng không mở.

[Trưởng lão]: Cô Út gõ cửa gì đi nữa, Thầy không có cho cô Út gõ cửa, không có cho động mấy con đâu.

[Tu sinh]: Con cảm ơn Sư Ông, thật ra thì con rất là thương cô Út, nhưng đến lúc này thì con cũng phải lo cho con.

[Trưởng lão]: Bởi vì mình đã tìm cách để cho cô Út cô có công việc làm, Thầy thấy nhiều cô lo cơm nước rồi thấy cô cực quá, cho nên muốn chuyển cô qua một cái điều kiện làm việc khác cho nó nhẹ nhàng hơn. Nhưng mà vì nó quen đó con. Còn nếu mà cái điều kiện làm cho cô thấy cô thích được thì cô nhẹ nhàng hơn.

[Tu sinh]: Con nói rồi, cô thích lắm, cô cười. Con hỏi cô Út trước rồi, nếu cô Út muốn cô làm cái này đơn giản này, cô Út có chịu. Cô Út nói: Được, cái này làm dễ mà.

[Trưởng lão]: Rồi bắt đầu cô lại làm rồi, cô lại phân phát, lại cho những người khác, cô thấy cô vui.

[Tu sinh]: Con thấy cô vui rồi con cũng mừng, con chỉ muốn dù sao cô Út mà vui thì con cũng thấy mọi người cũng vui, mấy hôm nay con nó cô cười với con vui lắm, thành ra con nghĩ chắc là được, cái đó xong rồi con sẽ in xong.

[Trưởng lão]: Nói chung là chuyển dần đó con, chuyển dần đi đến mọi người đều vui là chuyển dần đi đến cái lớp đọc cư đó. Thầy cũng lo lắm con.

[Tu sinh]: Nhưng mà con chỉ sợ vậy này Sư Ông, lỡ mà có trục trặc gì trên máy rồi cô chạy xuống cô kêu con.

[Trưởng lão]: Coi như là có cái gì đó thì Thầy dặn cô, chạy đến Thầy.

[Tu sinh]: Bây giờ con cũng vậy thôi, chứ giờ con cũng trình trước Sư Ông.

Con cảm ơn Sư Ông!

[Trưởng lão]: Lính già này mà muốn đi chiến đấu đánh mặt trận.

[Tu sinh]: Con liều chết.

[Trưởng lão]: Con là lính già đó.

[Tu sinh]: Vâng, con liều chết.

[Trưởng lão]: Con muốn chết chứ không muốn sống phải không? Muốn chúng đạo phải không? Rồi, lính già mà còn muốn đi tiên phong, đi tiên phong để mà đánh trận.

[Tu sinh]: 1:03:11 Con nói thật con bảo vệ cái .. không có hé một cái gì cho gia đình, cho hàng xóm biết. Cho đến bây giờ tất cả mọi người, nói thật với Thầy vẫn là dao động, con lúc nào cũng bảo vệ, chưa có một câu nào hé, gia đình nói mình bất an là bây

giờ mình bỏ cuộc. Chứ thật sự Thầy sắp xếp con vào cái lớp nào thì con nghĩ rất là vui vẻ.

1:03:42

[Trưởng lão]: Mấy con cứ lên rồi Thầy sắp xếp lớp rồi tu, nếu tu được thì vô.

[Tu sinh]: Như con nghĩ là lúc đó con không biết là Thầy có mặt buổi chiều, cô Thoa về cô mới nói, thì con đã không đến, con tu từ một giờ mà. Từ ba giờ đến bốn giờ là tu Tứ Niệm Xứ, thì con cứ một tiếng nọ, một tiếng kia. Con nghe thấy tiếng lớp học con **1:04:09 ...**

[Trưởng lão]: Lẽ đương nhiên là Thầy cho mấy con lên lớp hết.

[Tu sinh]: Thầy cho con ở lớp Chánh tri kiến thì tốt nhất là con bị đúp, thế là có ba người Hà Nội thì cô Tuyên, cô Diệu Minh là Lớp Chánh Tư Duy, con ở lớp này, rõ ràng là con kém quá rồi.

[Trưởng lão]: Con không kém đâu, kém mà không kém đâu, tới chừng mà còn cuộc thi.

[Tu sinh]: Con rất là vui vẻ, là vì như này này, như cô Diệu Minh được xuất gia, con thực sự thì con rơm rớm nước mắt, con

cảm động, con không bao giờ nghĩ là ghen, con nghĩ là đủ duyên, thì thí dụ như con xin Thầy cũng không cho.

Nó chưa đủ duyên mà.

[Tu sinh]: Nhưng thực sự là con cảm động lắm, hai nữa là con cũng nghĩ là khi nào Thầy sắp xếp con vào đâu cũng được. Khi nào mà vào trận chiến Thầy cho vào thành.

[Trưởng lão]: Rồi,

[Tu sinh]: Đấy thì con chỉ có hai lời thỉnh cầu đấy thôi. Chứ còn bây giờ thực sự với Thầy nhé, cái tay bên này của con nó cũng đỡ đi nhiều, lúc con viết nó cũng đau, lúc thì nó không đau ghê gớm nhưng mà thế này này Thầy này. Nó bò như một con gì nó bò nghênh ngang, cái sức chịu đựng nó bình thường Thầy ạ, nó không phải nó đau đến cái mức gọi là, đại khái là vỡ vụn. Con có ăn đâu, con chỉ nói với cô Diệu Minh là cô thương cô ăn giúp, **1:05:55** còn con cái bụng yếu dần, con ăn lúc xôi lạc thì con thấy nó dễ chịu hơn thực sự. Thì ăn những cái đấy Thầy ạ.

[Trưởng lão]: Nhiều khi ăn không nổi.

[Tu sinh]: Dội nước sôi vào để cho nó nhạt đi, thì bớt ớt thì con ăn nhấm nháp, thưa Thầy lúc nào con cũng đổ đi như thế, phải tội, không tu tốt thì kiếp sau đi ăn mày không biết?

[Trưởng lão]: Bữa nào tôi cũng lãnh một bữa cơm hết, mà tôi ăn có một chút, có ba cơm thôi thì cũng đủ rồi, tôi tu chứ bộ tôi ăn rồi ngồi chơi.

[Tu sinh]: Ngày trước con ... con ăn có hai thìa nhỏ Thầy ạ. Ngày hôm qua con đi năm lần Thầy biết không. Đi năm lần mới liếm láp được thìa cháo. Rất may, con bảo ông Phật quá tuyệt vời, ông cho cái pháp môn, đầu tiên thì con mặc. Từ trước đến giờ con bị thế thì con sợ Thầy ạ! ... thì ngày hôm qua lúc con tu thì con...

1:07:08,.. thế thì bắt đầu năm lần một ngày hôm qua mà đến bữa tối hôm qua con xin ... con bảo thôi con cố đi, xong con lại ... thì cái đầu này. Chưa bao giờ con đau đầu đâu Thầy, chưa biết đau đầu là cái gì cả. Thì chỗ này con thấy nó giãn ra, con bảo thôi, thôi mình cố gắng.

1:07:25,.. nhưng đến 1 giờ 30' sáng con đã tỉnh dậy. 2 kém 7 phút con tu đến bốn

rười, sau con nằm kiết già nhưng mà con vẫn tỉnh, con ngủ được ạ. Con cảm ơn Phật với Thầy để con Tứ Niệm Xứ. Thì con ngồi như này Thầy ạ, được nửa tiếng thì hai cái chân này hầu như nó không nhúc nhích, không nhúc nhích một chút nào. Con ngồi như này, thì buổi đêm con dậy đi thân hành niệm rồi, nửa tiếng, hai rưỡi con tu, mà con cái chân con không duỗi, chứ còn ngồi kiết già thì thấy chân con bị tê, duỗi chân ra bị tê mất một phút không thì mỗi. ...Con xin trình với Thầy như thế.

[Trưởng lão]: Thôi, được rồi.

[Tu sinh]: 1:08:36,.. Không phải vì sợ thua đâu, cái chính là mình biết cái sức tu của mình. Thực ra con trở ra như thế này, nó kinh khủng cho con.

1:08:52,.. lúc đó con chỉ nghĩ là lấy cái câu chuyện của đời sống hàng ngày để đưa vào, cái câu chuyện ấy ở trong nhà con đây, tràn lan.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, cái đó là thực tế.

[Tu sinh]: Con không như đánh giá như thế này, thế này thì con chỉ Thầy dạy

thế nào là xấu, thế nào là thế nào, mình chỉ kể những công việc mình đã làm và gia đình đã thực hiện.

[Trưởng lão]: Đúng đó, cái đó là cái áp dụng đó con.

[Tu sinh]: Thật sự con có câu chuyện riêng, **1:09:20**

1:09:43 khi con gặp Thầy đánh giá thế rất là đúng, thế thì mình đưa vào các cái ... mình kể chuyện. Thật ra Thầy không đưa vào diễn đàn, đây con kể chuyện, nhưng nó là một câu chuyện của đời sống thật tế Thầy. Con nói, cả làng lên trên ô tô, mà .. vào ô tô chỉ được bốn cân, quần áo, mũ là ...

[Trưởng lão]: Đúng là những cái mẫu chuyện áp dụng vào cái đời sống tu tập của mình, nó thực tế đó chứ.

[Tu sinh]: Con lòi ra con kể, con chưa làm ...

[Trưởng lão]: Thì cái phần đó Thầy đưa vào diễn đàn Chân Như.

[Tu sinh]: Thôi Thầy ạ, thực sự ra con thì ...cái văn chương của con không có văn chương Thầy ạ!

[Trưởng lão]: Không, cái đó vẫn chương chứ! Con đòi hỏi cái gì vẫn chương nữa. Con muốn cái vẫn chương bác học phải không?

[Tu sinh]: 1:11:40,...

[Trưởng lão]: Bởi vì con luôn luôn lúc nào cũng mở mặt trận đánh không à, qua bài viết con là Thầy thấy cũng là mặt trận đánh xả không rồi đó.

[Tu sinh]: 1:12:38. Vâng, con thật sự...

[Trưởng lão]: Đúng vậy đó.

... Ráng tu.

1:15:03. Rồi, Con ra nói Nguyên Thanh vô để Thầy còn đi làm việc nữa.

Chấm bài cho mấy Thầy đây mà không rồi.

[Tu sinh]: Thế con có phải làm lại bài không Thầy!

[Trưởng lão]: Thôi khỏi, con khỏi làm lại bài, đủ rồi.

[Tu sinh]: Thầy ơi, con còn một câu nữa mà con quên, con hỏi Thầy luôn.

[Trưởng lão]: Được, con hỏi đại đi.

[Tu sinh]: Thứ nhất là con về thì con

không biết là, con còn một cái điều mà con cũng muốn. Là nếu mà kêu cái đoàn bác sĩ xuống đây khám cho mọi người trước khi vào tu?

[Trưởng lão]: Không, để Thầy chọn, coi cái người nào mà tu mà không có khả năng để đẩy lui bệnh, thì chọn cái số người cho đạt. Tại vì lúc này khoan đã con, khoan gọi.

[Tu sinh]: Vậy là con cứ về con cứ liên hệ trước với bạn con, khi nào mà được thì Thầy gọi dùm con, con đưa cái điện thoại cho chị Bác Sĩ, Bác Sĩ gọi điện cho Thầy, rồi con nói chị, chị đồng ý xong rồi con đưa cho Thầy. Chừng nào Thầy cần Thầy gọi chị, chị sẽ sắp xếp bác sĩ xuống. Tại vì Bác sĩ tụi con đủ các ngành nghề, thành ra xuống đây không biết nhiều nhất là dạng nào? Có thể là tất cả máy siêu âm xuống được, vì tụi con đi là phải có máy móc đầy đủ hết. Tụi con không biết rõ tình hình như thế nào là hợp.

[Trưởng lão]: Để cho mình nắm vững ở trong chúng của mình coi cái người đó họ bệnh cái gì, cái gì.

[Tu sinh]: Thường thì tụi con xuống thì tụi con khám tổng quát, tụi con cũng thường đi khám cho các chùa ở Hạ đó Sư Ông ạ, tại

vì cái anh Bác Sĩ anh xách cái máy siêu âm này về, con cũng không biết, con cũng lên coi cái máy siêu âm kỳ này còn hoạt động được không. Hôm bữa nó cắm điện lộn chân người nó cháy một lần rồi, con không có biết giờ còn cái máy mới hay không? Máy tụi con ở Pháp tài trợ, thành ra con không biết là còn không?

Thì bây giờ coi như mấy tháng nay con xuống đây là con cắt liên lạc rồi, thì mọi người cứ nháo không biết con ở đâu. Cứ nghĩ con bên Pháp, gọi điện hỏi thăm. Phương nó bên Pháp khỏe không bác, không ai biết con là đã về đây tu hết. Thì bây giờ con cũng nói thật với mọi người luôn Sư Ông, là con đã về đây tu rồi. Giờ con cần mọi người xuống khám cho các sư cô thì mọi người xuống liền à. Nghe tin con thì xuống liền à.

[Trưởng lão]: Nói chung là Thầy lựa cái số người bệnh, để các bác sĩ có đến đây họ làm việc với một số người bệnh.

[Tu sinh]: Còn không thì Sư Ông cứ xem đi, rồi xem dùm con nếu mà ít chừng một hai người, thì con cho Sư Ông lên gặp ở trên bệnh viện luôn ạ. Chỉ cần lên tới lầu một trên Hòa Hảo, Trung tâm chẩn đoán

medic, lên lâu một, Sư Ông xin gặp bác sĩ Tài, nói là người của con, người của Phương từ thiện là họ biết liền là. Bác sĩ sẽ cho người dẫn đi, không phải chờ một giây nào hết, còn mọi thứ lo là miễn phí hết, tụi con đi làm miễn phí hết nhưng mà con không biết là bây giờ xuống đây tiện hay là lên trên hay sao thì con chưa sắp xếp được.

[Trưởng lão]: Không, để rồi Thầy sẽ lo cái vấn đề đó con.

[Tu sinh]: Chứ còn siêu âm màu thì ở trên ấy có máy siêu âm màu, thì anh anh ấy siêu âm thì anh sẽ biết rõ là người bệnh nào. Thí dụ cho người nào lên thì anh cho y tá bao nhiêu người dẫn cái người đó đi, qua hết từng khoa.

[Trưởng lão]: Không, mình sẽ liên hệ điện thoại thôi con, không có gì đâu, rồi mình xuống đó họ sẽ tiếp mình. Cái điều đó mình tiện hơn, chứ còn đợi dưới mà mang máy móc mà lên đây thì phải là họ phải khám hết cái tu viện mình.

[Tu sinh]: Không có sao Sư Ông, nếu mà Sư Ông đồng ý thì chuyện đó chuyện tụi con cũng làm thường xuyên cho các chùa mùa hạ mà, không có sao hết. Con không

biết là con có lên để làm với mọi người không? Con sợ là con liên lạc rồi con động, con nhờ con mắt Tam minh Sư Ông nhìn, con động con không tu được con cũng khổ.

[Trưởng lão]: Nó càng động nữa.

[Tu sinh]: Thì đó, thì con không có thành vấn đề trong cái việc khám, mấy cái đó thuộc về chuyên môn bên ngoài rồi, nhưng mà chỉ sợ là động thì con lại khó tu bên trong tu viện.

[Trưởng lão]: Nó khó lắm con. Mình muốn làm sao để cho nó yên, yên tu.

[Tu sinh]: Con muốn là không có ai biết con ở đây hết thì nó cũng khỏe, nhưng mà bây giờ biết thì những người bạn từ thiện con thì cũng không phá con đâu, con chỉ sợ người phá con không phải ở ngoài đâu. Bây giờ con không biết nói làm sao, sợ không phải bên ngoài mà bên trong, còn khó nữa. Chứ còn bên ngoài thì đóng cửa lại là hết. Bên trong mới là vấn đề Sư Ông, vậy con cứ lên con cứ nói trước, nói trước thôi. Chừng nào Sư Ông cần, Sư Ông gọi điện.

Mà con bảo đảm Sư Ông gọi điện là mọi người sẽ xuống đây, chứ mọi người

không để Sư Ông và mọi người lên đầu. Tại vì mấy bạn con điều nghe mà đi khám sư cô với mấy thầy là rất là hoan hỉ, vì công việc từ thiện là ở đâu cũng vậy thôi. Tụi con thì thường thứ sáu, thứ bảy là đi rồi. Thứ sáu, thứ bảy tuần nào cũng đi các tỉnh hết, mà có Tây Ninh thì con cũng đi, Trảng Bàng nhưng mà con không biết. Tại mỗi lần con đi thì Ủy ban bảo vệ chăm sóc bà mẹ trẻ em của Tỉnh thì con làm về khuyết tật. Nhưng mà bác sĩ tụi con thì không phải là trẻ, nhưng mà cũng chỉnh hình, cũng đoán, **1:20:13** Sài Gòn - Tây Ninh, tới thứ sáu con lấy xe con đi gom mượn người, thứ bảy con qua các tỉnh, rồi con trả về Sài Gòn. Công việc con chỉ có nhiều đó thôi, thành ra nếu mà Sư Ông ưng thuận thì con sẽ cho xuống đây một đoàn, không có sao hết.

[Trưởng lão]: Không, để Thầy coi chọn lựa, cần thiết Thầy mới cho đi, mà không cần thiết thì.

[Tu sinh]: Tại vì lúc đầu con xuống đây con hơi ngại là Sư Ông có thể la con, là vì cái tội tào lao đó, nay Sư Ông nói để người ta trị, nói tác ý, con đưa cái ý này vô, khi con cũng ngại lắm, thôi thì Sư Ông cứ trị, chừng nào nặng lắm, hoặc là bị nghi ngờ gì mà

không rõ đó, thì cần phải có phim chụp X quang đằng hoàng, chứ nói bệnh chứ không thể nào mà đúng mà nói được.

[Trưởng lão]: Nói khơi khơi được.

[Tu sinh]: Nói khơi khơi người ta bệnh này, bệnh kia mà không có phim chụp, không có hình ảnh gì hết.

[Trưởng lão]: Nói nó phải nói đúng, thí dụ như nói cái gì nó phải có bằng chứng về y khoa.

[Tu sinh]: Bác sĩ là phải coi ba bốn cái phim mới nói ra đúng bệnh được. Bác sĩ giỏi đó, còn bác sĩ mới ra trường coi một hai phim còn nói bị trật nữa. Chụp rồi mà còn nói bị trật nữa.

[Trưởng lão]: Tại vì chẩn đoán, đoán thôi.

[Tu sinh]: Bạn con là đi tu nghiệp bên Pháp về, bạn con nói như vậy đó, phải coi ba, bốn phim nó mới ra được cái bệnh đúng, chứ còn không có kinh nghiệm lơ tơ mơ coi là lộn bệnh liền.

[Trưởng lão]: Nói sai đó.

[Tu sinh]: Thành ra con thấy là quan

trọng nhất là khi nào có cái gì đó mà không rõ bệnh, thì con sẵn sàng cho xuống xác mình lại, hoặc là cho lên Thành phố. Mới lại nhà con bây giờ trông đó Sư Ông, hôm bữa Thầy Thắng Hạnh gọi điện hỏi thăm Sư Ông, Thầy nói Sư Ông khỏe không? Hỏi con đó, lúc con về đó, thấy con gửi cho Thầy mấy cái đĩa Thầy mừng lắm, Thầy nói con hỏi sao Thầy không xuống học. Thầy nói, trời ơi giờ Thầy coi như Thầy giao đứt cái chùa cho Giáo Hội mà Giáo Hội không nhận.

[Trưởng lão]: Muốn bỏ chùa mà bây giờ bỏ không được.

[Tu sinh]: Thưa Thầy bỏ không được, bây giờ còn hai chú, Thầy nói bỏ luôn hai chú rất là tội. Thầy nói Thầy giao đứt cái chùa. Con nói, bữa Sư Ông giải tán lớp con buồn, con mới nói sao không lên chùa Lạc Quốc, có cô gì đó cũng là đệ tử của Sư Ông, Chùa Vạn Phúc gì hết chơn, con không biết nữa. Con mới nói, con không biết nữa, để vài bữa nữa coi tình hình sao. Chừng nào con không gọi là Thầy biết con yên mà con gọi là coi như là coi như con bị động rồi đó.

Thì Thầy Thắng Hạnh có gửi lời hỏi thăm Sư Ông. Con cũng chuyển lời. Thầy

nói giờ Thầy ôm pháp Sư Ông lên núi Ma Thiên Lãnh Thầy tu, mà Thầy bỏ chùa không được. Con nghe nói mấy người đệ tử mời Thầy đi Hồng Kông, Thầy cũng từ chối. Thầy nói giờ Thầy có pháp Sư Ông thầy chứng, Thầy chẳng muốn đi đâu hết, chỉ muốn tu thôi. Bỏ chùa người ta không cho bỏ. Muốn bỏ mà không cho bỏ. Giờ bắt Thầy ngồi coi chùa vậy ... con không biết nữa.

Thì con chỉ nói giờ này con cảm, ví dụ mà ai mà có lên Sư Ông, lên mà để khám, để gì cứ ở nhà con thoải mái. Nhà con từng tầng, từng tầng sống nữa. Con dự định là về đó xây để rồi mỗi người cái thất mà tu bây giờ kéo xuống đây hết thì trống. Thì Sư Ông cứ cho lên, ai cũng được. Lên rải rác một hai người thì ở thoải mái, tiện nghi như khách sạn, ở rồi cứ đi khám bệnh thoải mái, giờ không có lo cái gì hết.

[Trưởng lão]: Có chỗ để mà trở về Thành phố rồi mình tạm ở để mình đi khám bệnh, trị bệnh cho gần, giải quyết nó dễ.

[Tu sinh]: Mà cả nhà con ăn chay nó cũng khỏe lắm, cũng thực tập đúng như của Sư Ông nữa, thành ra không có vấn đề gì, cứ tới giờ có người đem đến 11 giờ có người

đem đồ ăn tối, không cần lo lắng gì bữa trưa.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, Cô Út vừa nói với con bốn giờ rưỡi đi.

[Trưởng lão]: Bốn giờ rưỡi đi, tối bốn giờ rưỡi chưa con?

[Tu sinh]: Thôi con xin phép, giờ con chỉ trình bày Sư Ông những cái đó để con về con giải quyết thôi.

[Trưởng lão]: Rồi, con cứ về con giải quyết cái phần đó thôi. Có gì Thầy báo con.

[Tu sinh]: Dạ! Con cảm ơn Sư Ông. Con cảm ơn Sư cô, chúc sư cô tinh tấn.

199-(LCK-084A)

- *Điều kiện vào Lớp Chánh Tư Duy**
- * Dàn bài hỷ tâm**
- * Vấn đạo Bát Chánh Đạo**
- * Xả vật chất**

Hôm nay là cái ngày mà sắp lớp mấy con để còn có hai mươi ngày nữa là mấy con vô học cái lớp Chánh Tư Duy, chuẩn bị sắp lớp xong là tới cái ngày đó là mấy con vào mà lo tu, chứ không còn mà học tập cái gì hơn khác nữa. Để rồi cái thời gian mà còn rảnh để Thầy soạn cái lớp học Chánh Ngữ, Chánh Nghiệp, bởi vì có cái thời gian Thầy mới soạn thảo cái oai nghi, tế hạnh từ cái lời nói cho đến cái hành động. Chứ còn nếu không thì cái giáo trình nó không có soạn thảo được cái giáo trình hai cái lớp đó nó khó, nó khó dạy.

Bởi vì bắt đầu nó dạy từ cái hành động của mấy con, cho nên Thầy Cần có một cái thời gian, ít ra cũng vài ba tháng Thầy cũng

soạn thảo và đồng thời trong cái thời gian đó thì mấy con tu cái lớp Chánh Tư duy. Dùng cái thời gian mà Chánh Tư Duy của mấy con tập tu, thì Thầy được rảnh rang Thầy mới soạn thảo cái bộ oai nghi, tế hạnh, cái bộ giới luật nói như thế nào? Còn cái vấn đề tu thì các con biết rất rõ. Biết rất rõ là hiện giờ Thầy có dạy cho mấy con cách thức mấy con tu.

Cái người mà còn trẻ, khỏe thì mấy con nương vào cái hơi thở, nhìn lại bốn chỗ thân, thọ, tâm pháp của mình đó là tứ niệm xứ của người còn khỏe. Và cái giờ giấc, mấy con lưu ý cái giờ giấc của cái người còn trẻ khỏe, thì bắt đầu từ mười giờ tối mới đi ngủ, mà cho đến hai giờ thức dậy. Không có người nào mà thức dậy sai, thức dậy sai, mà ngủ sớm được hoặc là ngủ trễ hơn cũng không được, đúng mười giờ.

Còn một thời gian sau, một tháng tu tập Thầy sẽ cho tăng lên, nếu được Thầy sẽ cho tăng lên, Thầy thấy cái khả năng của mấy con tiến bộ được Thầy sẽ cho tăng lên. Mười một giờ mới đi ngủ, mà một giờ thức dậy, thì mấy con liệu trong một tháng mà mấy con tu tập như thế nào mà Thầy tăng

lên để mà phá cái hôn trầm.

Còn cái người già hiện giờ đó, mấy con cũng giữ đúng giờ giấc, là cũng mười giờ mới đi ngủ, nhưng mà cái tuổi trẻ ta tăng lên. Bây giờ thì đồng đều cái thời gian vào lớp học thì đồng đều, nhưng cái người lớn tuổi thì sau đó thì không có lên, chỉ vào cái lớp đó thôi. Còn tuổi trẻ thì tăng lên, và đồng thời nếu mà tuổi trẻ mà tăng lên được nữa thì coi như là ban đêm không ngủ, suốt đêm tu tập. Chỉ có ban ngày ăn cơm rồi nghỉ chừng 30 phút, các con lượng sức chứ không khéo thì Thầy cho chết luôn đó chứ không phải dễ đâu, coi như là cái sự tu tập chứ đừng nghĩ rằng, nó khó lắm chứ không phải dễ, phải chiến đấu với cái giấc hôn trầm thùy miên. Quét cho sạch chứ không được để nó, bây giờ để nó nó còn... đó là một cái sự tu tập của chúng ta.

Còn cái người già thì không nên tập trung nhiều ở trong cái Tứ Niệm Xứ mà tu là vô sự thôi. Tức là ngồi chơi nhưng mà có những cái niệm, có những cái thọ, có những cảm thọ, có niệm gì tác động vào thân thì sử dụng các pháp để đẩy lui cái chướng ngại pháp đó thôi. Và cái thời gian thì suốt một

buổi vậy, thời gian là ba tiếng. Nhưng hiện có những chương ngại pháp nào thì chúng ta có pháp để phá chứ không phải tu các pháp.

Thí dụ như bây giờ thấy mình bị hôn trầm thùy miên nhiều, cứ ngồi tu một lúc thì bị buồn ngủ, thì cái người đó phải dồn hết cái công phu vào pháp Thân Hành Niệm, tu tập từ một giờ đến hai giờ, thậm chí như ba giờ để cho cái sức tỉnh thức của mình tăng lên. Còn cái người mà không có hôn trầm thùy miên nhiều, mà bị loạn tưởng thì tu Định Vô Lậu nhiều. Tức là lật lại những cái bài làm của mình coi như còn thiếu sót cái gì ở trong vô lậu thì mình phải triển khai cái tri kiến của mình thêm những cái phần nào thiếu sót. Còn người nào mà bị phóng dật nhiều thì phải tu pháp phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý luôn luôn tác ý và nhiếp tâm giữ tai mình, mắt mình, đừng cho quay ra. Thường giữ tâm quay vào, đó theo mọi người mà tu tập.

Nếu vào tu trong một tháng mà có người nào phạm giới, tức là phá hạnh độc cư. Nói chuyện, tới lui nói chuyện này kia thì cái người đó sẽ bị cho xuống lớp, không có cho tu cái lớp đó nữa. Bởi vì mình tu cái lớp đó

thì mình sẽ động và đồng thời những người đó sẽ được đưa ra phía trước này ở. Sau này cho vào tu thì coi như những người nào mà đã quyết tâm tu thì cho ra phía sau hết. Còn những người khách vắng lai, hoặc là những người chưa được chấp nhận cho tu thì đều ở phía trước. Và hiện giờ người nào mà được vào phía sau tu học thì phải giấy tạm vắng, tạm trú đầy đủ. Còn người nào mà tạm vắng, tạm trú chưa được đầy đủ, thì thứ nhất là về cho đầy đủ, chứ còn ở như thế này thì mai kia một nọ cái lớp học chúng ta sẽ bị dỡ dỡ, vì một số lượng đông như thế này, rồi Nhà Nước đến người ta kiểm tra không giấy tờ thì chỉ có một người thôi mà vẫn bị động đó nó không thể nó rất khó khăn. Cho nên không giấy tờ thì phải giải quyết giấy tờ cho ổn để chúng ta tu cho tới nơi, tới chốn chứ không thể nào mà để động, một mình mình mà để động người khác thì không nên.

Do mình phải thực hành cho đúng đắn để bảo đảm sự yên ổn trong tu viện, mọi người tu tập cho tốt. Do như vậy còn về phần những người bệnh, nếu mà không có đủ khả năng đẩy lui bệnh, thì hãy đi uống thuốc trị bệnh cho hết. Còn nếu có đủ khả năng mà trị bệnh thì vào thất chuyên, thay

vì người ta tu tập thì mình chuyên đẩy bệnh, thì chùng nào mà hết bệnh thì mình mới tu Tứ Niệm Xứ, và tu các pháp. Còn nếu còn bệnh thì không có tu các pháp gì được hết, chỉ làm sao cho hết bệnh. Vì vậy cho nên vì vậy mà người nào mà có bệnh thì cũng được tu, nhưng mà tu theo cái người bệnh, và áp dụng cái phương pháp đẩy lui chướng ngại pháp của thân bệnh, chùng nào hết bệnh mới trở về giữ cái tâm bất động của mình, thanh thản, an lạc, vô sự tu Tứ Niệm Xứ. Còn bệnh thì không thể nói trên Tứ Niệm Xứ được, bởi vì chính mình tu Tứ Niệm Xứ, mà trên thân mình có chướng ngại thì mình phải đẩy lui các chướng ngại đó. Rồi ta đẩy lui trong một hai giờ người ta hết, còn mình nó bệnh nó trầm kha, ngày nào ở trên thân mình nó cũng bệnh hết. Thì như vậy chùng nào mà đẩy hết cái bệnh thì mình mới trở về mình tu chứ còn bệnh thì không thể tu được, nó là chướng ngại pháp. Còn nếu tuyển những người bệnh thì phải lo trị bệnh, nếu cái khả năng, cái đặc tướng của mình mà mình không có cái khả năng mà dùng pháp để trị, thì nên đi Bác sĩ trị, nên cho Thầy. Bây giờ con sử dụng thuốc thang, thì cho Thầy biết, Thầy sẽ nhờ Bác sĩ hoặc là

nhờ cô Út đưa đi khám bệnh, xét nghiệm đầu óc cho hẳn hòi rõ ràng rồi tu tập. Ở đây tu thật, làm thật chứ không phải là nói suông. Cũng như từ cái ngày mà vào học cái lớp này thì qua cái tri kiến của quý Thầy, quý cô đều là có nhiều người viết rất hay, lý luận rất giỏi, nhưng mà tới đây rốt hay là đậu là do cái chỗ mà thực hành chứ không phải là cái chỗ lý luận giỏi, mà cái chỗ thực hành. Người nào tu được thì Thầy mới chấm người đó đậu. Còn người nào tu không được thì không có chấm người đó đậu, mà người nào phạm giới, phá giới trong cái thời gian mà thực hành cái lớp Chánh Tư Duy này, thì được đưa ra khỏi lớp học, không có chấp nhận. Bởi vì mình phạm giới, phá giới thì mình không có còn tu tập gì được nữa hết. Mà mình phạm giới, phá giới thì mình làm động người khác nữa, làm cho người khác người ta tu cũng không được nữa, cho nên phải thanh tịnh giới hoàn toàn. Nghĩa là độc cư là phải độc cư. Chứ còn không có nói chuyện giảng lai gì hết. Tại vì ở đây theo Thầy thiết nghĩ thì ai cũng biết pháp tu rồi, không có người nào không biết pháp, chỉ còn cách thức chúng ta biết để mà chúng ta xả tâm mà thôi. Thì như vậy thì không còn cần thưa

hỏi gì hết, chỉ trừ khi người nào ở trong lớp học tu có trạng thái tướng xuất hiện hoặc là những chướng ngại gì khác hơn mà tự mình không thắng được. Hầu hết Thầy cũng trang bị cho mình những cái phương pháp để đuổi những các cái tướng, khi nào có cái trạng thái gì lạ lùng, âm thanh, sắc tướng hiện ra thì chúng ta đều có pháp Như Lý Tác Ý đuổi hoặc là đứng dậy đi kinh hành, hoặc là giữ tâm bất động của mình hoặc là xả tâm bất động của mình, thì luôn luôn để mà xả các loại tướng. Thì như vậy thì trang bị đầy đủ thì còn lý do gì mà mình đi hỏi người này, hỏi người kia, hoặc hỏi Thầy làm cho nó mất thì giờ vô ích. Thì trừ ra có mình sử dụng mình đuổi mà không hết vẫn còn hoài thì lúc bấy giờ mới đến trực tiếp hỏi Thầy chứ không được hỏi ai hết, chỉ có trực tiếp hỏi Thầy rồi Thầy trợ giúp.

Còn không hỏi thì phải làm như thế này, khi lúc bấy giờ có một trạng thái tướng nào mà tác ý không hết, thì tác ý xong rồi thì gọi tên Thầy: **“Thầy ơi, con đang gặp khó khăn trong một cái trạng thái tướng, mong Thầy giúp con để con vượt thoát ra”** Thì lúc bấy giờ giữ tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự đừng dao động, đừng sợ

hãi giữ tâm thanh thản. Thì lúc bấy giờ cứ gọi các con mới có hiệu nghiệm, Thầy sẽ giúp đỡ bằng một cái từ trường nào đó để giúp cho mấy con vượt thoát ra khỏi những cái trạng thái tướng đó, thì cái trạng thái tướng đó sẽ bị dẹp ngay liền tức khắc. Bởi vì đây là tu, cho nên nó có nhiều cái chướng ngại, nó sẽ xảy đến, mà khi gặp cái trường hợp mà bất đắc dĩ như vậy thì mới gọi tên Thầy, mới gọi Thầy, còn nếu không mà tự lực của mình tác ý và dùng pháp tác ý và an trú mình đã đẩy lui được thì không cần nữa. Còn nếu mà không đẩy lui được thì lúc bấy giờ mới nhờ đến Thầy. Còn nếu mà trong khi gọi như vậy mà tâm giữ bất động thanh thản, an lạc, vô sự không được. Nhưng cái cơn đau, hoặc là những cái trạng thái của tướng mà giữ tâm không được thì do đó thì mau mau đến gặp Thầy, có vậy thôi, còn giữ tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự được thì Thầy sẽ gián tiếp, Thầy sẽ giúp đỡ qua một cái từ trường để mà thắng được cái trạng thái của tướng, trạng thái của cảm thọ.

Nhớ những điều mà Thầy căn dặn, để khi gặp trường hợp đó thì chỉ cần gọi Thầy rồi giữ tâm bất động thì sẽ được như ý nguyện. Còn nếu không thì thấy mình không làm

được điều đó thì nên trực tiếp gặp Thầy. Lúc nào muốn gặp Thầy, bên nữ thì đến nhờ cô Út đưa vào Thất Thầy. Còn bên nam thì cứ trực tiếp vào thất Thầy giờ nào cũng được. Cứ đến hỏi về sự tu tập, chúng ta không còn lên trên cái Thiên đường này mà học nữa. Sau một tháng tu tập xét nghiệm, thì Thầy sẽ có một ngày Thầy xét nghiệm. Người nào tiếp tục tu, mà người nào mà tu xả tâm không được thì người đó trở về lớp Chánh Kiến để học lại Định Vô Lậu. Còn người nào đã đạt được những kết quả tốt thì sẽ cho tiếp tục tu đến khi mà tâm bất động hoàn toàn. Khi mà tâm bất động hoàn toàn, thì sau một cái thời gian ba tháng, hay sáu tháng mà đã bất động hoàn toàn, thì chừng đó Thầy sẽ hướng dẫn tiếp, để thực hiện bốn định và thực hiện Tam Minh. Khi xong rồi quý Thầy dù sao đi nữa chúng ta cũng còn học về cái oai nghi, tế hạnh cho nên từ cái chánh ngữ, chánh nghiệp thì chúng ta chỉ cần phải được học tu một thời gian nữa để chúng ta đi ra giảng pháp bằng cái thân hành, đức hạnh, giới luật nghiêm chỉnh không còn vi phạm một lỗi lầm nhỏ nhặt nào nữa. Đó là sau khi chúng ta tu tập xong, thì chúng ta còn những cái tập khí, những cái thói quen, như thân

đi nó không có chỉnh sửa lại thì cái thân của chúng ta thói quen thì nó đi nhanh hoặc là đi quá chậm, hoặc là đi chân cao, chân thấp hoặc là ngó, hái, nguýt, hoặc là nói nó không có cái hạnh, thì lúc bấy giờ học về cái hạnh cho mình tập quen trong vòng một năm hay là nửa năm để cho quen những cái oai nghi tế hạnh đâu nó ra đó để trở thành một cái người có đức hạnh, để có cái phạm hạnh của một người tu. Thì như vậy mới trọn vẹn khi mà ra đứng lớp dạy, hoặc là ra dạy người khác tu thì mình mới trọn vẹn.

Như chẳng hạn như trước khi Thầy tu tập khi mà làm chủ được sanh, già, bệnh, chết. Nhưng những oai nghi, tế hạnh cũng lần lượt rất là khắc phục mình chứ không phải là tu xong là tự oai nghi, tế hạnh nó đầy đủ được. Cái phạm hạnh đầy đủ được. Cho nên vì vậy mà những cái thói quen của mình, mà tới giờ phải sửa nó lại, để không khéo nó có những cái hành động có những cái lời nói mà không có kim thúc được, bởi vì nó là cái thói quen của cái cơ thể của mình. Cho nên do đó mà cái lớp Chánh ngữ, và cái lớp Chánh nghiệp chúng ta phải học đúng oai nghi tế hạnh chứ không phải. Cho nên trong cái Bộ Giới dạy về một trăm giới

chúng học cũng là dạy về những oai nghi tế hạnh chứ không có gì khác, là còn rải rác nhiều trong những cái bài kinh dạy về oai nghi tế hạnh của một người tu rất nhiều, do đó Thầy sẽ thu thập tất cả những cái tài liệu này lại để hướng dẫn vào cái lớp mà Chánh Ngữ và Chánh nghiệp cho một người tu trọn vẹn, phạm hạnh của một người tu không còn sai sót.

Mặc dù chúng ta tu chứng nhưng không còn cái thói quen nó vẫn còn, nó vẫn dễ dàng hơn, uốn nắn nó dễ dàng hơn là khi chúng ta chưa tu chứng. Nhất là cái phần người tu chứng thì cái ngã họ nó đã bị triệt tiêu, cho nên cái phần oai nghi, tế hạnh nó dễ dàng hơn. Còn cái ngã mà nó còn nó thể hiện qua cái tướng của nó, cái hành động của nó dễ dàng người khác người ta nhận thấy một cách rất là thô lỗ. Cho nên vì vậy mà sau khi mà tu Tứ Niệm Xứ thì ở trong cái lớp Chánh Tư Duy này để mà xả tâm rốt ráo được bất động rồi thì tiếp tục Thầy sẽ giúp đỡ cho mấy con nhập Bốn Thiền, để làm chủ được sự sống chết của mình, nếu tới đó mấy con được bằng lòng thì thôi, còn nếu không cần thiết để đi tới cuối cùng, thì chúng ta từ đó chúng ta thực hiện Tam Minh, thì xong cái

con đường tu tập của mình.

Thì như vậy cái thời gian chúng ta hiện giờ, chỉ còn 20 ngày nữa là chúng ta tiếp tục vào cái lớp Chánh Tư Duy thì lớp tu rồi, phải không? Bởi vì mình tư duy để cho mình xả tâm, chứ không phải tư duy để mà Chánh Kiến, phải phân biệt được cái điều này. Nhưng hôm nay cái bài viết của mấy con về Từ tâm, Bi tâm nó hơi lộn là nó có những cái hành động của bi tâm thì lại lộn từ tâm. Có những hành động từ tâm lại lộn Bi tâm, cho nên mấy con phải phân biệt được rõ những các cái pháp này, và đồng thời Thầy xin nhắc lại. Khi tu tập lớp Chánh Tư Duy thì mấy con phải lưu ý sáu pháp là cần phải học qua, Thầy đã nhắc rồi mấy con khỏi cần ghi, Thầy xin nhắc lại mà thôi.

Ở đây câu hỏi đầu tiên thì cái pháp thứ nhất là cái pháp giữ tâm không phóng dật, tức là độc cư mấy con.

1. Thế nào một pháp có nhiều tác dụng? Mình giữ độc cư đó là nói có nhiều tác dụng cho cái cuộc sống tu hành của mình, nó lợi ích rất lớn.

Thế nào một Pháp có nhiều tác dụng? Không phóng dật đối với các pháp ác và

thiện pháp, đó là cái pháp đầu tiên mấy con ghi nhớ khi mà vào học.

2. Thế nào một pháp cần được tu tập? Nghĩa là tu tập hàng ngày!? Thì niệm thân câu hữu với khả ý. Tức là mình trên Tứ Niệm Xứ. Niệm thân tức là thân, thọ, tâm, pháp, tức là quan sát cái thân của mình trong đó nó có bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp. Cho nên niệm thân câu hữu với khả ý luôn luôn lúc nào nó cũng hoan hỉ, nó cũng thích thú ở trên Tứ Niệm Xứ gọi là niệm thân câu hữu với khả ý. Đó là mình tu Tứ Niệm Xứ đó mấy con, cho nên cái pháp này cần phải tu tập, vì vậy mà luôn lúc nào các con cũng cần phải tu tập ở trên pháp Tứ Niệm Xứ hết. Mà luôn luôn lúc nào mình cũng cần phải ở trên đó thấy khả ý tức là thấy thích thú, thấy thoải mái, thấy dễ chịu ở trên đó mà nếu mà thấy không thoải mái, không dễ chịu thì mấy con đã tu sai.

3. Thế nào một pháp cần phải đoạn trừ? Cái pháp mà cần phải đoạn trừ, tức là dứt hẳn, mình trừ diệt hẳn đó là ngã mạn, ngã mạn là một pháp cần phải đoạn trừ. Nghĩa là mấy con luôn luôn lúc nào cũng cần phải cảnh giác nó, hơi nó có cái ngã của

nó, nó cứ lộ ra là diệt ngay liền chứ không có để. Do đó cái pháp đó là pháp đoạn trừ không có được để.

4. Thế nào một pháp đưa đến thù thắng? Dùng cái pháp đó nó sẽ đưa đến cái sự thành tựu sự tu tập của mình. Đó là chân chánh tác ý. Nghĩa là mình tác ý mà Như Lý Tác Ý một cách đúng đắn của một cái pháp chứ không phải là tác ý sai, tức là trước khi tác ý thì mình phải trạch pháp kỹ lưỡng hẳn hoi, rồi mới tác ý, gọi là chân chánh tác ý.

5. Thế nào một pháp cần được sanh khởi? Cái pháp đó luôn luôn phải được giữ gìn, luôn luôn phải được sanh khởi luôn chứ không được để mất. Đó là Bất động trí. Bất động trí cái pháp đó là cái pháp im lặng như Thánh đó. Trước các ác pháp, trước cái cảm thọ Bất cứ lúc nào vẫn giữ được cái bất động trí của mình. Nghĩa là trước pháp nào thì mình giữ yên lặng để lắng nghe, để hiểu biết chứ không được mà vội vàng, không được để động tâm. Đó là Bất động trí.

6. Thế nào một pháp cần được tác chứng. Một pháp cần được tác chứng là cần chứng nghiệm, cần biết được là mình tu tập có chứng đạo hay là không chứng đạo.

Nghĩa là cái pháp đó mình biết được chứng đạo hay không chứng đạo. Do mà biết được như vậy thì mình thấy được cái tâm mình bất động giải thoát, Bất động tâm giải thoát, tức là Định bất động tâm, tức là mình biết mình không có động tâm thì biết là mình đã tác chứng, tức là mình biết là mình đã chứng đạo rồi. Trước hoàn cảnh ngay nghe, thấy tiếng động, tất cả mọi cái mà tâm mình bất động, không có còn dao động chút nào, không còn sợ hãi, không còn lo lắng, không còn gì hết. Ai nói gì nói, ai là gì làm mà mình thấy tâm mình như như bất động đó, đó là nó chứng minh rằng mình đã chứng đạo chứ không có gì khác. Đó là sáu cái pháp để cho cái giai đoạn tu tập của chúng ta chứng nghiệm được sự giải thoát hoàn toàn. Nhưng mà cái pháp thứ sáu này là cái pháp chứng nghiệm, chứng nghiệm cái sự tu tập giải thoát của mình. Nếu mà tâm mình bất động là mình đã được giải thoát rồi chứ không có gì hết.

Đây là sáu pháp biết được cách thức mà chúng ta sắp tới, còn 20 ngày nữa là chúng ta tu tập.

DÀN BÀI ĐỨC HỈ TÂM

Bây giờ thì các con sẽ tiếp tục làm tâm từ, tâm bi cho xong. Và bắt đầu làm tâm hỉ, tâm hỉ thì mấy con phải biết cách làm. Phải hiểu cái dàn bài làm để không khéo thì không biết đâu mà làm.

Trước tiên mình vào mình nói về cái tâm hỉ thì trước tiên mình giới thiệu và giải nghĩa cái Đức Hỉ Tâm, mình phải giải nghĩa cho người ta biết chứ mình không giải nghĩa người ta không có biết nó hỉ tâm. Có nhiều người người ta không biết Hỉ tâm là cái gì mà, do đó thì mình phải giải thích cái Đức Hỉ Tâm cho người ta biết, và giới thiệu và giải thích cho người ta biết cái hỉ tâm.

Rồi hỉ tâm về vật chất. Nếu mà mình có của cải, tài sản, tiền bạc, trúng vé số hoặc là gì đó mình vui mừng thì đó là hỉ tâm vật chất. Mình phải nói về cái tâm hoan hỉ của mình ở phàm phu trước, và đồng thời mình cũng xác định những cái điều mà hoan hỉ của vật chất như vậy nó không có mang đến cho cái giải thoát, mà nó đến đến cái nỗi khổ chúng ta. Của cái nhiều, vui nó vậy chứ nó lo lắng đủ thứ hết thì coi như cái niềm vui đó, vui trong cái khổ chứ không phải vui trong

cái vui thật, đó là cái hỉ tâm về vật chất.

Hỉ tâm về sự trùng phùng, nghĩa là cái người đi xa gặp lại mừng vui thì cái hỉ tâm đó mấy con ghi về cái sự mà gặp gỡ nhau để mà mừng vui như trong khi mà gặp gỡ.

Hỉ tâm về việc làm từ thiện, ví dụ như bây giờ mình giúp một cái con vật nó thoát ra, con rắn giết nó hoặc là mình an ủi một cái người nào để cho họ không còn buồn khổ nữa thì đó là cái mình thấy cái niềm vui ở trong lòng của mình nó khởi ra, thì đó là hỉ tâm về việc làm từ thiện.

Hỉ tâm về ly tham, ly ác pháp. Cũng như bây giờ mình lìa cái tâm tham ăn của mình, mình thấy mình sống buổi sáng không ăn, buổi chiều không ăn, trưa đi ăn bữa mình thấy thanh thoi quá, mình thấy niềm vui trong lòng mình, hoặc là mình hỉ tâm mình ngồi mình tu trong Tứ Niệm Xứ mà mình thấy một cái niềm vui nâng nâng trong lòng của mình. Đó là hỉ tâm trong các pháp ly dục ly ác pháp.

Hỉ tâm về lòng từ khi mình gọi lên Chánh Niệm Tỉnh Giác, mình đi một cách thoải mái mà tránh không dẫm đạp lên chúng sanh, mình thấy có niềm vui trong

lòng của mình thì đây là hỉ tâm về lòng từ.

Hỉ tâm về lòng bi, mình làm giúp cho cái người khác, một cái con vật khác. Mình thấy ai nhổ cái cây cỏ mình đem cây cỏ mình trồng, mình trồng xong mình tưới nước mình thấy cái niềm vui trong lòng của mình đó là hỉ tâm về lòng bi.

Hỉ tâm về lòng xả, người ta chửi mắng mình, người ta la mình mà mình không có buồn giận, mà mình thấy mình làm được cái điều đó, mình thấy có cái niềm vui trong lòng của mình. Đó là hỉ tâm về lòng xả.

Hỉ tâm do ly dục ly ác pháp là do mình tu tập Tứ Niệm Xứ mà hàng ngày mình đẩy lui các chướng ngại pháp trên thân, thọ, tâm của mình đó là hỉ tâm ly dục, ly ác pháp.

Hỉ tâm do diệt tầm tứ. Khi mình tác ý mà sáu căn của mình ngưng hoạt động, sinh ra một cái trạng thái an lạc, đó là hỉ tâm do diệt tầm, tứ.

Hỉ tâm do xả, ly các trạng thái tưởng. Khi mình bị một trạng thái tưởng trong tu tập hoặc là một hình ảnh sắc tướng nào hiện ra mà mình tác ý hình sắc đó, một trạng thái đó biến mất đi. Khi mà biến mất mình thấy

có một sự an ổn bình thường trở lại thân tâm, thì đó là hỉ tâm do ly các trạng thái tưởng.

Hỉ tâm do xả các cảm thọ. Như chúng ta tịnh chỉ được hơi thở, các cảm thọ không còn nữa với một trạng thái an ổn, đó là hỉ tâm xả các cảm thọ.

Cuối cùng thì chúng ta kết luận sự lợi ích của hỉ tâm, đó thì mấy con nếu mà muốn viết một cái bài về hỉ tâm thì phải dựa vào những cái điều kiện như vậy để chúng ta viết nó không lệch lạc, chứ không khéo thì nó sẽ lệch lạc. Hầu như mấy con viết mà không có lập thành một cái dàn bài để biết mình đi. Và đồng thời thực sự ra thì mấy con cũng chưa biết lập cái dàn bài như thế nào nữa. Cho nên Thầy gợi ý để cho mấy con viết cái dàn bài rồi làm theo chứ không khéo thì mấy con không có làm sao mấy con tư duy về cái hỉ tâm sâu sắc được. Nhờ có cái phần nhỏ nhỏ đó mà chúng ta theo đó mà chúng ta dò để mà chúng ta nói lên được cái hỉ tâm. Phần nhiều khi viết bài thì khi chúng ta luận thì nó sẽ khô khan, mà chúng ta viết mà nó không khô khan thì chúng ta đưa một cái mẫu chuyện, có một cái câu chuyện rồi

chúng ta viết. Chứ mấy con luận thì đọc nó khô khan lắm, làm cho người ta rất là khó nhận ra cái điều mình muốn nói, còn mình đưa ra một cái mẩu chuyện rồi mình nói qua những cái mẩu chuyện đó xảy ra những cái điều mà đem đến tâm hỉ của mình. Thường thường những cái mẩu chuyện đó được xảy ra nơi bản thân của mình thì nó rất là hay mà nó thiết thực, nó nói lên được cái điều mình đã làm được thì rất là cụ thể rõ ràng.

Ở đây có cái phần mà cô Diệu Minh hỏi thì Thầy thấy về cái giáo trình của các cái lớp mà con được ghi ở trong này thì nó không đúng đâu. Thì cái giáo trình này được Thầy soạn thảo nó mới đúng, tuy rằng 37 phẩm trợ đạo nhưng nó không phải. Con ghi như vậy nhưng nó không đúng. Để rồi Thầy sẽ thành lập cái giáo trình sau khi các cái lớp học này xong thì chúng ta sẽ có cái giáo trình cho tám cái lớp học này.

Còn bây giờ thì chúng ta học do Thầy quy hoạch cái giáo trình trong cái đầu của Thầy. Và đồng thời Thầy biết lúc nào mà cần phải cái giáo trình đó soạn ra thành sách. Trước khi để dạy mấy con, để còn cái lớp nào mà không cần thì Thầy không soạn, nhưng

mà trong trí của Thầy, nó có cái giáo trình trong đó. Như cái lớp Chánh Kiến, Thầy đã biết phải dạy cái gì rồi. Mà không cần phải viết ra rồi bây giờ lớp Chánh Tư Duy Thầy biết phải tu tập cái gì, áp dụng cái gì để mà tư duy, để mà ly dục, ly ác pháp để mà xả tâm mình, thì cái đó là Thầy biết rồi. Nhưng mà đến cái lớp Chánh ngữ và Chánh nghiệp thì hai cái lớp này nó là oai nghi tế hạnh rồi, nó đi vào trong giới, mà giới dạy về oai nghi, tế hạnh. Cho nên vì vậy mà phải soạn cái bộ giới để cho mấy con học, để rồi mấy con nương vào cái học hiểu đó, rồi mình mới tập đi, tập đứng, tập ngồi, tập nhìn, tập ngó, tập nói. Tất cả những cái này chúng ta tập cho lần lượt nó thuần, nó quen, thì coi như là con ngư ời chúng ta nó đầy đủ cái phạm hạnh, cái oai nghi, tế hạnh đó nó trở thành cái phạm hạnh của một người tu. Còn bây giờ con tự hỏi Thầy để mà viết cái giáo trình để mà tu tập thì nó chưa phải đâu, việc này nó chưa phải.

Hỏi: Thầy từ bi hoan hỉ chỉ dạy cho con soạn thảo giáo án tu tập Bát Thánh Đạo như sau, có phải như thế này không? Lớp Chánh kiến Thầy giảng đạo đức nhân bản, nhân quả, nhân quả thảo mộc, gồm có nhân

quả ái ngữ, các pháp vô thường trong đó có thân vô thường, thân bất tịnh, thực phẩm bất tịnh, ngũ dục lạc đến Tứ Vô Lượng Tâm.

Chánh Tư Duy có phải là Thập Nhị Nhân Duyên, Tứ Diệu Đế không? Chánh ngữ, Thập Thiện không? Chánh Nghiệp, 37 phẩm trợ đạo không? Chánh mạng.

Đáp: Không phải đâu, con chưa biết đâu, để rồi thầy sẽ giúp đỡ cho cái phần này sau này đó.

Hỏi: Bạc Vô lậu A la hán có phải qua mười sáu loại định này không?

Định Sơ Thiền, Nhị Thiền, Tam Thiền, Tứ Thiền, Định Niệm Hơi Thở, Định Tư Cụ, Diệt Thọ Tướng Định.

Đáp: Tất cả những cái này con ghi theo cái tên chứ nó không đúng đâu, để rồi Thầy sẽ hướng dẫn.

Hỏi: Định Lực, Định Căn?

Không phải đâu, cái này nó khác con, nó nằm ở trong những cái khác, chứ nó không phải nằm ở trong những cái bạc Vô Lậu A La Hán đâu. Nhưng mà đó là những cái pháp tu, cái tên của những pháp như Sơ

Thiền, Nhị Thiền, nó cũng là cái tên pháp để mà tu thôi, rồi Định Niệm Hơi Thở nó cũng là cái tên, mà Định Tư Cụ là Tứ Chánh Cần nó cũng là cái tên của cái pháp tu của Tứ Chánh Cần thôi, Diệt Thọ Tưởng Định, Định Như Ý túc , Định Bất Động Tâm, Định Vô Tướng, tất cả cái này nó đều là một cái tên để chỉ cho cái trạng thái của tâm chúng ta, cho nên sau này Thầy sẽ dạy cho.

Tu sinh hỏi: Có người hỏi Thầy.

Hỏi: Bạch Thầy con xin hỏi về hai phần, kinh tế và chánh trị. Xả về kinh tế con xin hỏi như sau: Con về hưu hàng tháng chỉ được vào lương hưu để ăn sống chi tiêu, nó cũng vào loại lương thấp. Cũng chẳng đáng là bao, vậy con xả đồng tiền bằng xương máu ấy thì xả như thế nào?

Trưởng lão: Chẳng hạn như bây giờ về vấn đề con hỏi về câu hỏi này thì khi mà con đã xả bỏ hết, con tu tập, còn vào chùa để xin ngày một bữa cơm để sống tu, thì cái tiền lương của con, con không có cần thiết nữa, con không có dùng nữa. Bởi vì con xin bữa cơm con sống rồi mà, thì con đừng có để dành. Khi mình tu quyết tâm mà tu rồi thì cái đồng lương của mình hàng tháng mình

bây giờ còn cha, mẹ của mình. Mình gửi cái đồng lương đó cho anh, chị, em mình lãnh để mà mua cái gì cho cha mẹ mình ăn. Còn nếu cha mẹ mình qua phần hết rồi, con cái mình cũng lớn khôn hết rồi, thì thôi, mà còn đứa nào còn nhỏ đó, thì mấy con gửi cho cái số tiền đó cho cái đứa nhỏ nhất nó còn đi học, nó chưa có gia đình để nó lấy cái tiền đó để nó mua sách, vở nó học đó là con làm bổn phận của một người mẹ hoặc là một người cha nó đầy đủ trọn vẹn. Còn nếu mà các con đều lớn khôn hết rồi, thì cái số tiền đó con sẽ gửi vào trong những cái nhà mà nuôi người già hoặc là nơi nuôi trẻ mồ côi, những trẻ bất hạnh, những người khuyết tật, gửi vào giúp đỡ cho những người đó để cho họ có sống, an ủi cuộc đời bất hạnh của họ. Đó là mặc dù tiền lương của con hưu nó không là bao, nhưng nói lên được cái lòng của con đối với những người bất hạnh trong xã hội. Như vậy đó là những cái giai đoạn trong từng cái giai đoạn ở trong gia đình của mình. Trong gia đình, nếu còn cha mẹ thì nên gửi cái số tiền lương đó giúp cha mẹ mình. Nếu con cái còn nhỏ chưa có đủ, còn đi học thì con hãy gửi số tiền đó cho đứa con nhỏ đó để nó có tiền nó tiếp tục học, để sau khi nó đủ khả năng

nó sống trong xã hội. Nếu mà trong gia đình không còn có gì hết, thì cái số tiền đó con sẽ gửi làm từ thiện trong trại dưỡng lão, trong trại mồ côi, hoặc là những cái nơi mà trẻ khuyết tật. Thì đó là đều làm từ thiện, còn trái lại thì con chỉ xin cơm, ăn mà tu tập thì phật tử người ta sẽ lo lắng cái đời sống của con thôi. Chứ đừng nghĩ rằng có tiền đó rồi mình cứ để cho mình tự mình tu mình lấy mình ăn thì cái điều đó nó làm cho chúng ta không có đúng cái phạm hạnh.

Thay vì ngày xưa ông Phật cũng giàu lắm, nếu ông Phật cũng nghĩ như thế này, nếu bây giờ con xin đi tu, ba cho con một số tiền, hàng tháng ba gửi cho con con khỏi mất công đi xin ăn, do đó con cũng có một đủ cái sức ăn, khỏi cần xin ai thì như vậy thì ông Vua cha ông mừng lắm. Nhưng mà đằng này ông Phật không có chịu như vậy, cho nên vì vậy khi mà ra đi rồi thì chỉ ôm bình bát đi xin, bữa đói, bữa no. Chúng ta cũng lập hạnh như Phật, chứ đừng có sống theo cái kiểu mà dành dụm để đó mà khi chia ra ăn một đời sống thì chúng ta cũng vì cái chỗ đó mà cái bản ngã chúng ta nó to lớn, nó không xả được cái ngã.

Câu hỏi thứ hai: Đạo Bà La Môn là đạo có trước đạo Phật Thích Ca, nhưng chưa tu chứng, mà sao bên ngoài Đạo Phật Thích Ca lại cứ lấy tên họ Phật Thích Ca để đổi tên đổi họ.

Đáp: Sự thật ra thì đạo Bà La Môn thì có trước đạo Phật, nhưng khi Đức Phật tu chứng thì cái dòng họ của Đức Phật là cá dòng họ Thích Ca, cho nên đâu có thay tên đổi họ gì? Vì vậy mà khi mà Đức Phật Thích Ca mà đi tu, thì Đức Phật Thích Ca cũng có cái tên họ là Thích Ca Mâu Ni rồi, chứ không phải là thay tên đổi họ gì cả hết. Có chúng ta bây giờ mới thay tên, đổi họ như Thầy thì họ Lê, mà bây giờ đổi lại là họ Thích thì như vậy thì như vậy tức là Thầy thay tên, đổi họ. Thầy là đệ tử của Phật cho nên vì vậy mới thay tên đổi họ theo như Phật, còn ngày xưa thì Đức Phật không có Thay tên đổi họ vì Bà La Môn không có cái họ Thích. Trong dòng đức phật cũng có những người Bà La Môn, nhưng vì lúc bây giờ đức Phật ra đời trở thành là một giáo chủ, cho nên lấy cái họ của đức Phật mà làm cái họ của đạo Phật. Cho nên người nào theo Đạo Phật đều lấy chữ Thích mà làm thay tên đổi họ của mình, không có còn để cái tên họ cha mẹ. Mình

hiểu như vậy mới đúng cái lịch sử.

Còn câu 3. Trước đây con bị tù, bị bắt hai lần trước sức tra tấn những đòn sấm sét của quân thù con vẫn chịu đựng, nay con thấy sức con vẫn khỏe. Ý con muốn tu vào Bốn Thiên, thầy có Tam Minh, Thầy xét con, nên con có thể tu được đến đâu? Thầy dạy con theo sự hướng dẫn của Thầy để làm chủ được sanh, già, bệnh, chết và chấm dứt tái sanh luân hồi. Con muốn hỏi thầy.

Trả lời: Thì ở đây Thầy sẽ dạy mấy con sẽ đi đến cái chỗ mà sẽ làm chủ được bốn cái chỗ làm chủ được bốn cái chỗ sanh, già, bệnh, chết và chấm dứt luân hồi. Còn cái vấn đề có Tam Minh hay không Tam Minh thì nó không quan trọng đối với Thầy mà xem xét con xem con có tu được hay không?

Bởi vì khi mà quyết tâm tu thì đạo Phật không có cái người nào mà tu không làm chủ, chỉ có không có quyết tâm thôi. Chứ quyết tâm sống đúng giới, đừng phạm giới thì mấy con sẽ tu được, sẽ đến chỗ rốt ráo làm chủ bốn sự đau khổ. Bởi vì ở hiện tại trước mắt của chúng ta, các huynh đệ trước mắt Thầy đây, thì người ta đã làm chủ được bệnh, chỉ có làm chủ được cái sự sống chết

nữa mà thôi, mà nếu mà làm chủ được sự sống chết rồi thì làm sao mà còn tái sanh. Cho nên vì vậy mà trên con đường tu của chúng ta thấy. Hiện giờ chúng ta làm chủ được cái đời sống của chúng ta, ngày ăn một bữa nó làm chủ đời sống rồi mấy con. Hôm nay có nhiều người khi đứng trước cái ác pháp người tư chữi máng, người ta nói oan mình mà mình vẫn được thản nhiên thì đó là làm chủ được cái đời sống của mình rồi đó. Đó thì do đó thì hiện giờ chúng ta đang tập làm chủ, mà chúng ta cũng có làm chủ được những cái điều kiện chúng ta thấy rõ được tâm mình cũng có làm chủ được rồi. Rồi bây giờ đến cái thân bệnh thì chúng ta cũng thấy mình đẩy lui được cái cơn bệnh, thì đó là trong huynh đệ chúng ta cũng có nhiều người đã làm chủ được chút chút rồi chứ chưa phải là trọn vẹn, nhưng đã thấy cái hướng đi chúng ta có làm chủ, và sự chấm dứt luân hồi thì cũng thấy trong một vài phút chúng ta cũng thấy mình chấm dứt luân hồi rồi. Tại vì mình lúc bấy giờ trong một phút, hai phút, trong mười giây, ba mươi giây mà thấy tâm mình thanh thản, an lạc vô sự, trong đó không có tham, sân, si thì mình biết chắc chắn trạng thái đó sẽ

không tương ứng với người khác, mà không tương ứng với người khác thì chắc chắn là mình đã chấm dứt luân hồi rồi, mình đã chấm dứt tái sanh rồi, không còn sanh nữa. Như vậy là rõ ràng chúng ta nhận xét qua cái sự tu tập của chúng ta thì chúng ta biết con đường chúng ta đi đúng không còn sai. Vì vậy mà cố gắng, cần cố gắng hơn nữa cho đến khi mà ngày này, qua ngày khác chúng ta không còn có một cái chút tham, sân, si thì chúng ta biết mình chấm dứt. Và khi mà không còn một chút tham, sân, si thì mấy con sẽ làm chủ được bốn sự đau khổ sinh, già bệnh chết một cách cụ thể rõ ràng không còn khó khăn nữa. Đó là Thầy trả lời cho những câu hỏi của mấy con.

200-(LCK-084B)

- * Vấn đạo Tứ Niệm Xứ
- * Tứ Vô Lượng Tâm
- * Xả ái kiết sử
- * Xả 5 dục trưởng dưỡng
- * Trạng thái thanh thản của vạn vật

Trước lòng từ bi Thầy lập thành dàn bài để cho mọi người làm, đó là thương mọi người chứ không là phải vì để cho họ phải tìm tòi rất là mất nhiều thì giờ mà không làm được. Cho nên ở đây chúng ta phải, người tu tập phải đem lòng từ bi thương xót những người không làm được, chứ không phải để người ta vét cả óc người ta ra người ta làm thì không hay chút nào cả đó là mình thiếu lòng từ bi.

Câu một: Khi tập cảm giác toàn thân chúng con ngồi trên ghế hay phải ngồi kiết già ba mươi phút?

[Đáp]: Khi mà ngồi tập tu cảm giác toàn thân các con ngồi trên ghế cũng được, ngồi

kiết già, ngồi bán già, ngồi tư thế nào cũng được bởi vì pháp tu Tứ Niệm Xứ là rất dễ, không có bắt buộc chúng ta phải ngồi kiết già. Nghĩa là ngồi thế nào cũng được, lúc này mấy con hỏi kỹ trong cái vấn đề đó rồi sẽ tu tập, sau một tháng mấy con được ở lại hay là đi tới, điều đó là do cái phần tu tập đúng giới luật mà không đúng giới luật là mấy con bị rớt đó.

[Hỏi]: Trước khi vào hơi thở tu tập chúng con có thở trước ba hơi bằng miệng hay bắt đầu ra sao? Con xin Thầy chỉ dạy. Con mới biết tu, còn chưa rõ lắm, con tính xin Thầy quán xét chỉ dạy cho con thêm.

[Đáp]: Trước khi vào hơi thở tu tập chúng con có thở trước ba hơi thở bằng miệng hay bắt đầu không? Không, trước tiên mấy con vào hơi thở thì mấy con tác ý, rồi mấy con tác ý, mà nếu để cho tâm mình nương vào hơi thở được thì các con thở một hơi thở nhẹ nhàng, khoảng ba hơi hay là một hơi thở cũng được. Thì từng đó để cho hơi thở tự nhiên ra, vô một cách tự nhiên. Rồi từ trên hơi thở đó quán sát bốn chỗ thân, thọ, tâm của mình mà thôi. Chứ đừng có sử dụng hơi thở bằng cách mà quá

dài, hoặc là bằng cách điều khiển hơi thở thế này, thế khác để rồi sau này nó thành quen. Cứ mình vào đó mình tác ý trước, rồi “hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra”. Rồi hoặc là “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra”. Ở đây thật sự ra Thầy đã dạy mấy con, đầu tiên vô về cái hơi thở thì “hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra”. Các con đã biết hít vô, thở ra rồi, thì bắt đầu bây giờ tới cái đề mục để mà tu tập về cái Tứ Niệm Xứ thì mấy con chỉ cần tác ý câu “Cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra”. Rồi bắt đầu mấy con quay lại mấy con nhìn cái thân của mấy con rồi mấy con hít vô, thở ra. Rồi lần lượt hít vô, thở ra chứ không phải vận dụng hơi thở dài, ngắn để cho mình ức chế tâm mình để cho mình bám chặt vào cái tụ điểm nào đó, nó không phải vậy, cho nên cái câu hỏi của con trước khi vào hơi thở tu tập chúng con có thở trước ba hơi thở bằng miệng hay bắt đầu ra sao xin Thầy chỉ dạy. Con mới biết tu còn chưa rõ lắm. Con xin Thầy quán xét chỉ dạy cho con thêm. Nghĩa là bây giờ bắt đầu mà con vào tu cái pháp này thì con phải tập trước cái hơi thở, hít vô tôi biết tôi hít vô, thở

ra tôi biết tôi thở ra. Rồi con hít vô, thở ra với cái hơi thở bình thường con thôi, đừng vận dụng dài mà cũng đừng vận dụng ngắn, bình thường thôi. Rồi khi mình thở ra bình thường được rồi thì bắt đầu con mới tác ý “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra” Rồi bắt đầu đó con nhìn cái thân của con, con quay cái tâm của con vô con nhìn nó, con lắng nghe nó rồi con hít thở ra, vô rồi con cảm nhận ở trên thân con thôi. Như vậy là đủ, tức là con đang ở trong cái trạng thái cảm nhận thân nhưng mà nương vào hơi thở, tập như vậy đó là tập đúng. Nhưng mà trước khi mà con hỏi, trước khi mà tu tập như vậy thì con muốn đúng cách thì con tác ý cái đề tài một, của Định Niệm Hơi thở, thì “hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra”. Rồi con hít vô, thở ra tự nhiên năm hơi thở. Thay vì con tác ý con thấy năm hơi thở mà con biết cái hơi thở ra, vô tại nhân trung của con rồi thì con mới bắt đầu con tác ý kể “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra” Thì con sẽ hít vô, thở ra cái cảm giác đó. Thì con sẽ tu đúng về Tứ Niệm Xứ không có sai.

[Hỏi]: Kính bạch Thầy con xin được

thưa hỏi một số điều, con người ta phải có lòng từ thì mới xả tâm tốt có phải không?

[Đáp]: Không phải, dù không có lòng từ thì cũng xả tâm, bởi vì muốn xả tâm là phải tập xả tâm, còn có lòng từ mà xả tâm thì do lòng từ mà xả tâm, chứ không phải lòng xả. Ở đây có bốn pháp độc nhất, nếu mà người tu lòng từ, thì trong lòng từ đó có xả tâm. Nếu người tu tâm xả, thì ở trong tâm xả có lòng từ, nếu không có lòng từ thì cũng không xả được, bởi vì Tâm từ thì nó có đủ Tâm xả nhưng nó không câu hữu với tâm xả. Nhưng tại vì mình lòng từ thì mình có xả. Còn mình có tâm xả thì mình có lòng từ, lòng bi, lòng hỷ. Nếu mà mình có tâm xả mà thiếu tâm từ, bi, hỷ thì cái xả đó không phải xả tức là bị ức chế chứ không phải xả. Cũng như mình có lòng từ mà mình không có xả chỉ thương suông thì như vậy cũng không phải là từ. Vì đó mình nói bây giờ tôi phải thương người đó vậy mà tôi không có xả thì tức là lòng từ đó bị ức chế, nó không có đúng. Cho nên trong từ thì nó có xả, mà trong xả thì nói có từ, cho nên người ta phải có lòng từ thì mới xả tâm tốt. Nó có lòng từ thì không phải. Tôi không tu tâm từ mà tôi tu tâm xả, nghĩa là ác pháp cái gì đến tôi đều

xả. Như vậy con người ta phải có lòng từ thì mới xả tâm tốt. Như vậy mình chỉ hợp với lòng từ thì mình nên tu lòng từ để cho mình xả. Cho nên trong từ, có xả chứ không phải là vì người nào cũng phải tu lòng từ mới xả được, không phải, không phải vậy, cho nên cái này phải hiểu đúng.

Có người ác pháp, thiện pháp họ không nghĩ họ thương ghét ai hết, nhưng mà họ thấy đó là những ác pháp họ xả, họ không chấp nhận để cho tâm họ bình an để cho tâm họ bất động thì ngay đó họ từ, nhưng mà sự thật ra đó họ có từ.

[Hỏi]: Tâm từ được xuất phát từ trái tim nhân hậu, phải biết đau nỗi đau của người như của mình đối với vạn vật muôn thú cỏ cây cũng như vậy có đúng không?

[Đáp]: Không phải, đó là tâm bi không phải tâm từ, tâm từ xuất phát từ trái tim của mình hay từ tâm bi cũng xuất phát từ trái tim của mình. Phải biết nỗi đau của mọi người cũng như đối với muôn vật, muôn thú đó là tâm bi, nỗi đau là cái đau khổ tức là thương xót tức là tâm bi. Còn tâm từ thì phải thương yêu, hạnh phúc sự bình yên của chúng sanh, cho nên chúng ta không chạm

đến, chứ không phải là thấy cái sự đau khổ của chúng sanh mà chúng ta phát khởi tâm từ. Do đó con lộn tâm từ với tâm bi nó có cái phần khác nhau nó không giống. Cho nên phần nhiều người ta hay lộn cái tâm từ và tâm bi. Do đó mình phải thấy tâm bi là trước cái sự đau khổ đó mà chúng ta khởi cái lòng bi chúng ta, để chúng ta thương xót cái sự đau khổ đó, còn lòng từ là thương xót cái sự hạnh phúc, không có chạm đến cái sự bình an của loài vật khác, của một loài thảo mộc cây cỏ khác, đó là lòng từ. Phân biệt được như vậy thì chúng ta mới thấy được cái từ.

[Hỏi]: Những ai có tâm từ thật sự nó sẽ biểu hiện ra mọi hành động. Thậm chí như một ánh mắt nhìn cũng thể hiện tâm từ khi đã có tâm từ, nó rất sâu lắng khó có danh từ nào mà diễn tả được tâm từ nằm sâu thẳm nơi trái tim. Danh từ chỉ là những chữ nghĩa diễn tả phần thô, còn phần tế biểu hiện qua hành động, có đúng không?

[Đáp]: Đúng, ở đây là tâm từ thì nó thể hiện qua cách nhìn ngó nó đem lại sự bình an cho người khác mà không có làm cho người khác mất sự bình an. Đó là tâm từ,

cái này đúng.

[Hỏi]: Khi tu tâm từ đúng cách thì lần lượt tâm bi, tâm hỉ, tâm xả sẽ xuất hiện có đúng không?

[Đáp]: Không! Tại vì trong từ thì có bi, hỉ, xả. Cho nên tâm từ có thực hiện được từ, bi, hỉ, xả có nhưng mà nó không phải là bi, hỉ, xả của pháp hỉ, xả của Tứ Vô Lượng Tâm. Mà từ ở trong tâm từ đó nó có bi, hỉ, xả như Thầy đã nói. Rồi bây giờ chúng ta tu tâm bi thì từ ở trong tâm bi đó nó có tâm từ, tâm hỉ, và tâm xả. Mà nếu chúng ta tu tâm hỉ thì trong đó tâm hỉ nó có từ, bi, và xả. Mà nếu tâm xả thì nó có từ, bi, hỉ. Nó có đủ, cho nên tu một tâm mà nó có đủ những cái trạng thái đó, bởi vì nó đều hoàn toàn nó đều có thể hiện đó, nhưng mà nó không chính, nó chỉ phụ thôi, tại vì nó không có thể hiện rõ nét, nhưng mà nó phải có cái tâm kia. Cho nên mình tu một tâm độc nhất mà nó thể hiện được đi đến cứu cánh là như vậy. Như vậy là con đã hiểu rồi. Còn ai hỏi về Thầy việc gì nữa không con?

Rồi, bây giờ thì hết rồi thì như vậy thì mấy con.

[Hỏi]: Kính bạch Thầy chỉ dạy cho con

rõ về phương pháp đối trị lại tâm ái kiết sử. Như nghĩ về cha mẹ, và việc làm của cha mẹ anh em trong gia đình như nghĩ đến bạn bè.

Trả lời: Đã là ái kiết sử thì con đem nhân quả ra mà quét nó chứ không có gì hết, đó là cái niệm ái kiết sử, chứ ở đây không có quán. Bởi vì về cái phần ái kiết sử mà muốn phá tâm thất kiết sử hay thập thất kiết sử đó mà nếu nó có cái niệm nào nó nằm ở trong đó thì con đem cái nhân quả ra. Tức là đối với cha mẹ anh em chị em trong gia đình của mình thì nó là cái ái kiết sử rồi. Nhưng mà ái kiết sử thì mình nên quán nhân quả, đem nhân quả ra mổ xẻ. Nhân quả thì đã học rồi, bởi vì trong gia đình của mình đó là chùm nhân quả. Nếu mà cái chùm nhân quả của mình thì khoảng đời nay thì mình biết chứ còn đời trước thì đâu có biết được nhân quả của mình ra sao? Cho nên mình không hiểu nhân quả đời trước của mình, thí dụ như đời trước cha, mẹ, anh em của mình mình đâu có biết, mình chỉ biết ở trong hiện tại ở trong cái đời nay thôi, rồi mình thương yêu trong đời nay chứ còn đời khác thì mình đâu có biết.

Thí dụ như cha mẹ mình trong cái đời

khác bây giờ nó thành con gà, con vịt xung quanh mình, mình bắt mình làm thịt thì như vậy mình ái kiết sử chỗ nào? Cho nên mình lấy cái nhân quả đó mình phá cái ái kiết sử trong hiện tại cái đời này của mình thì mình sẽ được bình an, con hiểu không?

Đó thì như vậy chứ không có còn gì? Đây là nó qua cái sự mà Chánh Tư Duy trên Chánh Tư Duy mà áp dụng, chứ không còn hỏi qua cái bài học nữa. Ở đây nó không còn ở là bài học mà nó là cái bài xả tâm rồi, nói về cái niệm ái kiết sử thì nó không phải là cái bài học để mà. Chừng nào mà mấy con làm không được, không hiểu thì mấy con phải trở về cái lớp Chánh kiến trở lại để học những cái điều đó thâm sâu hơn, để áp dụng xả tâm. Chứ không phải ở trên này để học mà để chơi nữa! Chỗ này là cái niệm ái kiết sử nó làm cho mấy con thương nhớ, đau khổ. Ngồi đây nhớ mẹ, nhớ cha của mình, thì thôi nhớ thôi mình xả không được, mình quán nhân quả không xong thôi mình về gần bên cha mẹ mình cho nó yên ổn hơn. Chứ ở đây mà cái kiểu đó tu chẳng tới đâu hết, mất công lắm. Nó là như vậy thôi chứ còn không thể học cái này được, mà cái này sẽ tự mình.

[Hỏi]: Con hỏi Tứ Niệm Xứ trong bốn oai nghi đi.

Trả lời: Trong bốn oai nghi mình đi thì mình vẫn quan sát thân của mình chứ không phải mình đi mình chú ý cái bước đi của mình, mình đi là tại vì mình bị hôn trầm thùy miên mình đi, nhưng mình nhắc tâm thanh thân, an lạc, vô sự. Rồi từ đó mình nương vào, mình quan sát, mình nhìn lại cái thân của mình, để xem coi nó có chướng ngại gì trên đó không? Đó là oai nghi đi, rồi ngồi thì được hai cái oai nghi đi, ngồi thì dễ rồi.

[Hỏi]: Tu Tứ Niệm Xứ theo bốn oai nghi, con mới tu có hai oai nghi ngồi và nằm.

[Đáp]: Bây giờ mới có được hai oai nghi, ngồi và nằm. Oai nghi đi thì như Thầy nói mình đi mà mình không tập trung trong cái Chánh Niệm Tỉnh Giác mình đi mình biết mình đi, mà mình vừa đi mình quan sát mình nhìn lại cái thân của mình giữ cái tâm bất động thanh thân, an lạc, vô sự đó là mình đang đi tu Tứ Niệm Xứ.

Đứng, khi mình đi một lúc thì mình không có ngồi, mình đứng lại, mình đứng lại thì mình cũng quan sát trên bốn chỗ thân,

thọ, tâm pháp của mình, đứng với ngồi nó giống nhau, nhưng mà đi thì nó không bị buồn ngủ, đứng nó cũng dễ buồn ngủ mà ngồi thì nó dễ buồn ngủ, nằm thì nó dễ buồn ngủ hơn. Cho nên vì vậy mà khi ngồi, khi đứng và khi nằm thì rất là cảnh giác, cảnh giác trên cái hành động đang đứng, đang ngồi, đang nằm, nó để mà giữ gìn cho nó rõ ràng.

[Hỏi]: Đi, đứng con chưa rõ vậy xin Thầy chỉ dẫn cho con.

[Đáp]: Đi đứng nó đâu có khó gì!? Bắt đầu mình ngồi, bắt đầu mình muốn đứng dậy thì mình nhắc, mình nhắc tâm mình phải chú ý. Bắt đầu bước đi thì phải kỹ lưỡng hẳn hoi, do đó mình nhắc nó rồi thì khi đó mình thay đổi cái oai nghi thì mình chú ý từng cái hành động của mình. Mình đứng dậy rồi bắt đầu đó mình bước đi, rồi lúc bấy giờ mình chú ý cái hành động mình. Sau khi cái hành động mình đó đi năm, ba bước rồi thì mình nhắc tâm thanh thân, an lạc, vô sự. Phải chú ý vào thân, đừng chú ý vào bước chân, thì mình nhắc như vậy thì bắt đầu cái tâm của mình nó quay vô nó lưu ý cái thân của mình. Từ cái thay đổi của cái oai nghi ngồi mà đến

cái oai nghi đi thì chúng ta cái khoảng thời gian mà đứng dậy đi thì chúng ta phải chú ý cái hành động đứng dậy đi. Cái thân hành của chúng ta lúc bấy giờ xem coi nó đứng dậy, rồi nó đỡ chân nó bước đi thứ nhất, thứ hai, thứ ba cho đến khi thấy nó đi đều được rồi thì bắt đầu chúng ta quay lại nhìn Tứ Niệm Xứ chứ không phải đang lúc mà đứng dậy đi, cho nên trong cái Kinh Đại Không thì Đức Phật dạy mỗi khi đi, đứng, nằm, ngồi, hoặc mỗi khi thay đổi cái oai nghi thì mình chú ý kỹ trên cái oai nghi thay đổi đó, để rồi mình mới chuyển lần qua cái Tứ Niệm Xứ, tức là cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự của chúng ta. Đó là mấy con sẽ chuyển như vậy là đúng.

Con hỏi Thầy, Thầy nói hỉ là pháp độc nhất không xen một pháp nào hết, con nghe Thầy đọc đàn bài, Thầy đọc hỉ với lòng từ

[Đáp]: Hỉ với lòng từ là cái tâm hỉ mình với lòng từ không có nghĩa là tu với lòng từ mà trong hỉ nó có lòng từ. Con phải hiểu, bởi vì muốn dùng cái danh từ cho nó cụ thể rõ ràng, nói với lòng từ để cho nó rõ hỉ với lòng từ nghĩa là khi mà cái tâm mình hoan hỉ thì ngay đó nó có lòng từ, thì mình xác

định cái từ của mình nó từ trong hỉ mà sinh ra, tức là mình phải nói cho rõ cái này để không người ta thấy như mình hai pháp, Thầy muốn nói như vậy để cho thấy tu nó chỉ có một pháp độc nhất mà thấy có cái lòng từ của mình, lòng thương yêu của mình sanh ra. Mình nói ờ, đây lòng từ của mình thì như vậy coi chừng mình lầm, từ ở trong hỉ nó có cái từ của nó, như thầy nói mà. Nó có từ, nó có bi, rồi nó có xả trong đó chứ không phải không? Nếu mình thấy mình xả được thì mình do mình nó hỉ, nó có cái pháp xả nữa sao? Không, nó chỉ có một nhưng mà nó có đủ trong đó, nó có hỉ. Hể cái tâm mình nó có hỉ thì nó có xả, có từ, nhưng mà ở đây nói với lòng từ, với lòng bi, lòng xả là để cho mình phân biệt được trong hỉ nó có từ, có bi, có hỉ, có xả. Con hiểu không? Cái dàn bài nó như vậy để cho mình nhận xét cho rõ chứ không phải là mình với là nó có cái pháp thiên với nó, không phải. Để cho mình nắm cho rõ.

[Hỏi]: Như vậy đâu còn pháp độc nhất, vì pháp độc nhất là không có một tâm từ!?

[Đáp]: Tại vì con hiểu sai cái lời Thầy nói.

[Hỏi]: Nền Bi là pháp độc nhất, vì Thầy nói Pháp độc nhất hỉ là hỉ chứ sao lại là hỉ với từ tâm sao được? Con chẳng hiểu câu này.

[Đáp]: Đó Thầy giải thích cho con hiểu. Thầy đã nói trước khi mà Thầy cho cái đàn bài này, Thầy đã nói trước rồi, từ trong hỉ thì nó có từ và bi, xả trong đó nó đủ, nó giới để cho mình nhận xét qua cái chỗ của mình, khi mà mình hỉ cái này nó có cái từ hay không? Muốn cái đàn bài của mình để cho mình nhận xét qua cái đó nó có cái từ không? Mà hỉ này nó có bi không? Bởi vì khi mình hoan hỉ được thì mình biết cái cái lòng của mình, từ nằm ở trong cái chỗ nào nó có cá trạng thái nào mà xảy ra cái hỉ này, nó xảy ra cái hỉ này do từ, hay hoặc xảy ra cái hỉ này do bi. Thí dụ như bây giờ Thầy rất hoan hỉ khi mà Thầy làm một cái công việc giúp cái người đang bệnh đau, Thầy rất hoan hỉ trong cái vấn đề làm việc này. Thì lúc bây giờ cái hoan hỉ của cái việc làm này thì rõ ràng mà Thầy xét đó là giới tích, cái tâm bi của mình. Nó không lộn với cái tâm từ được. Bởi vì cái hành động bây giờ có một người bệnh đau, Thầy ôm người đó Thầy nuôi họ, Thầy đem đến bệnh viện để mà mọi người

để bác sĩ họ lo lắng rồi Thầy giữ, Thầy ở đó Thầy giúp đỡ tận tình với cái người bệnh đau đó, cho đến khi cái người đó mạnh rồi thì lúc bấy giờ Thầy thấy cái niềm hoan hỉ mà Thầy làm cực nhọc như vậy mà Thầy rất hoan hỉ, thì trong đó Thầy xét lại khi đó bây giờ chính cái hành động hoan hỉ này nó có cái bi ở trong đó. Chứ không phải Thầy tu tập cái bi, mà Thầy tu tập cái hỉ, các con hiểu không? Nhưng mà nó vẫn có cái bi ở trong đó bởi vì cái hành động Thầy làm giúp đỡ cái người đó nó có cái bi, đó thì ở đây cái dàn bài rất kỹ để mà chúng ta thấy được cái hành động chúng ta làm cái công việc đó mà nó thể hiện cái lòng hỉ của chúng ta mà nó thể hiện qua cái bi hoặc qua cái từ, hoặc qua cái lòng xả của chúng ta.

Như vậy là con đã hiểu rồi, chứ không phải là nó còn hai pháp đâu.

Cũng như xả là xả chứ không xen hỉ!?

Xả là xả nhưng mà chúng ta nghiệm trở lại, xả hết rồi. Khi bắt đầu bây giờ mình xả hết thì bắt đầu mình thấy do tu tâm xả, mà khi mà xả hết rồi thì con thấy có sự an lạc. Bởi vì Đức Phật nói xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh thì nó ở trong cái trạng thái của

Tứ Thiên, mà Tứ Thiên là cái hỉ lạc của Tứ Thiên mà do Tứ Thiên, nó tuyệt vời hơn là Sơ Thiên, nó phải có. Nhưng mà ở đây cái tâm xả của Tứ Thiên mấy con thấy nó có hỉ lạc không? Nhưng mà trong Tứ Thiên nó có cái hỉ lạc rất là tuyệt vời, chứ không phải không có, nhưng mà mình nghiệm xét lại, bây giờ tôi xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh này, tôi xét lại. Tôi thấy rõ ràng ở trong đó có cái hỉ, có phải không? Nếu mà không có hỉ thì tôi lạc con đường khác rồi. Cũng như bây giờ Thầy ly dục, ly ác pháp Thầy nhập Sơ Thiên này, thì năm chi thiên tôi hiện ra, năm chi thiên hiện ra thì do ly dục sanh hỉ lạc, giờ cái hỉ nó có. Phải không? Do tôi ly dục, ly chứ không phải là. Tôi tu cái tâm hỉ, nhưng mà trong cái tâm ly nó có cái hỉ ở trong đó, các con hiểu không? Chứ không phải là tu tâm hỉ, nghĩa là do cái Sơ Thiên, bây giờ Sơ Thiên là cái dễ nhất, tôi ly dục, ly ác pháp, tự nó có cái hỉ do ly dục sanh ác pháp, do ly dục sanh hỉ lạc thì cái hỉ lạc do ly dục. Cho nên chỗ ly dục nó mới có cái hỉ lạc này. Phải không, do chỗ mà diệt tầm tứ, Định sanh hỉ lạc. Do diệt tầm tứ nó mới có hỉ lạc này, cho nên cái hỉ lạc này khác. Vì vậy mà do tôi diệt tầm tứ mà tôi có hỉ lạc, tôi diệt nó. Do tôi xả,

tôi tu cái tâm xả, cho nên xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh thì tôi có cái hỉ lạc của Tứ Thiên, cái hỉ này không phải do tôi tu đâu, còn tôi tu trong cái hỉ thì nó lại khác, tôi tu trong cái hỉ thì nó lại khác. Đó thì mình phải hiểu để mà làm bài cho nó đúng. Chứ không nó pháp độc nhất rồi nó có hai pháp.

Như vừa rồi cũng như là Nguyên Thanh hỏi Thầy thì coi như là cái hỉ này với lòng từ thì hiểu như vậy là có hai pháp rồi. Thành ra cái hiểu của nó thì nó hiểu rằng Thầy nói như vậy là có hai pháp rồi. Không? Nó đã hiểu sai, nó hiểu sai cái ý của Thầy muốn nói, cho nên Thầy nói pháp độc nhất, mà trong đó Thầy nhắc đi nhắc lại nhiều lần là trong đó nó có khi mà hỉ thì nó có từ, bi, và xả. Mà khi tu tâm từ thì trong tâm từ đó nó có bi, và và hỉ, và xả. Nó có bốn cái của nó ở trong đó. Nhưng mà cái đó là của nó chứ không phải là của cái pháp khác độc vào. Tại mình hỉ được thì nó có những cái kia. Mà mình từ được thì mình có cái kia chứ không phải mình tu các pháp kia. Mình phải hiểu như vậy.

[Hỏi]: Vì tâm xả có tiềm ẩn tâm từ, bi, hỉ cho nên bài dạy độc nhất là một, Thầy

giảng câu này cho con biết!?

[Đáp]: Đó như vậy là đúng đó không có sai đâu con. Thầy giảng cho hiểu biết, cho nên do cái sự tu tập mà không khéo thì khi mà làm bài này thì nó bị sai đi, cho nên vì vậy mà khi mình làm thì cần thiết mình nhận xét qua cái sự thực hành, ở đây Thầy muốn nhắc trong cái sự thực hành mấy con, khi mà các con tu về tâm xả. Rồi mấy con nghiệm lại cái tâm xả thì mấy con thấy, khi mà xả thì mấy con sẽ thấy xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh. Mình nghiệm lại, mình thấy cái trạng thái của Tứ Thiên thì nó có cái hỉ lạc của Tứ Thiên, bởi vì mình tu này là tâm xả, xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh. Bây giờ tôi tịnh chỉ hơi thở là tôi xả thọ đó. Mà khi cái hơi thở tôi nó ngưng rồi, nó ngưng rồi, thì tôi nghiệm xét coi nó ngưng đây nó có thọ khổ hay là thọ lạc đây mà không ngờ nó có cái sự hoan hỉ rất lớn, do tu tâm xả chứ tôi đâu có tâm hỉ, mà tại sao nó đòi cái hỉ đây. Thì như vậy là mình sẽ thấy rằng trong cái tâm xả mình vẫn có cái hỉ ở trong đó.

Một lúc nữa mà khi các Thầy mà về xong thì con ở lại đây gặp Thầy một chút.

[Hỏi]: Kính bạch Thầy! Con vẫn chưa hiểu khi đang hành pháp Tứ Niệm Xứ có năm dục trưởng dưỡng sanh khởi nên dùng Định Vô Lậu quán xả hay dùng pháp Tác ý để quét kính xin Thầy chỉ dạy cho chúng con.

[Đáp]: Năm dục trưởng dưỡng là con không phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân ý cho nên nó tiếp xúc nó sanh ra trưởng dưỡng chứ không gì hết, vì vậy mà con ở trên Tứ Niệm Xứ thì con dùng cái pháp mà phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý thì ngay đó nó không còn có nữa con. Nó không có sinh dục trưởng dưỡng nữa, bởi vì năm dục trưởng dưỡng nó qua cái chỗ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý của mình nó mới sanh ra năm dục trưởng dưỡng.

Cho nên khi mà có năm dục trưởng dưỡng khởi thì con sẽ dùng cái pháp phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý hướng dẫn nó phải quay vào trong Tứ Niệm Xứ của con thì nó hết, chứ không cần tác ý một cái gì khác hơn hết. Ở đây thì con nói về dùng Định Vô Lậu để quán, xả. Khi mà nó tiếp xúc với nhau nó mới sanh ra cái niệm dục đó, cho nên con dùng con quán. Ở đây dùng

quán cái Định Vô Lậu là khi nào trong tâm nó tự cái ý nó khởi ra một cái niệm, con mới dùng cái Định Vô Lậu đó để quán xét để xả. Còn về năm dục trưởng dưỡng bây giờ con mắt con thấy cái đó thì con phòng con mắt con lại đừng có cho nó thấy, nó thấy cái nói thích.

Cũng như bây giờ con ngồi đây tu mà cái niệm đó khởi trong đầu con thấy cái món ăn ngon, là tại cái niệm nó khởi cái món ăn ngon, cho nên con dùng cái Định Vô Lậu, con dùng cái Định Vô Lậu quán thực phẩm bất tịnh thì là con không thích ăn nữa con hiểu không? Còn bây giờ người ta đem người ta hễ trước mặt con cái đĩa đồ ăn, phải không? Con mắt con thấy cái món ăn bây giờ nó sanh khởi rồi nó đâu còn cái niệm nữa, đây là phóng dật rồi. Con phân biệt như vậy năm dục trưởng dưỡng rồi, nó thấy, nó sanh dục rồi. Do như vậy con muốn xả nó, con buông xả cái niệm này thì tức là con phòng hộ con mắt, con quay lại đừng có nhìn đĩa đồ ăn đó nữa, cái bánh mì đó coi bộ ngon quá, không được, mày tinh ghé vô, ngó vô thì tức là con phòng hộ con mắt con trở lại. Rồi bây giờ cái lỗ mũi con nghe cái mùi thực phẩm nó ngon quá, nghe cái mùi

nó thơm quá. Bảo mày không có nghe lời tao bịt cái lỗ mũi tao không cho nghe, thì như vậy con phòng hộ nó, con nhớ chưa? Đó là cách thức phòng hộ năm dục trưởng dưỡng là phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý mình chứ không gì hết.

Còn khi nào nó khởi cái niệm ở trong đầu con, nó không có cái vật đó, nó không thấy con mắt thấy, lỗ tai nghe, mà trong đầu con nó khởi ra cái niệm nó muốn ăn, thèm ăn thì cái đó là cái niệm dục, do đó thì con phải dùng cái Định Vô Lậu mà xả nó, rồi dùng pháp tác ý. Có như vậy thôi. Cách thức áp dụng trong Tứ Niệm Xứ là như vậy, cho nên trong Tứ Niệm Xứ nó đủ các con, Tứ Niệm Xứ mà. Thân, thọ, tâm, pháp. Pháp là các pháp ở ngoài tác động vô mà mình thiếu phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý thì mình bị dính à. Mình bị dính năm dục trưởng dưỡng là do ở chỗ mà các pháp bên ngoài tác động vô sáu căn của mình. Do tu tập phải biết cách như vậy mình mới xả mới được chứ còn không khéo thì mình không biết cách mình xả. Rồi bắt đầu bây giờ mấy con, còn ai hỏi thêm gì nữa không?

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, con xin hỏi

là trong một hành động có thể xảy ra từ và bi. Con lấy ví dụ, tới giờ Thầy thọ trai rồi, khi có một đoàn khách ở xa đến họ xin gặp Thầy, thì Thầy đã bỏ cái giờ thọ trai đó Thầy ra Thầy tiếp họ. Trong quá trình Thầy giảng pháp cho họ nghe thì họ cứ nghe hoài rồi họ nghe họ cảm thấy khát khao quá họ cứ nghe mãi, mà họ cũng không biết là lúc này là Thầy thọ trai chưa hay là chưa thọ trai. Nhưng họ cứ hỏi theo ý của họ rồi họ gặp được Thầy nhưng mà điều muốn biết cho nên là họ cứ hỏi mãi, và hết giờ họ sẽ 29:18 như thế thì phần sau họ có thể ...kể lể gia đình các thứ rồi, thậm chí họ khóc lóc thế nhưng mà Thầy vẫn cứ giảng cho họ tiếp thì như thế con thấy thí dụ một hành động như thế, đầu tiên là Thầy mở lòng từ Thầy tiếp họ, rồi ... họ đi đến thì Thầy vẫn tiếp thì như thế có thể xem là bi được không ạ?

[Trưởng lão]: Không con, bởi vì đó là lòng từ của Thầy, trên lòng từ có bi cho nên không thể nào mà trong khi đó sử dụng, bởi vì Thầy không có đến, Thầy vì cái lòng từ cho nên Thầy không có gì đó mà Thầy ngồi Thầy vượt qua tức là thể hiện lòng từ, thương họ. Họ đến đây bây giờ họ phải chậm trễ thì mình thương họ, cho nên Thầy đến Thầy

thuyết giảng họ, họ kể về gia đình họ nào con cái bất hiếu này kia nọ đủ thứ, vì cái lòng từ Thầy đang thực hiện có lòng bi thôi. Bây giờ trong khi đó chỉ có đầu tiên là thực hiện lòng từ có phải không? Tu một pháp độ nhất mà. Bây giờ mà trước cái cảnh này kia đều có thực hiện bi hết, nhưng mà không thể gọi nó là bi được, con hiểu không? Bây giờ Thầy thật sự ra thì họ biết rằng mình đang bình an, mạnh giỏi họ mới đến đây, họ không có phải đau khổ gì hết, nhưng mà cái niềm đau khổ của họ thì riêng tư của họ đến đây để mà họ mong được cái thương yêu của Thầy hoặc là được nghe cái bài pháp của Thầy để cởi mở họ thôi. Nhưng mà cái hoàn cảnh Thầy cũng chưa biết là họ cái con người họ đau khổ như thế nào thì cũng chưa biết đâu. Thầy chỉ biết ở bây giờ đừng có chờ đợi mình thôi, để tội, bởi vì ở xa họ đến đây mà lỡ bây giờ trong bữa ăn thôi mình dừng lại một chút không có gì đâu. Đến đó Thì Thầy Thuyết pháp. Bây giờ có nở hay trể cái giờ ăn một chút hay hoặc là trể cái giờ ăn mình nhịn ăn bữa này cũng không chết đâu là mình an ủi mình giúp cho những người này để cho họ nghe pháp họ về họ sống đạo đức không làm khổ mình, khổ người thì tốt

nhất, đó là cái lòng từ của Thầy thương họ như vậy Thầy đến thuyết pháp. Rồi bắt đầu thay vì họ không có hỏi dài dòng, chừng vài ba câu thì Thầy vào Thầy ăn cơm Thầy thọ trai.

Còn bây giờ họ sẵn cái việc nghe Thầy nói đạo đức như vậy họ mới kể lể con cái họ như thế này, thế kia. Kể bao nhiêu nỗi khổ thì không có nghĩa là bây giờ ở trên cái lòng từ của Thầy thực hiện thì nó có bi thôi. Bây giờ để kể lại chứ không phải thầy thực hiện cái lòng bi của Thầy để ra đây để mà an ủi cho những người đau khổ này. Nếu mà Thầy có cái mục đích mà Thầy biết rằng những cái người này những người đau khổ, cho nên Thầy thực hiện lòng bi. Còn cái này không Thầy thực hiện lòng từ thôi thì đó lòng từ có bi. Lòng từ nó có bi thôi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Sau khi mà Thầy giảng cho các đệ tử mà trễ giờ cơm rồi Thầy có dùng nữa không?

[Trưởng lão]: Thí dụ sau khi mà trễ giờ cơm thì Thầy không dùng bởi vì quá giờ rồi. Bởi vì thay vì trong khoảng mười giờ cho đến mười hai giờ, nhưng mà bây giờ nó quá mười hai giờ, mười hai giờ năm phút,

mười hai giờ mười phút, thì coi như quá giờ rồi, thôi uống nước thôi cũng được chứ còn không có ăn uống gì nữa hết. Coi như quá giờ, bởi vì quá trai rồi. Thì mình cũng bình thường thôi, không có gì. Vì mình ăn quá giờ nó cũng không có hay ho gì hết, do cái chỗ tu tập mình giữ được cái hạnh của mình, mình càng thanh tịnh chừng nào càng tốt. Sống không phải vì ăn mà vì sự giải thoát, cho nên trong khoảng thời gian mình đã quy định rồi thì từ mười giờ đến mười hai giờ, mà quá mười hai giờ thì mình muốn ăn ít ra mình cũng phải khai giới, còn không thì thôi không cần khai giới. Thấy nó bình thường không có gì hết.

TRẠNG THÁI THANH THẢN CỦA VẠN VẬT

[Hỏi]: Thầy giảng cho con biết trong vũ trụ có những electron là những phần tử. Vậy trong những phần tử đó có sự hiện diện của các thanh thản không?

Mặt Trời bị hủy diệt có co nhóm lại. Vậy sự co nhóm của Mặt Trời có ảnh hưởng gì đến đời sống của loài người không?

[Đáp]: Câu hỏi thứ nhất, những câu hỏi đó theo quy luật của nhân quả, luật vô thường của các pháp thì sự thanh thản nó vẫn là thanh thản nó vẫn là thanh thản chứ nó không là gì hết. Cũng như Sóng Thần là Sóng Thần, thanh thản nó vẫn thanh thản.

Cũng như bây giờ mọi người xúm nhau chửi mắng thầy, tâm Thầy bất động thanh thản là nó thanh thản không có cái sự chửi mắng Thầy mà nó làm mất cái thanh thản Thầy được. Tại vì Thầy mất thanh thản là Thầy thay đổi rồi, còn Thầy không có mất thanh thản thì không thay đổi.

Như Mặt Trời co nhúm lại, thì nó co nhúm là do cái quy luật của nó thôi, nhưng mà sự thanh thản của Mặt Trời không mất, nó không mất cái sự thanh thản của nó. Cho nên tất cả những cái sự mà thay đổi vô thường của các pháp ở trên cái vũ trụ này thì nó không có ảnh hưởng gì với cái sự thanh thản này hết. Bởi vì cái thanh thản thì không có cái sự gì mà làm động nó được hết, mà nó động thì làm sao nó có thanh thản, cho nên nó không bị động gì hết. Nhưng cái phần tử mà con nói electron thì trong cái phần tử của nó nhỏ nhất vẫn có thanh thản mấy con,

bởi vì nhỏ li ti nhất, nghĩa là vô cực nhất nó vẫn thanh thản, bởi vì nó là cái trạng thái thanh thản. Mà lớn như vũ trụ thì cái thanh thản nó cũng lớn như vũ trụ, nó lớn vô cùng mà nó cũng nhỏ vô cùng. Nghĩa là bất cứ một cái vật gì, một cái duyên gì ở trong cái hành tinh sống này, ở trên cái vũ trụ này, cái gì mà nhỏ nhất thì cái trạng thái thanh thản cũng nhỏ nhất với nó. Nghĩa là nó nhỏ không có thể nói được, nó rất nhỏ đó thì nó cũng không mất cái thanh thản của nó, bởi vì nó nhỏ nó cũng phải có trạng thái thanh thản của nó trong đó. Cho nên phải hiểu biết. Bởi vì nó đứng độc lập ra ngoài cái quy luật của nhân quả, cái thanh thản đó, cho nên những cái sự mà hoạt động của nhân quả không có hoạt động được nó.

Cũng như bây giờ Thầy thanh thản rồi, không có ác pháp nào, không có gì mà động được cái tâm Thầy hết, cho nên vì vậy đó, đó là mình sẽ thấy được cái bất động, cái thanh thản của nó, nó vô cùng. Mà một vật gì cũng có mang theo sự thanh thản hết. Thầy có thanh thản, một cái bàn ghế này có thanh thản, một cái cây kia có thanh thản, một ánh nắng kia có thanh thản. Tất cả mọi cái đều có thanh thản hết không có không có

thanh thảo. Nhưng cái thanh thảo đó, nếu con người thì mới sống được cái thanh thảo đó. Còn loài vật nó không biết, nó không có nhận ra cái thanh thảo đó.

Cho nên chỉ có đạo Phật mới có Diệt Đế, mà Diệt Đế tức là chỉ cho cái chân lý thật sự của con người, của vũ trụ. Cho nên nó sẽ nằm ở trong cái chỗ giải thoát hoàn toàn.

[Hỏi]: Vậy sự hiện diện của mặt trời và mặt trăng khi hủy diệt có sự thanh thảo ở đó không?

[Đáp]: Nó hủy diệt mặc nó, bởi vì nó đâu có hủy diệt, mà nói hủy diệt là sai, là sự thay đổi, là sự vô thường kế tiếp. Mặt Trăng này mất, có Mặt Trăng khác, chúng ta đừng sợ mất Mặt Trăng. Cũng như bây giờ chúng ta nói là hiện giờ chúng ta đứng chúng ta nhìn mặt trăng, chúng ta biết mấy lần Mặt Trăng đã thay đổi không? Cũng như nhìn cái gương mặt của chúng ta đây này, biết mấy lần mà chúng ta đã thay đổi mặt không? Có không? Bởi vì chúng ta đâu phải là có một thân này hoài đâu, nó thay đổi mà, theo luật vô thường mà. Thân này mất có thân khác chứ sao? Có phải không? Thì Mặt Trăng bao nhiêu lần thay đổi chứ đâu

phải có Mặt Trăng đó đâu. Tại khoa học chưa có chứng nghiệm được điều đó, chưa thấy được cái điều đó thôi chứ, nó đang thay đổi. Mặt Trăng cũng đang thay đổi, Trái Đất cũng thay đổi. Nhưng mà chúng ta ở trên Trái Đất chúng ta không hay Trái Đất thay đổi. Thầy nói thật sự mấy con, khi nào mấy con có Tam Minh rồi mấy con sẽ thấy điều này. Còn bây giờ Thầy nói thì mấy con tưởng tượng ra thôi chứ còn thực ra mấy con chưa hiểu. Nghĩa là bao nhiêu lần sự thay đổi, bởi vì Đức Phật nói các pháp vô thường, thì Trái Đất cũng vô thường, Mặt Trăng vô Thường, Mặt Trời vô thường, không có vật gì mà không vô thường, ông Phật đã nói rồi. Điều đó là một điều xác chứng, nhưng chúng ta không thấy sự vô thường.

Cũng như bây giờ chúng ta có thấy cái thân vô thường không? Nhưng mà nó vô thường từng sát na trong đó đó đó mấy con, chứ nó không phải là không vô thường, nó thay đổi từng chút mà. Cho nên chúng ta cứ ngỡ là mình sống, sự thật ra đang vô thường. Trừ ra có khi nào cái thân này hoại xuống, nó có thân xác kể. Sự thật nó có chết ở đâu, nó không có chết. Cho nên Mặt Trăng, Mặt Trời nó không có hủy diệt nó đâu, nó có sự

thay đổi không hủy diệt. Cái ông Mặt Trời này vừa tắt ngúm xuống một cái thì có ông Mặt Trời khác ngó lên, mình không hay gì hết. Trời đất ơi, nó thay đổi mình không biết gì hết. Cũng như bây giờ thân mình thay đổi mình cũng chẳng biết gì hết, có phải không?

Một cái hiểu biết của mình, cái nhận xét của mình nó không có hiểu biết được cái luật vô thường của vũ trụ, cái lật vô thường của các pháp chúng ta không hiểu được. Cho nên chúng ta cứ nghĩ bây giờ cũng nhìn thấy sao cà như vậy, cũng thấy sao vui như vậy. Trời ơi, hồi tôi nhỏ cũng thấy vậy, bây giờ cũng thấy như vậy, không có thay đổi. Nó thay đổi nó thay đổi thì sao? Bộ nó lặn mất hết hay sao?

Cũng như cái Trái Đất nó thay đổi, làm mất cái trái đất này à!? Trời đất ơi môi trường sống như thế này mà nó làm mất được à? Nó tụ tán liền chứ nó đâu có như thế này, nó vừa tán thì nó tụ liền. Cũng như mình vừa tắt thở thì nó có liền, chứ bộ nói để cho mình thở ra sao mà nó mất, cho nên cái đời mất mình nó mất là tại vì mình Vô Minh, tại mình thấy không xa, mình thấy mất chứ đâu có mất. Thầy nói như vậy để mấy con thấy

sự vật nó vô thường, liên tục mà nó không phải bị diệt đầu, cho nên hỏi nó có thanh thân ở đó không thì dù là nó thay đổi bao nhiêu thì thanh thân nó hoàn toàn nó không có thay đổi. Bởi vì cái trạng thái thanh thân là không phải là trạng thái vô thường.

[Tu sinh]: Các phân tử electron có phải là sự thanh thân, vô sự không?

[Đáp]: Thầy nói bây giờ một vật rất nhỏ, electron thì nó là cái phân tử của nó, nó vẫn có thanh thân trong đó chứ làm sao không? Cho nên từ vật lớn thiệt lớn, từ vật nhỏ thật nhỏ cũng có thanh thân trong đó, đó là cái chân lý, chứ không còn cái gì khác hơn hết. Đó là mục đích Phật đã xác định cách đây 2550 rồi. Nghĩa là cái trạng thái Diệt Đế tức là thanh thân, an lạc, vô sự. Hỏi đó Đức Phật nói Diệt Đế làm cho mấy con khó hiểu, Thầy nói thanh thân, an lạc, vô sự. Ai nó gì nói, Thầy chỉ dùng danh từ đó.

Cũng như là ngày xưa đức Phật nói Diệt Đế, ông nội Diệt Đế bây giờ nói mấy con cũng chẳng hiểu làm sao? Thầy nói thanh thân, an lạc, vô sự mấy con nghiệm lại thấy mình có thanh thân, an lạc, vô sự. Rồi mấy con nhìn vũ trụ mấy con thấy nó có thanh thân

trong đó. Có cái cảm nhận, cảm nhận qua một cái ý thức của chúng ta cảm nhận ra, chứ chúng ta cũng chưa rõ đâu. Nhưng mà cái thanh thân đó nó không phải, nó là một cái sự bình an rất lớn, khi chúng ta thanh thân 12 tiếng đồng hồ mấy con sẽ thấy. Còn bây giờ mấy con chưa đạt 12 tiếng đồng hồ đâu. Bảo mấy con giữ được một tiếng, hai tiếng đồng hồ thấy nó cũng có hỉ lạc dữ chứ, nhưng sự thật ra chưa phải đâu, cho đến khi mà 12 tiếng đồng hồ, Nhất Dạ Hiền mà mấy con. Đức Phật đã xác định từng cái kinh nghiệm của đạo Phật rồi, không bao giờ sai.

Thầy không dám sửa nó là mười hai, mười ba tiếng đâu, đức Phật nói Nhất Dạ Hiền là mười hai tiếng đồng hồ. Thì bây giờ mấy con cứ giữ gìn cái tâm thanh thân, tâm không phóng dật của mấy con mười hai tiếng đồng hồ là mấy con sẽ thấy chứ không có gì.

Mà từ cái vật lớn cho tới cái vật nhỏ. Đức Phật nói các pháp vô thường, tất cả các pháp vô thường nhưng trạng thái thanh thân là thường, có phải không mấy con thấy. Đó là Diệt Đế mà, cái trạng thái giải thoát người ta đang hoàng mà, cái chân lý người ta chỗ đó thì làm sao mà gọi là vô thường được.

Nếu vô thường làm sao đức Phật nó là chân lý mấy con. Thì mấy con hiểu được cái điều kiện mà đức Phật nói thì Thầy nói càng đi sâu vào đạo Phật chúng ta càng hiểu và càng thấy tuyệt vời. Hôm nay một vài câu hỏi mấy con đã làm thêm cái sự hiểu biết chúng ta thêm một bước nữa. Thầy mong mấy con có những câu hỏi hay để chúng ta càng hiểu thêm chứ.

201-(LCK-084C)

* Vấn đạo Tứ Vô Lượng Tâm

* Tạo tác

* Nhân quả của Thầy

* Phòng hộ

[Hỏi]: Con thưa Thầy! Cái niệm trong pháp tu, như ăn ngày một bữa thấy nhẹ nhàng, thoải mái, thời gian rảnh rang con tu tập được nhiều thì tâm có an vui, tức là hỷ.

[Đáp]: Thì ở đây con chưa nói con tu cái pháp nào. Cái câu hỏi này: cái niệm trong pháp tu, như ăn được một bữa thấy nhẹ nhàng, thoải mái. Thời gian rảnh rang tu tập được nhiều thì tâm an vui, tức là hỷ tâm.

Cái hỷ tâm này nó do cái tâm gì, cái niệm gì? Thí dụ như bây giờ, cái niệm trong pháp tu như ăn được một bữa. Đó là cái niệm giới, cái niệm ly dục mấy con. Mấy con mới ly dục à, chứ có tu tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả nào đâu nhưng mà nó vẫn có

cái hỷ của nó. Bây giờ mình ly là nó có hỷ, nhưng mà bây giờ các con ly qua cái tâm từ của mấy con, hoặc ly qua tâm xả mấy con, ly qua tâm Hỷ mấy con. Mấy con hiểu không?

Bây giờ mấy con mới ly ở trong cái pháp này, tại vì cái pháp tu Tứ Niệm Xứ. Cho nên, vì vậy mấy con phải sống đúng đời sống của giới luật, không ăn uống phi thời mà mấy con còn thấy hỷ. Còn nếu mà mấy con thật sự tu tâm Hỷ coi thì thế nào? Rồi mấy con thật sự tu tâm Từ thì như thế nào? Nó hỷ như thế nào? Bởi vì tâm Từ nó sẽ ly dục ly ác pháp, tâm Bi nó sẽ ly dục ly ác pháp, tâm Hỷ nó sẽ ly dục ly ác pháp, tâm Xả nó sẽ ly dục ly ác pháp. Tất cả mọi cái pháp đó nó đều nhằm vào cái chỗ ly dục ly ác pháp để mà chúng ta đạt đến những cái giải thoát của nó sau này.

[Hỏi]: _Còn ví dụ khi bị mất đồ đạc, xe cộ, con suy tư về nhân quả, về pháp vô thường rồi an vui chấp nhận, thì có phải là hỷ do ly dục thưa Thầy?

[Đáp]: Bây giờ, vì mất đồ đạc mà buồn phiền, nhưng mà mình tư duy, suy nghĩ mình ly, đó là mình ở trên cái pháp Định Vô Lậu mấy con. Dùng tri kiến hiểu biết Vô Lậu, cho

nên mình mất của mà bây giờ mình không có buồn này kia. Mình thấy được an vui, mình không có tiếc bằng ngày trước, thì do cái Định Vô Lậu. Bởi vì ở trong cái câu của con viết: như bị mất đồ đạc, con suy tư. Suy tư là Định Vô Lậu. Suy tư ở trên cái chánh kiến mà. Mình thấy đây là nhân quả, đây là các pháp vô thường. Cho nên tâm mình nó không vì chỗ mất của mà buồn phiền, mình đau khổ. Do đó, mình thấy cái hỷ, nó không phải là mình tu tâm Hỷ đâu. Tại mục đích của mình là dùng cái sự suy tư này. Chứ mình quyết tâm mình tu cái tâm Hỷ thì nó khác. Dùng cái tâm Hỷ nó khác. Rồi trong cái hỷ đó thì mình có suy tư. Suy tư để cho mình thực hiện được cái hỷ nó trọn vẹn. Nghĩa là luôn luôn lúc nào mình không có cái trường hợp xảy ra nhưng mình vẫn tu tâm Hỷ thì cái lòng hoan hỷ của mình luôn luôn sẵn sàng. Do đó, khi gặp chuyện thì nó sẽ hoan hỷ. Nhưng khi chuyện mà quá cái sức của hỷ đó, thì nó sẽ bị bối rối rồi. Lúc bấy giờ ta mới dùng Định Vô Lậu hoặc dùng pháp nào để phụ giúp nó, để cho cái tâm Hỷ này trọn vẹn. Còn bây giờ, con suy tư về nhân quả, rồi cái tâm con được hỷ thì do cái Định Vô Lậu mà được hỷ, chứ không phải

do tâm Hỷ.

[Hỏi]: Nhưng làm sao, một ví dụ này con biết nó rõ hơn là hỷ từ ly dục?

[Đáp]: Đây là cái tâm Hỷ con, từ sự tư duy của Chánh tri kiến của mình mà thôi. Nó có cái hỷ này là do con tu từ cái Định Vô Lậu. Còn hể mình tu cái tâm Hỷ là luôn luôn lúc nào mình cũng phải tập cái tâm Hỷ của mình thì mới là hỷ. Bởi vì nó là pháp độc nhất, nó không có xen nhưng mà tất cả các pháp khác đều phụ. Các con hiểu? Mình tu tâm Hỷ, bây giờ mình tư duy về nhân quả này kia để phụ cho cái tâm Hỷ của mình được trọn vẹn đó. Thì mình dùng cái tâm Hỷ, mà mình dùng các pháp kia phụ. Cũng như bây giờ đó, các con tu Tứ Niệm Xứ là tâm thanh thân, an lạc, vô sự. Nhưng mà bây giờ nó bị chướng ngại thì mấy con phải dùng cái pháp khác để mà làm cho bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của mấy con không bị chướng ngại, chứ không phải như mấy con tu các pháp như Định Niệm Hơi Thở đẩy lui bệnh này kia. Chứ không phải mấy con tu Định Niệm Hơi Thở đâu, mà mấy con tu Tứ Niệm Xứ. Nhưng mà vì thân mấy con bệnh, cho nên mấy con mới nương vào hơi thở mà

đẩy lui nó, để nó thực hiện cho Tứ Niệm Xứ trọn vẹn.

Còn bây giờ mấy con tu tâm Hỷ là luôn lúc nào cũng vui à. Thì do đó hoan hỷ hết à, thì lúc nào bây giờ con sử dụng các pháp khác để cho giữ gìn được cái tâm Hỷ của mình.

Cũng như bây giờ, mấy con tu Tứ Niệm Xứ vậy, mấy con giữ gìn bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của mấy con vậy, cho nên biết cách thì mấy con biết, lúc bấy giờ mà tu tâm Hỷ.

Còn tâm Từ cũng vậy, mấy con luôn luôn lúc nào là thương yêu hạnh phúc của chúng sinh, không có động chạm đến nó. Do đó, lúc bấy giờ gặp trường hợp nào mấy con cũng thực hiện ở trên cái tâm từ của mấy con. Mặc dù là mấy con giúp đỡ cho một con vật hoặc là cứu một con nhái bị con rắn. Tất cả những thứ này, thay vì mấy con tu tâm Bi chứ. Nhưng mà ở trên cái tâm Từ này, mấy con tu tập cái tâm Từ để thực hiện cái tâm Từ này càng ngày càng lớn lên, thì cái hành động mấy con làm tất cả những cái hành động để cứu con nhái này kia rồi đó, thì hoàn toàn phải thấy nó là tâm Từ chứ không

phải tâm Bi. Bởi vì mình thực hiện nó để mà thực hiện cái Từ, làm cái hành động để cứu được con nhái đang bị con rắn cắn, con rắn giết ăn thịt đó. Cứu được con nhái không có nghĩa là tu tâm Bi, mà vì lòng thương yêu tôi bây giờ, con nhái này nó bị mất hạnh phúc nó rồi. Nó có con vật khác, nó mất sự yên vui nó rồi. Tôi phải làm cái hành động này để đem lại cái sự yên vui cho nó. Nghĩa là tôi tu tâm Từ, chứ không phải tu tâm Bi. Cho nên mình làm càng ngày càng lớn mạnh cái tâm Từ, mà trong cái hành động của tu tâm Từ thì nó hành động Bi. Cho nên, thường thường mấy con bị làm lạc cái chỗ này.

Mấy con tu tâm Từ hay tâm Bi? Bây giờ ở trên cái đề tài của mấy con là tâm Từ, đức Từ. Mà bây giờ cứ nói chuyện Bi không ở trong này thì đâu được mà phải nói Từ. Tôi muốn thực hiện cái lòng Từ này, thì tôi phải thực hiện cái hành động Bi này là tại vì tôi tu Từ. Mà trước cái khổ đau của chúng sinh như thế này thì tôi thực hiện cái lòng Từ của tôi, thì cái cái hành động Bi của tôi phải có trong đó chứ. Nhưng tôi không phải tôi tu tâm Bi đâu. Nếu tu tâm Bi thì chuyên môn nó lại khác. Còn lúc nào tôi cũng giữ tâm Từ của tôi, nhưng cái hành động Bi nó có. Có

lúc tôi phải xả thì tôi không phải tu tâm Xả mà tại tâm Bi. Cho nên Thầy đưa cái dàn bài để cho mấy con thấy nó cụ thể, nó rõ ràng để không khéo mấy con làm hai pháp. Lát tu tâm Từ, lát tôi Bi, Từ Bi, Từ Bi hoại lại. Rồi có khi mấy con thấy, mấy con ghép cái danh từ Từ Bi luôn. Mấy con ghép cái Từ Bi luôn. Bởi vì nó, đức Phật đã xác định nó là một pháp độc nhất. Chứ phải chi đức Phật đừng có xác định nó là pháp độc nhất, chắc chúng ta không có làm sao hiểu nó là pháp độc nhất được

Sao cái này nó có cái kia, kia nó có cái nọ như vậy làm sao? Lát lại Xả, lát lại Từ, lát lại Bi. Cho nên hầu hết, nếu mà không nhận xét qua lời đức Phật dạy thì chúng ta sẽ bị lầm ở cái chỗ này hết. Mà lầm như vậy cái pháp này nó sẽ tu, mình tu một pháp là thành bốn pháp rồi. Cứ một lát tôi tu tâm Từ, lát tu tâm Bi, lát tu tâm Xả, lát tu tâm Hỷ, cứ thấy bây giờ mình làm được cái chuyện đó, cái nó có hoan hỷ. Chắc có lẽ là bây giờ tôi tu tâm Hỷ rồi, không phải, cái hỷ của cái tâm đó nó sinh ra. Mình hiểu được như vậy mình mới tu được.

[Hỏi]: Tương tự, trước cái cảnh bị rầy

la, hay mọi người xôn xao vì nhiều lý do, nhưng mỗi cảnh con đều tự suy tư ra một cách để tâm an ổn như kệ của Thầy : « Tùy cảnh tâm an vui », tức là hỷ do ly dục, ly ác pháp phải không thưa Thầy?

[Đáp]: Không, không phải đâu. Cái này là tùy cảnh, tức là tùy mọi pháp trong cái hoàn cảnh nào đó thì mình sử dụng cái pháp mình đã tu học. Gọi là mình tu không có chuyên nhất, tu lộn xộn. Dùng cái nào đó thì mình đẹp được thì cứ đẹp cái đó để cho tâm mình được an thôi, gọi là không có chuyên nhất. Nghĩa là cái người mà học phổ thông thì họ chung chung vậy thôi chứ họ đâu có chuyên môn.

Còn ở đây, tới đây là bốn cái pháp chuyên nhất là chuyên môn rồi mấy con. Mấy con phải lên đại học, học cái này chuyên môn để trở thành tay nghề, cho nên pháp Tứ Vô Lượng Tâm này là cái pháp chuyên môn rồi. Cũng như học luật là ra ông Luật Sư, mà học ông bác sĩ là ra bác sĩ. Chứ còn nói tôi biết chung chung, tôi cũng nói vanh vách, chứ tôi cầm cái kéo, cái dao, cái kim ra tôi chích người ta không được. Thì cái đó mấy con học chung chung, cũng xong thôi, chứ

thật ra mấy con chưa có chuyên khoa đâu.

Còn ở đây, cái lớp mà Tứ Vô Lượng Tâm này là mấy con chuyên khoa đó, chuyên nhất một môn đó. Cho nên vì lúc nào nó Từ là cũng Từ hết, nó không có chen Bi bậy bạ đâu. Nghĩa là tôi thành một người đó chuyên môn cái vấn đề đó. Cho nên vì vậy bây giờ mấy con học cái lớp chung chung, rồi mấy con nói chuyện chung chung của mấy con không à. Hỏi chung chung chưa có đi sâu.

Rồi, bây giờ mấy con hỏi điều gì thêm nữa không? Rồi con hỏi đi.

Tu sinh [Hỏi]: Kính bạch Thầy, nói về Tứ Vô Lượng Tâm: Từ, Bi, Hỷ, Xả nhưng mà cái khác, thì giống như là một người y khoa, học thì họ cũng có một cái chuyên khoa của họ. Thí dụ như tu tập tâm từ thì cũng như cái chánh của con tu tâm từ thôi, nhưng mà đây là cái hoàn cảnh Bi, Hỷ, Xả thì tu cũng có thể nhưng chánh của con là Từ, thì cũng như các cái vị bác sĩ về mặt y khoa họ làm..., thì các cái bệnh khác họ vẫn chữa được, nhưng mà cái gốc của họ là (tâm Từ) y khoa thì họ ...

[Đáp]: Thí dụ như, một bác sĩ ngoại khoa và một bác sĩ nội khoa. Ông ngoại

khoa này chuyên môn mổ xẻ người ta không, nhưng mà ông cũng có thể trị được cái nội khoa. Nhưng mà nó không có chuyên đâu. Nghĩa là, bây giờ đỡ đỡ mà bệnh nhẹ nhẹ chút chút, thì tui cũng trị, cũng kê toa, rồi cho thuốc uống bậy bạ. Nhưng mà về cái bệnh, nó phải cái người chuyên đó. Thí dụ như bệnh Phổi mà đưa cái ông nội khoa mà chung chung này, chắc ông trị cái bệnh phổi ông trị không hết đâu. Như vậy đó, đó là cái sự chuyên rồi con. Bởi vì mình tu tập cái pháp này là tu tập chuyên rồi. Cho nên mình cũng có thể làm nhưng mà nó không chuyên đâu. Ví dụ như tâm Bi của mình, mình có thực hiện được nhưng mà nó không chuyên đâu.

Rồi mấy con hỏi điều gì nữa không con?

Còn hỏi điều gì thêm không để mà chuẩn bị? Bây giờ Thầy phân như vậy. Người bệnh thì phải lo trị bệnh cho hết. Còn các con, người già thì theo lớp già. Người trẻ thì theo lớp trẻ. Bây giờ thì mấy con giữ gìn giờ giấc đúng trong một tháng sau báo cáo lại cho Thầy biết rằng mình sẽ tu được hay không tu được. Mà người nào phạm giới độc cư này kia, mấy con còn nói chuyện thì

cho mấy con xuống lớp, cho mấy con ở lớp Chánh Kiến, chứ còn không có cho mấy con ở lớp Chánh Tư Duy mấy con không ở cái lớp đó được tu nữa đâu. Bởi lớp đó chuyên đào tạo để đi đến giải thoát mà. Nghĩa là, dùng Định Vô lậu làm cho hết lậu hoặc của chúng ta, mà mình phá giới, phạm giới rồi thì mình không có hết lậu hoặc được. Cho nên mấy con sẽ trở về cái lớp Chánh kiến mấy con học lại. Chứ còn không có ở trong cái lớp đó được. Buộc lòng thì những người đó thì họ chưa.

Còn bây giờ về cái phần các con, thì khi cô Út lập thành cái khu dưỡng lão đó, thì những người lớn tuổi bên nữ thì mấy con được dời qua bên đó hết. Con bên trẻ tuổi thì để cho người trẻ người ta tu tập.

Còn ở bên nam, những người già thì các con sẽ được sắp xếp theo người già. Coi như là sắp xếp vào cái lớp tu, giờ giấc nghiêm chỉnh. Giờ ngủ ra ngủ, giờ thức ra thức. Nước nôi, khi mà xài nước nôi thì mấy con cần phải có sự tiết kiệm nước nôi mấy con. Nước nôi, lúc xài thì mấy con vắn, đừng có để cho chảy tràn lan. Mấy con thấy ở thành phố, nước nôi ở thành phố nó đen ngòm mấy

con, nó rất là bản. Còn mình ở đây được phước, là nước mình nước trong. Và điện mình cũng phải nên tiết kiệm mấy con. Giờ ngủ thì tắt, mà giờ tu thì thắp. Chứ đừng có để chung chung như vậy. Tu cũng mở đèn, mà ngủ cũng mở đèn, mấy con không. Mấy con không biết tiết kiệm mồ hôi, nước mắt của phật tử. Mình ở đây, mình có làm ra tiền gì đâu. Nhưng mà người ta cung cấp cho mình tu, mình học. Vì vậy mà, tất cả mọi chi phí trong tu viện này con biết nó số tiền rất lớn chứ không có nhỏ đâu. Tiền điện, tiền nước rất lớn. Cho nên giờ tu mình mở đèn sáng để cho mình tu, mà giờ ngủ thì mình tắt hết, đừng có để. Thầy thấy hầu như có một số người ngủ cũng để đèn. Mấy con sợ ma sao? Phải không? Ma ở đâu? Mà mình ở đây cả lảng mà ma ở gì mà sợ mà cứ để đèn? Có phải không? Hầu như là Thầy nghĩ là mình tu tập thì đừng có để cho mình điều kiện đó, mà cần phải tiết kiệm.

Ngày xưa đức Phật mà mấy con biết, uống nước suối, đi xuống suối mức nước uống chứ đâu có được như mình đây, mình quá tiện nghi. Đèn đuốc đâu có mấy con. Cho nên các con nghe mà vua A Xà Thế đó, hay hoặc Bình Sa Vương cúng dường để mà

thắp sáng trong cái khu vực của Phật bằng đèn dầu mấy con. Thì có bà lão bà đi xin, bà mua được cây đèn để mà bà đốt. Cây đèn khỏi cháy dầu, nó cháy hoài. Đó là cái ý của cái lòng bà lão đi ăn xin như vậy. Cho nên ở đây qua những câu chuyện đó chúng ta biết được rằng trong cái thời đức Phật nó không có nghĩa là có đèn đuốc như chúng ta đâu, nó rất khó. Qua những cái mẫu chuyện như vậy, biết rõ ràng, thời đó thì chỉ có vua chúa mà thắp đèn như vậy thôi chứ còn con người bình dân chúng ta là sống trong bóng tối, khó có đèn đuốc lắm.

Cho nên trong thời đức Phật đi xin vậy, bao giờ có nghe ông Phật nói đi xin đèn bao giờ không, không có. Cho nên, vì vậy, mà biết rằng đức Phật sống âm thầm để nỗ lực tu tập chứ còn khó hơn bây giờ chúng ta. Vì vậy giờ tu chúng ta bật đèn lên chúng ta tu, mà giờ ngủ chúng ta tắt đèn hết, để cho biết giờ giấc của chúng ta nghiêm chỉnh. Còn nếu mà lúc nào cũng mở đèn hết thì đương nhiên là chúng ta, người khác người ta nói : trời ông này ông tu quá trời sao đó, ông thức suốt đêm. Nhưng mà ông ở trong ông ngủ đó mấy con chứ đâu phải ông thức vậy đâu. Nhưng mà mình đừng có làm lạc làm cho

người ta lầm lạc như vậy, điều đó là điều sai. Ngủ là ngủ, thức là thức, giờ nào ra giờ nấy. Cho nên Thầy cho giờ của mấy con là đúng như vậy. Mấy con cứ giữ gìn cho đúng.

Bắt đầu bây giờ có một cái người, hiện giờ đang thức được đến 11 giờ họ đi ngủ, 2 giờ họ thức dậy. Cứ như vậy thì mấy con giữ gìn giờ giấc và Thầy cố gắng sau khi cái lớp học bớt giảng dạy rồi. Mấy con còn tiếp tục làm mấy bài nữa thôi. Như cái bài Hỷ tâm vô lượng, rồi Xả tâm vô lượng, Xả tâm vô lượng thì Nguyên Thanh có đọc rồi, cái dàn bài cũng tạm được rồi, thì mấy con nường vào đó mà mấy con làm thì nó không sai đâu. Do đó thì Thầy được rảnh rang một thời gian, để cố gắng để soạn thảo cái giáo trình cho các lớp Chánh Ngữ và Chánh nghiệp. Để có những bài học kế tiếp sau khi mà tu cái lớp này xong. Thì mấy con nỗ lực mà tu tập và đồng thời thì Thầy chịu khó, chịu khó ban đêm mà Thầy đi kiểm tra mấy con hơn. Kiểm tra coi sự tu tập của mấy con coi như thế nào.

Bởi vì, cũng như bây giờ Thầy kiểm tra những bài vở của sự tu tập của mấy con, mấy con viết ra bài vở Thầy kiểm tra. Còn

bây giờ còn mấy bài nữa thì coi như là Thầy đọc hết. Tức là mấy con cứ nộp cho Thầy, Thầy đọc hết. Sau đó, sau khi mấy con viết xong rồi Thầy mới xin lại, xin lại các bài của các con học từ cái đầu cái đầu năm, từ cái đầu tháng vào tới hôm nay. Thầy sẽ xin lại, mọi người Thầy xin lại hết, mọi người đều là cho Thầy lại hết, và đồng thời Thầy sẽ đưa đánh trên vi tính hết. Nghĩa là có phần nào mấy con câu cú hoặc này kia nó chưa có suôn sẻ thì dựa vào cái ý của mấy con, Thầy sẽ nhuận lại để biến thành cái tập diễn đàn của tu viện Chơn Như.

Nghĩa là trong số tu sĩ của chúng ta, những bài viết của chúng ta nó trở thành cái diễn đàn. Do đó, sau này thì mấy con có cái duyên để mấy con đọc, ở trên cái diễn đàn mấy con biết cái công trình, công lao của mấy con tu tập qua cái lý thuyết. Đây là phần lý thuyết để chúng ta biết. Và cái phần thực hành, đó là cái phần mà lớp tới. Cho nên, phần thực hành thì chúng ta không có đưa trên diễn đàn, nhưng mà cái phần lý thuyết thì chúng ta đưa trên diễn đàn cho người ta biết rằng chúng ta vào lớp Chánh Kiến là phải học như vậy, phải tu như vậy để tâm được vô lậu đó. Học tu như vậy mới vô

lậu, chứ còn nếu mà không học tu như vậy là tâm không vô lậu.

Và sau khi mà vô cái lớp Chánh Tư Duy thì áp dụng vào đời sống để chúng ta vô lậu hoàn toàn. Qua đó làm thân giáo. Còn thuyết giáo là lớp Chánh Kiến. Thân giáo là lớp Chánh Tư Duy và những oai nghi tế hạnh và tất cả các lớp khác. Và cuối cùng thì chúng ta sẽ được giải thoát hoàn toàn trong 8 lớp học này.

Cho nên trong cái vấn đề đó thì Thầy còn cực khổ với mấy con nhiều. Thay vì ban đêm thì Thầy lại ngồi, Thầy đọc lại những bài viết của mấy con. Còn bây giờ, trong cái lớp tu thì ban đêm thì Thầy đi tới, đi lui để Thầy thăm viếng mấy con. Thì coi chừng đó, mấy con ở trong tu chứ còn Thầy đứng ở ngoài đó. Thì khéo léo mà tu, chứ mà ngủ là chết đó. Không phải, Thầy nói thật mà mấy con. Bởi vì, muốn đào tạo cho đệ tử của mình đi đến cứu cánh giải thoát thì mình phải chịu cực khổ. Thì bắt đầu bây giờ mấy con biết Thầy phải ngồi Thầy chấm bài của mấy con, phải đọc hết, đọc không sót chữ nào chứ đâu phải, các con biết số bài mấy con rất nhiều, mà Thầy phải đọc hết, như

vậy là Thầy làm việc rất nhiều. Và đồng thời, khi mà không còn đọc bài của mấy con nữa thì lại phải đi tới, đi lui để thăm viếng mấy con, trong những cái giờ giấc của mấy con, mấy con ở trong thất tu thì mấy con rảnh rang, chứ còn riêng Thầy phải đi từ thất này đến thất kia.

Trong khi đó, ban ngày thì không nói gì, mà ban đêm thì chắc chắn là Thầy phải thường xuyên có mặt, và ban ngày mấy con nghĩ rằng, thay vì ban ngày cái giờ mà Thầy ngồi Thầy soạn thảo thì có lúc mấy con biết Thầy đi ngang qua thất mấy con chứ không phải là ban ngày Thầy không đi đâu. Đó là cách để cho mấy con thấy rằng mấy con không có lười biếng được và luôn lúc nào cũng có sự hiện diện của Thầy, để không mấy con nghĩ rằng Thầy chắc không tới đâu. Thôi bây giờ mệt quá, thôi nghỉ chút hay hoặc là tu chơi chơi, thì nó không được. Vì có mặt Thầy, mấy con thấy Thầy đi tới, đi lui như vậy thì mấy con cố gắng tu hơn, sách tấn mấy con tu hơn, để cho mấy con ở trong Tứ Niệm Xứ mấy con xả ly được phần đó. Đồng thời cái sự đi tới đi lui của Thầy vậy, làm cho mấy con đọc cư hơn, để không khéo nó buồn buồn quá rồi bắt đầu nó quen cái

tật nói chuyện, thì mấy con thất người này đi lại thất người kia mà nói chuyện lần nữa thì chắc chắn nguy hiểm lắm.

Bởi vì, Thầy sẽ buộc lòng khi mà nói chuyện, phạm giới trong cái lớp Chánh Tư Duy, buộc lòng Thầy như thế nào Thầy cũng phải cho mấy con, mặc dù là Thầy có thương yêu mấy con. Vì vậy, chính Thầy đọc qua những cái bài của mấy con đó. Thầy biết rằng Thầy sắp lớp mấy con thì mấy con rất buồn khổ. Người nào cũng muốn tu chứ có người nào không muốn tu đâu mà Thầy không có cho con tu, con rất buồn. Con học rồi con cũng tu, mà con học dở con cũng tu chứ, con học dở con tu không được sao mà Thầy giờ không cho con lên cái lớp tu, mà cứ để con học hoài như thế này thì làm sao con giải thoát. Các con hiểu không?

Cho nên vì vậy, Thầy cho mấy con lên, người già, người trẻ giờ giấc Thầy sắp và cách thức tu Thầy hướng dẫn cho mấy con cụ thể kỹ lưỡng và đồng thời thì bắt đầu là bây giờ mới là đi kiểm điểm coi người tu được, người tu sao không được. Mà nếu mấy con tu không đúng giờ không đúng giấc, rồi người vậy kẻ khác thì buộc lòng Thầy phải

cho mấy con xuống mội cái lớp Chánh Kiến trở lại. Tức là mấy con phải học trở lại, tu duy lại, mấy con nói là phải làm cho đúng chứ mấy con nói mà không làm đúng thì không được.

Do cái chỗ mà hướng dẫn như vậy nó cụ thể, nó giúp cho mấy con tu tập càng ngày càng tốt hơn, vì vậy mà mấy con phải ráng. Thầy nghĩ rằng sự hiện diện có mặt, giờ nào phút nào cũng có Thầy ở bên thắt mấy con, chắc chắn mấy con tinh tấn lắm. Còn nếu mà không có Thầy chắc mấy con giải đãi lắm. Cho nên, Thầy nghĩ rằng cái sự mà đào luyện của Thầy, Thầy mong rằng mấy con có đền đáp ơn Thầy được là mấy con tu chứng đạo được, làm chủ được bốn sự đau khổ sinh, già, bệnh, chết của mấy con là Thầy mãn nguyện lắm. Và từ đó khi mấy con tu xong Thầy ra đi Thầy thấy cũng an ổn rồi. Bởi vì, dù sao ở lại Thầy cũng hướng dẫn một lớp, hai lớp Thầy cũng cực khổ. Mấy con phải thay Thầy làm công việc với Thầy thôi. Cho nên vì vậy đừng nghĩ rằng, Thầy sống chết với Thầy thì nó không quan trọng nữa, mà làm sao cho có người tu chứng được, đó là cái điều quan trọng nhất mà Thầy dặn bảo với mấy con. Vì vậy mấy

con phải cố gắng.

Bởi vì Thầy thấy mấy con rất quả quyết khi mà đưa tay thì mấy con rất quả quyết không có ngại. Nhưng mấy con chưa biết sức của mình đâu. Nhưng mà nếu không có Thầy trợ giúp cho mấy con thì chắc chắn là mấy con sẽ không đi tới nơi tới chốn được. Do đó, mới sách tấn khích lệ mấy con thì sự hiện diện của Thầy phải luôn tích cực ở bên thất của mấy con để giúp mấy con. Chứ còn nếu mà từ xưa đến giờ mà hướng dẫn bằng cách để mà thoải mái hơn một chút, tức là phải ở trong thất Thầy, mà không đi tới đi lui với mấy con thì mấy con tự tu thì coi như mấy con dậm chân không có tiến bộ được.

[Tu sinh Hỏi]: Theo Thầy giảng, thì như vậy đạo Phật có một quy tắc rõ ràng. Hễ pháp nào nhân tạo tác thì quả chuyển sanh. Như vậy có sinh, có diệt đều vô thường. Thầy dạy dẫn tâm vào đạo vào trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự, Niết Bàn, Diệt Đế, như vậy cũng còn tạo tác, còn dẫn tâm thì sao? Thầy giảng rõ chỗ này cho con được hiểu, con lễ Thầy.

[Đáp]: Bởi vì khi người ta cứ nhìn nó

còn tạo tác, nhưng lúc bây giờ không tạo tác thì không vào được chỗ không tạo tác. Con hiểu không? Bởi vì phải tạo tác trong lúc này, cho nên tâm làm chủ, tâm dẫn đầu mà làm chủ, tâm dẫn các pháp. Cho nên, bây giờ là vấn đề phải dẫn nó đi vào cái chỗ giải thoát. Mà khi đến chỗ giải thoát thì đâu còn tạo tác nữa mấy con. Phải không?

Cho nên mấy con thấy, bây giờ còn tạo tác, còn tạo tác là tôi còn tu, mà tôi tạo tác đến cái chỗ không còn tu thì đâu còn tạo tác nữa. Cho nên cái sự tạo tác đó thì con hiểu qua cái chỗ lý luận của Thiền Tông, từ Thiền Tông. Cho nên mấy con bị kẹt ở trong Thiền Tông, chứ mấy con không thấy được cái chỗ tu tập của chúng ta.

Nếu anh còn ngồi thiền thì anh còn tạo tác chứ, phải không? Còn ngồi thì còn tạo tác. Mặc dù cái ngồi là bất động, nhưng mà vẫn còn tạo tác cái tướng ngồi. Do đó, cũng vẫn còn, vẫn còn tạo tác. Còn bây giờ, chúng tôi tạo tác để chúng tôi dẫn tâm đến chỗ không tạo tác, phải hiểu chỗ đó chứ. Bây giờ nếu mà tôi không dẫn nó thì nó làm sao nó đến cái chỗ không tạo tác. Cho nên vì vậy đó là cái câu trả lời của Thầy.

Cho nên, ở đây Thầy biết mấy con sẽ hỏi cái chỗ này. Cho nên có nhiều người nói, mình đang tu tức là tạo tác, tốt hơn là mình ngay thẳng cái đường thẳng đó, không tạo tác đó thì nó sẽ mau hơn. Nhưng mà mấy con thấy cái chỗ mà mấy con thẳng, không tạo tác thì mấy con trở thành gộc cây mất còn thứ gì, có phải không? Còn người ta dẫn vào cái chỗ không tạo tác mà không thành gộc cây nó mới thật sự là không tạo tác.

Như mấy con biết rằng, đạo Phật đã xác định được cái chỗ không tạo tác đó là tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Đã vô sự mà còn tạo tác cái thứ gì. Bây giờ mình hoàn toàn mình đang không tạo tác thế gian thì ít ra cũng tạo tác Phật pháp. Vậy cho nên bây giờ mình phải dẫn tâm mình tạo tác đúng con đường đi vào cái chỗ đó, mà gọi là hộ trì chân lý, phải không? Hộ trì chân lý, bảo vệ chân lý. Tức là tạo tác để bảo vệ nó đó, mà khi bảo vệ được rồi thì tôi còn tạo tác gì được nữa. Tôi có tạo tác được, nó hiện tiền rồi thì tôi chứng đạt được chân lý rồi thì còn gì mà tạo tác nữa. Bởi vì tôi sống trong đó rồi, cho nên hết tạo tác. Cho nên từ chỗ tạo tác mà không tạo tác.

[Hỏi]: Con hỏi Thầy: Từ trường còn gọi là thanh thân. Vậy thanh thân chỉ là cái tên gọi thôi, chứ cái thanh thân lúc nào cũng có mặt. Dù không có hiện diện, vũ trụ nó vẫn như thường?

[Đáp]: Đúng vậy. Bởi vì thanh thân, tại vì mình đặt cái tên để mình nhận xét qua cái danh từ đó thôi, chứ thanh thân vẫn là thanh thân. Không gọi nó, nó cũng thanh thân. Nó là chân lý rồi mà, nó là sự thật rồi. Bây giờ mình có gọi, mình có tạo tác cách gì thì nó cũng vẫn là nó như vậy thôi. Cho nên mình dẫn nó vào cái chỗ đó gọi là dẫn tâm vào đạo mà, vào cái chỗ đó thôi để cho nó được thanh thân, chứ không có gì khác. Cho nên dù như thế nào thì thanh thân vẫn là thanh thân. Nhưng mà mình đặt cái tên để cho mình dễ có tên kêu thôi.

Cũng như cha mẹ mình sinh ra không có tên, không biết cái thằng đó tên gì mà gọi. Thì bây giờ gọi tên. Thôi bây giờ đặt tên mít, tên Thầy đó gọi nó cho rồi, thì nó vẫn có nó đó chứ. Nhưng mà đặt cái tên để gọi, cho nên cái tên gọi có nghĩa là để cho chúng ta nhận thôi, chứ không nghĩa là có tên mới có nó. Không phải. Dù không có tên vẫn có nó.

[Hỏi]: Thầy giảng cho con biết, con có phải là một nhân quả của Thầy không?

[Đáp]: Tất cả mọi người mà đang học Thầy đây, đều là nhân quả của Thầy hết chứ sao, phải không? Nếu mà không nhân quả làm sao có mặt ở đây. Đều là nhân quả, chứ không có gì khác hơn hết.

Nhân với quả. Mà nếu mà không có nhân quả thì không gặp. Có nhân quả thì có gieo duyên. Có nhân quả thì có duyên mới gặp, đó là nhân quả.

Vì vậy mà Thầy giảng cho con biết con có phải là một nhân quả của Thầy không? Đúng vậy.

[Hỏi]: Nếu uống thuốc là diệt vi khuẩn. Vậy con uống thuốc, vi khuẩn chết thì con có lòng Từ Bi không?

[Đáp]: À, thật sự ra, đối với vi khuẩn, con giết nó để con hết bệnh thì con không có lòng Từ Bi, mà vì con tu tâm Từ Bi thì con đừng uống thuốc. Mà con không tu tâm Từ Bi thì con uống thuốc. Mà giờ con tu Tứ Niệm Xứ hay con tu tâm Từ Bi nè? Nếu con tu tâm Từ Bi thì con đừng uống thuốc, vì diệt vi khuẩn mình đâu có Từ Bi, có phải

không ?

Nhưng mà tu Tứ Niệm Xứ thì mình uống thuốc được. Các con hiểu không? Bởi vì Tứ Niệm Xứ nó không có thực hiện tâm Từ Bi. Nó thực hiện chướng ngại pháp trên thân, thọ, tâm, pháp nó, đẩy lui ra khỏi. Cho nên nó đẩy lui bằng thuốc được.

Vì vậy Thầy dạy mấy con này. Mấy con tu ở trên cái Tứ Vô Lượng Tâm là vì trên bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp có chướng ngại pháp. Mấy con dùng pháp đẩy lui nó, mà dùng pháp không được thì con dùng thuốc mà đẩy. Thầy cho phép mà. Tại vì cái lực của mấy con chưa đẩy được bệnh. Do đó, mấy con cứ diệt vi khuẩn không sao hết. Nhưng mà mấy con khởi sự tu tâm Từ, tâm Bi rồi mà mấy con diệt vi khuẩn là không được. Con hiểu không? Thầy không cho. Giờ ôm pháp, ôm pháp đẩy lui cái chướng ngại đau đó, mà không hề có một chút gì diệt vi khuẩn mà vi khuẩn tự nó, nó sanh diệt nó phải chết. Có phải không mấy con? Đó là mình tu tâm Từ mà. Nhưng mà không có mục đích diệt nó đâu.

Còn ở đây thực sự ra mình biết là vi khuẩn nó làm cho mình bịnh đau, cho nên

bây giờ mình uống thuốc, thuốc nó sẽ diệt vi khuẩn. Do đó mình tu tâm Từ, tâm Bi thì hoàn toàn không sử dụng nó rồi. Người nào mà hô tu tâm Từ, tâm Bi : một là chết, hai là ôm pháp. Còn mấy con tu tâm Từ, tâm Bi mà bây giờ đi ra bác sĩ uống thuốc thì thôi, Thầy nói thôi không có Từ Bi nữa rồi.

[Hỏi]: Kính bạch Thầy, con xin hỏi. Phòng hộ 6 căn mắt nhìn hay là nghe. Ví dụ ở trong thất nghe tiếng nhạc hàng xóm đập vào tai. Thầy dạy tác ý : Tai quay vô. Nhưng tai chưa nghe lời tác ý. Nếu lúc đó nghe, mình quán xét âm thanh mang nội dung sẽ đưa đến ái kiết sử v.v. Quán một lát thì nghe âm thanh, tiếng nhạc mà không quan tâm nữa. Như vậy có được không?

[Đáp]: Không phải. Ở đây mình tu pháp nào ra pháp này, chứ không phải quán âm thanh. Con bây giờ tu cái pháp phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý, 6 căn chứ gì? Ở trên này con nói khi phòng hộ 6 căn mà, phải không? Bây giờ mà con hỏi mắt nhìn hay nghe. Nếu mà thấy là sắc tướng, mà nghe là âm thanh. Bây giờ con ở trong thất con nghe tiếng nhạc, thì con phòng hộ cái lỗ tai nó lại. Bảo nó quay vô nó nghe một

cái gì ở trong thân con đó, thì nó sẽ không còn nghe bên ngoài. Còn lúc bấy giờ con để cho nó nghe, rồi con quán âm thanh đó, nội dung, kiết sử, nào là này, nọ, kia hay hoặc là con theo âm thanh đó mà con nghe nó ca vọng cổ mùi mẫn đó thì chắc chết luôn. Cái kiểu này thì không được.

Cho nên, vì vậy mà nghe một lát, nghe nó nhớ nhà quá trời quá đất rồi, hay hoặc là nhớ con, nhớ cái mình nhiều quá rồi. Bây giờ mới quán nhân quả này kia thì đợi cho nó nao lòng, xót dạ, đủ thứ trong này mới quán thì như vậy nó trể quá đi. Hơn nữa mình phòng hộ, vả lại con đang tu pháp gì đây? Con đang tu Tứ Niệm Xứ phải không? Tứ Niệm Xứ thì nó có bốn pháp, thân, thọ, tâm, pháp. Mà các pháp bây giờ âm thanh nó đang tác động con thì con phải ngăn ngừa nó, phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý con. Thì pháp Như lý tác ý đó, lôi cái tai của con quay vô. Thì như vậy là con tu đúng pháp. Chứ đừng có đợi mà cứ nghe rồi quán âm thanh này, nọ, kia thì con đi quá xa rồi, quá trật cái pháp rồi. Nó không đúng. Nhớ mình phải tu đúng pháp.

[Hỏi]: Kính bạch Thầy ! Con xin phép

Thầy cho con sáng mai ra Đảng ủy nộp giấy tờ.

[Đáp]: Được. Cái phần của con thì con phải lo cho nó ổn không sao hết. Tất cả mọi cái điều kiện đều được hết không có gì. Bởi vì cái đó là cái nhiệm vụ, cách thức của mình rồi, không thể nào khác hơn. Và như vậy nó mới bảo vệ được yên ổn cái sự tu tập của mình và của mọi người.

[Hỏi]: Cho con xin hỏi một câu. Con tu Tứ Niệm Xứ, ngồi 30 phút, mà mới 20 phút, 15 phút nó cứ ngó quanh muốn đứng dậy kiểm việc làm. Vậy con phải tác ý như thế nào để thân con ngồi yên được 30 phút?

[Đáp]: À, bây giờ cái ý của con, con quyết định là ngồi tu 30 phút, mà trong lúc mới có 20 phút, 15 phút mà nó cứ ngó quanh muốn đứng dậy. Lấy cái cây mà chế nó một cây. 30 phút mà bây giờ cái tạt mà vậy đó, đâu có được. Nó động như vậy thì cứ tác ý nó: « Coi chừng, mà mà không ngồi bất động thì tao cho mà chết đó ». Thì do đó mình ra lệnh nó, rồi ngồi bất động trở lại, đem nghị lực, ý chí của mình để thắng nó lại. Cái đó là cái trạo cử rồi, nó làm cho con muốn đứng dậy đi, nó không muốn con

tu nữa đó. Cho nên vì vậy mà có quyết tâm, có cái nghị lực là mình thắng được nó liền. Mình tác ý ra, một cái câu tác ý ra: **“*Thân ngồi bất động, không muốn đi tới đi lui gì hết, 30 phút mới đứng dậy. Mà mà lạnh chạng được thì tao cho mà chết đó*”**. Mình nhắc nhở nó vậy thì nó im lìm à, nó không có gì khác.

[Hỏi]: Kính bạch Thầy, những bài nào con làm bổ sung thêm trong thời tu tập sắp tới, con có nên nộp cho Thầy không?

[Đáp]: Con làm bài rồi cứ nộp. Những bài nào còn thiếu trong những cái bài, từ cái bài đầu tiên đến giờ còn thiếu thì con nên làm những cái bài đó hết, để triển khai cái tri kiến của mình. Như lớp Chánh Tư Duy nó buộc lòng mình phải hiểu biết toàn bộ những cái phương pháp mà Thầy đã đưa ra trong cái giáo trình mà học tập cái lớp Chánh Kiến. Đó là ít đó. Bởi vì Thầy muốn cái thời gian cho nó đi vào thực hành cho nhanh hơn. Cho nên Thầy gọn gẽ cho những cái pháp đủ mà xả tâm thôi. Chứ nếu mà một năm thì những bài pháp học để mà triển khai tri kiến thì mấy con mới đủ sức. Cho nên sau này mà cái lớp của mấy con mà

đứng ra dạy thì cái giáo trình mà để cho mấy con dạy thì nó sẽ soạn đầy đủ, nó không thiếu đâu.

Còn bây giờ là cái lớp của mấy con, Thầy thấy rằng tuổi Thầy cũng lớn rồi mà cứ kéo dài suốt bấy năm mà tu học như vậy chắc chắn là nó cũng được nhưng mà Thầy sợ Thầy đi trước rồi nó không còn ai nữa rồi lấy ai mà dạy mấy con. Cho nên Thầy muốn đào tạo cho mấy con gấp rút để mà Thầy còn có thời gian mà viết mấy bộ sách cần thiết như bộ giới luật, rất cần thiết. Còn bốn cuốn nữa và cái bộ sách đạo đức làm người thì nó còn nhiều quá, mà cái thời gian Thầy cần phải tập trung vào những cái bộ sách để lại cho đời cái nền đạo đức. Và đồng thời thì mấy con lại trợ giúp Thầy thêm là cái phần mấy con tu tập về cái đạo đức nhân bản nhân quả mà Thầy đã cho đó. Thì những bài của mấy con học, đều nửa sau nó trở thành những cái đạo đức hết. Cho nên nó đưa vào cái Diễn đàn Chơn Như để nó trở thành cái phụ họa thêm cái bộ sách đạo đức của Thầy, trong đó có phần đóng góp của sự tu học của mấy con. Thì như vậy thì nó có lợi ích rất lớn. Và đồng thời dù sao đi nữa Thầy cũng phải soạn thảo, viết cái bộ đạo

đức làm người cho nó được đầy đủ. Dem lại cái niềm an ủi cho mọi người, đó là cái ý tưởng của Thầy. Chứ còn không có đào tạo người tu chứng mà cứ lo viết sách, thì coi như là sách vở của Thầy nó chỉ là lý thuyết suông. Cho nên Thầy mong rằng có cái phần mà tu chứng của mấy con, và có cái phần ... sách vở của Thầy để lại cho đời, nó có cái cụ thể, thực tế, là bảo đảm chứng cứ rằng mấy con tu tập được.

Cho nên, tất cả những bài vở mà mấy con viết thì mấy con cứ nộp Thầy chịu khó Thầy đọc, coi cái chỗ nào mà còn thiếu thì Thầy sẽ gợi ý viết thêm, mà cái chỗ nào đủ thôi. Đồng thời, Thầy biết rằng trong cái số mà mấy con, về cái hiểu biết, mấy con còn thiếu nhiều lắm mấy con, chưa đủ. Cho nên vì vậy mà Thầy sẽ cố gắng giúp đỡ thêm cho những người nào mà còn yếu. Còn những người nào mà đủ, thì coi như là vào lớp Chánh Tư Duy thì mấy con sử dụng tận lực của cái sự hiểu biết của mấy con để xả tâm. Thì Thầy rất mừng là mấy con có một số người đầy đủ những cái tri kiến hiểu biết đó. Còn cái số ít thôi. Nhưng mà cái số ít đó để mà Thầy sẽ giúp đỡ họ, không để cho họ thua kém đâu, mà triển khai phần cái tri

kiến của họ thêm. Nghĩa là Thầy giúp cho họ trên cái phần tu để mà xả, qua một cái tri kiến ngắn gọn để giúp họ, nhất là cái tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả, vì họ không làm được điều đó là họ thiếu tâm Từ của họ. Mà họ thiếu tâm Từ của họ thì họ thiếu Xả.

Cho nên thí dụ như bây giờ nghe một lời nói nào mà họ chướng ngại trong tâm của họ, họ để làm cho họ khổ, thì Thầy chỉ nhắc họ. Khi nào mà có những chướng ngại như vậy đó, thì con hãy nhắc con, con hãy nhắc con để xả cái tâm như vậy: **“Mày tu cái tâm Từ mà mày để cho mày khổ như vậy là mình không phải là người tu tâm Từ. Cho nên người ta nói gì nói, thì mình phải bất động. Người ta nghi oan, nói ức mày thì mày vẫn phải vui vẻ. Mà nếu mà vui vẻ như vậy được thì đó là mày thực hiện được tâm Từ. Còn nếu mà không vui vẻ được như vậy là không thực hiện tâm Từ”**.

Thầy sẽ dẫn dắt những người mà họ ít suy luận, để cho họ phải tự tu tắt như vậy, không hơn không kém, nhưng mà Thầy theo dõi rất kỹ. Tại vì nhiều khi chúng ta tác ý như vậy, chúng ta bị ức chế tâm chúng ta

nữa. Tức là chúng ta sẽ trở thành chịu đựng, cho nên vì vậy Thầy sẽ gần gũi những người đệ tử mà ít suy luận đó. Thầy mới giải thích cho họ thêm về cái tâm Từ như thế nào, thế nào để cho họ thấu triệt được cái lòng Từ của họ, hơn là họ tác ý ngăn gọn như vậy.

Cho nên, các con biết là cái sự hướng dẫn cho một cái người mà liệt tuệ, trí tuệ họ không có triển khai được nó rất cực chứ không phải là không cực đâu. Nhưng mà vì thương mấy con, phải đem cho mấy con đi đến nơi, đến chốn hoàn toàn được giải thoát, chứ không khéo bỏ mấy con giữa đường thì rất tội. Bao nhiêu người người ta tu được, mà có một vài người họ rất tủi thân họ. Cho nên Thầy không muốn để cho những người đệ tử của mình phải tủi thân, đau khổ. Mà Thầy mong rằng trong cái lớp của chúng ta mọi người đều được giải thoát như nhau.

[Hỏi]: Khi vào lớp Chánh Tư Duy thực hành sắp tới thì phải giữ gìn độc cư trọn vẹn. Vậy con cần những vật tứ sự, con đến xin Út có được không? Hay con đến xin Thầy?

[Đáp]: À, tất cả những cái sự việc mà cần đến Tứ Sự, thì đương nhiên là cần thiết thì nên đến xin cô Út hoặc là xin Thầy đều

được hết, Thầy sẽ cung cấp và cô Út cũng sẽ cung cấp. Nhưng điều kiện là cô Út cô cũng sẽ tránh không có đến làm động mấy con đâu. Khi mà mấy con vào lớp Chánh Tư Duy thì cô Út cũng không làm động. Cô cũng biết cái lớp đó là cái lớp thực hành, cho nên cô cũng không làm động mấy con. Và đồng thời thì cần thiết cái gì thì xin, xin bằng cách là các con sẽ viết trên cái giấy là cần cái bóng đèn hư, cần một cái gì đó, hoặc là cần xà bông, cần cái bàn chải hoặc là cần cái kem thì các con nên viết cái tờ giấy. Thường thường mấy con có cái bình thủy đó, mấy con sẽ viết cái tờ giấy, mấy con dán trên cái nắp bình thủy. Xin Út cho con cây kem đánh răng, hoặc là cho con cái bàn chải, thì cứ đề đó, rồi mình lấy keo mình dán cái bình thủy đó. Rồi chừng nào cô Út cô lấy cô cho thì cô gỡ cái đó ra, cô bỏ cái đó. Thì mai một cứ cần thứ gì thì mình dán trên đó. Chứ cũng không nên mà đi đến nói chuyện này, chuyện kia, rồi nó làm động tâm mình tu tập không được. Đó là cách thức để mình giải quyết trên cái vấn đề tu tập trong cái lớp, mà mình đã dự cái lớp Chánh Tư Duy này. Để vừa tránh cái vấn đề mà động tâm. Lên tới cái lớp này, khi mà vào lớp này còn

có 20 ngày nữa. Mà khi vào lớp này rồi thì chấm dứt, hoàn toàn là chúng ta chấm dứt, hoàn toàn là không có để động nữa. Người nào lo phận sự này.

Còn hôm nay thì nó còn lớp Chánh Kiến để cho mấy con học hỏi đồng đều nhau, để nâng nhau. Những người nào viết bài chưa xong thì chúng ta cố gắng làm cho nó xong. Càng xong sớm chừng nào tốt chừng này. Thời gian chúng ta đừng để kéo dài quá.

Như vậy bây hết rồi phải không con? Còn ai hỏi Thầy gì thêm nữa không con? Có hay hết rồi ? Có gì không con?

[Tu sinh Hỏi]: Bạch Thầy, trong giấy con đã ghi những ý là : nếu chỗ Nhà xuất bản mà họ gọi con về in ấn giấy tờ, thì liệu con có được ra gặp ngoài ấy không?

[Đáp]: À được con. Trong cái phần của con là cái phần phải lo cái lợi ích chung đó con, thì con có thể tiếp xúc riêng đó con, không có gì đâu. Đó coi như là cái phần trách nhiệm của mình đã đứng vào trong cái góc độ của con thì không phải mình phá độ cư, mà là cái nhiệm vụ của mình phải làm cho nó xong cái phận sự đó thôi. Rồi. Con hỏi Thầy gì nữa không?

Tu sinh [Hỏi]: Con xin bạch Thầy, con hỏi một câu là « với cái tâm giải thoát tôi biết tôi hít vô »

[Đáp]: Với tâm giải thoát tôi biết tôi hít vô hả con? Với tâm giải thoát tôi biết tôi thở ra phải không? Trong đó nó có hít vô, thở ra rồi con.

[Tu sinh]: 5 hơi thở vào ạ ?

[Trưởng lão]: À. Rồi bắt đầu con tác ý cái câu đó thì con sẽ nương vào hơi thở. Mà khi nó giải thoát hoàn toàn rồi, nó không còn cái gì nữa thì con buông cái hơi thở ra. Còn nó chưa thì phải tác ý câu đó. Còn nó được giải thoát rồi thì con đừng có tác ý. Con tác ý tức là tạo tác mất rồi, con hiểu không? Cho nên mình tác ý hoài nó bị tạo tác, mà bây giờ mình dẫn nó vô được rồi, nó vô giải thoát rồi thì mình thấy cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự rồi thì nhất định là nó không còn bị nữa, thì lúc bấy giờ con ngưng cái tác ý đi. Ngưng tác ý tức là ngưng tạo tác đó con. Thì như vậy là con sẽ ở trọn vẹn ở trong cái chỗ giải thoát đó.

Còn 20 ngày nữa là xong. Còn bốn bài mà không thể xong trong 20 ngày nữa ?

Thì vậy thì con làm xong. Nếu mà làm xong, đến cái ngày 21-22 thì con chịu khó ở lại lớp Chánh Kiến đi. Bởi vì mình làm chưa xong. Còn 20 ngày là người ta cho mình rộng rãi 20 ngày mà mình chưa xong thì mình ở lại lớp Chánh Kiến chứ đừng lên lớp Chánh Tư Duy, bởi vì còn đang làm bài, nó không có chuyên tu rồi. Con còn làm bài, cho nên mà lên cái lớp đó thì cố gắng để từ nay đến 20 ngày làm cho xong.

Còn 20 ngày nữa mà. 20 ngày mà trời. Nếu mà ngồi cố gắng nỗ lực mà Thầy viết cho bốn bài này thì 20 ngày, thì thôi viết chừng một bài chừng 2, 3 trang thôi. Ai bảo viết cho lung, nó lâu. Viết đủ ý nghĩ của nó thôi, đủ để mà tu thôi. Có gì đâu, phải không mấy con? Còn mấy con viết cho nó cả 100 trang, 200; 300 trang thì nó nhiều quá, thì do đó nó lâu. Chứ còn viết vừa đủ thôi. Con con hỏi gì không? Con ngồi đi con hỏi, con đừng đứng đó.

[Tu sinh Hỏi]: Mô phật....Thầy sắp lớp thế nào con cũng vui hết Thầy.

[Đáp]: Mà cho con ở lớp Chánh Kiến con cũng vui luôn (Thầy đùa vui)

Không. Thầy đặc cách, Thầy cho con

lên lớp cao hơn mọi người đây. Con biết sao không? Mọi người đây chưa ai tu tới Tịnh Chỉ Hơi Thở mà con đã tu tới Tịnh Chỉ hơi thở là con đi cao hơn họ đó. Thôi con ráng đi, về tu tịnh chỉ hơi thở. Con là đệ nhất rồi đó, không có ai đâu, phải không? Con tu cái lớp cao hết đó, lớp mà làm chủ sự chết con rồi đó. Bây giờ con cứ về con tập, ở trên Tứ Niệm Xứ con tập đi. Không biết ở lớp nào, nhưng Thầy đã cho con tu như vậy là Thầy đã biết rồi. Con hiểu không? Con cứ ráng con tu đi, không có sao đâu. Con bây giờ mà cho lớp Chánh Kiến chắc con chết mất cũng chưa làm chủ được sanh tử, phải không?

[Tu sinh Hỏi]: Con xin Thầy, Thầy cho trình độ ... sao con cũng vui hết.

[Đáp]: Thầy biết rồi. Con thì con sẽ vui đó. Nhưng mà Thầy thấy không kịp. Chứ mà xét qua những cái lớp Chánh Kiến mà tư duy. Nếu mà về lý thuyết thì con chưa có lên cái lớp mà còn học lại cái lớp Chánh Tư Duy. Nhưng mà điều kiện con thì không có được ngồi lại cái lớp Chánh Tư Duy đó nữa. Hiểu biết của con như vậy cũng tạm đủ rồi, không có cần hơn. Và đồng thời, hiện giờ cần thiết cho cái phương pháp thực hành cho kịp lúc,

để sau khi mà con ra đi nó được tự tại và nó bất động tâm, để con được vào Niết Bàn là tốt nhất. Chứ không thể nào giữ con ở lớp 1 hoài nữa thì chắc là con chết tiêu ở đó. Cho nên vì vậy mà cố gắng nghe những lời Thầy dạy, con cứ tập rồi con sẽ được làm chủ sự sống chết con trước khi mà con ra đi. Con tự tại được là Thầy rất mừng, là vì con có sự quyết tâm. Cứ tập, cứ tập như lời Thầy dạy thì con sẽ đạt được ý nguyện trước khi ra đi được tự tại. Nhớ chưa?

Còn cái phần của những người khác thì Thầy sắp xếp lớp. Mà trong lớp này Thầy coi người nào mà yếu đuối như cô Huệ Ân thì Thầy xếp qua cái lớp của con cho rồi. Những người nào mà yếu đuối như con, Thầy sắp cho con một số y như con, Thầy sẽ dạy cùng nhau một cái pháp để cho nó dễ. Bây giờ chỉ còn có mình con thôi, nhưng mà sau khi tất cả mọi người đều vào cái lớp học xong rồi thì còn cái sự kiểm tra, xét lại, rồi xem qua sức khỏe của mọi người như thế nào để sắp xếp cho nó cụ thể, nó cặn kẽ hơn. Chừng đó nó mới phân ra cho rõ ràng.

Còn bây giờ thì chúng ta mới bắt đầu vào thực hành thì chung chung, để xét qua

cái giới luật của mấy con trước đã. Rồi qua cái chỗ mà nhiếp tâm trên Tứ Niệm Xứ, qua cái chỗ pháp Thân hạnh Niệm, rồi qua Chánh Niệm Tỉnh Giác, rồi 18 đề mục của Định Niệm Hơi Thở để coi cái người nào chuyên nhất được cái pháp nào, mà chưa chuyên nhất được pháp nào. Xét hết tất cả các pháp tu, bởi vì mấy con từ lâu tới giờ mấy con tu rất nhiều nhưng mà tu chung chung, chưa chuyên nhất cái nào. Vì vậy bây giờ xét cần thiết, mấy con ở trong cái đặc tướng của mấy con cần phải tu tập cái pháp nào. Một người bệnh thì phải cần thiết tu cái pháp gì để mà đối trị cái bệnh của họ thường xuyên xảy ra. Còn người mà mạnh khỏe, ít bệnh tật thì họ phải tu cái pháp gì để cho họ đi vào cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự dễ dàng. Đó là cũng tùy duyên của mấy con.

[Hỏi]: Hạt lúa nó có sự sống, rồi tiếp tục sinh sản, mà chúng ta ăn nó để nuôi sống. Rồi hạt lúa này chết mất. Vậy chúng ta có tội sát sanh. Còn cây rau cải mình ăn, nó còn lên, tiếp tục sinh sản được.

[Đáp]: Bây giờ con nói về hạt lúa, vậy thì con sợ con sát sanh thì con đừng ăn.

Bây giờ chính vì chúng ta muốn sống,

sống để tu, để được giải thoát, để ra khỏi sự sinh diệt giống như hạt lúa. Hạt lúa nó có sự sanh, rồi sự diệt. Bây giờ chúng ta nhờ hạt lúa mà sống. Sống để tu, để ra khỏi sự sinh diệt này, chứ không phải sống để mà. Bởi vì Thầy thường nói với con, bởi vì mình sống là phải có sự chết, phải không? Sống là có sự chết, sự chết của hạt lúa. Hạt lúa thì con nói trong đó nó có cái mầm sống đó mà. Vậy cho nên vì vậy đương nhiên con mang tội sát sanh rồi. Ăn nó để sống thì có tội chứ gì. Nhưng mà cái tội của nó là không có, mình tu mà, cho nên mình vượt qua chỗ mà sát sanh đi, đừng có để mình bị sát sanh mà mình vượt qua.

Cho nên chẳng hạn như bây giờ, Thầy đã tu như thế này, mà Thầy cứ ngày nào Thầy cũng ăn thì mang tội sát sanh rất lớn đối với gạo, thóc, rồi rau cải nữa chứ đâu phải không. Bây giờ Thầy vào Niết Bàn thì Thầy hết ăn rồi thì Thầy đâu còn tội sát sanh nữa. Cho nên vì ai mà Thầy mang tội sát sanh? Thì chắc chắn là vì các con phải không? Vậy thì tội sát sanh của Thầy chứ các con phải chịu, có phải không? Bây giờ Thầy bỏ cái thân này đi, Thầy đi vào Niết Bàn, trạng thái thanh thân của Thầy, thì Thầy đâu còn

sát sanh. Mà giờ vì mấy con tu chưa có giải thoát, mấy con tu chưa xong, cho nên Thầy phải chịu khó ở lại sát sanh. Thì cái tội sát sanh của Thầy là do mấy con chứ đâu phải do Thầy nữa, phải không ?

Như vậy mấy con thấy, Thầy bây giờ sống là mấy con chịu tội hết đó. Vậy thì phải ráng tu. Một phần mấy con sát sanh là mấy con mang tội của mấy con rồi. Ăn hạt lúa là tội sát sanh, lại thêm cai phần mà Thầy ăn hạt lúa Thầy sống để Thầy dạy các con thì các con lại gánh thêm cái tội sát sanh đó nữa phải không? Như vậy bây giờ mấy con muốn ra khỏi tội sát sanh này, không có nghĩa là mấy con đầu hàng, mấy con vượt lên trên chỗ đó. Mà Thầy dạy các pháp con vượt lên là mấy con sống thanh thản, an lạc, vô sự thì con không còn bị tội sát sanh.

« Dù cho tạo tội hơn núi cả » mà kinh Diệu Pháp bảo mình tụng, còn ở đây: Dù cho tạo tội hơn núi cả, mà tâm thanh thản của mấy con thì vượt hơn cái núi đó, phải không?

Bởi vì mấy con thanh thản, an lạc, vô sự thì còn cái tội lỗi nào cái chỗ đó nữa. Nhưng chúng ta mượn cái sống của mọi người, của

mọi vật, của cây, của cỏ, của hạt lúa. Chúng ta mượn cái sống của nó để mà chúng ta sống thì nó phải chết. Mà nó chết thì chúng ta phải làm cái việc gì ích lợi, chứ không thể nào chúng ta sống với cái không có ích lợi. Cho nên phải cố gắng tiếp tục tu tập. Chứ đừng nghĩ rằng chúng ta sống là chúng ta ăn, sống là chúng ta đã có một sự chết rất lớn, rất nhiều.

Một ngày chúng ta biết bao nhiêu hột cơm mà chúng ta ăn không? Bao nhiêu hột cơm đó là bao nhiêu sự sống của hột gạo đó. Nó có sự sống trong đó thật sự mà. Nếu chúng ta không xay, không giã, không nấu, đem ra có ươm nó lên đầy đồng, đầy xá hết, có phải không mấy con? Cho nên vì vậy mà nó có sự sống trong đó. Cho nên nó mang tội sát sanh.

Con ngựa trước, con hiểu biết như vậy mà nỗ lực tu thì chắc chắn con sẽ ra khỏi. Mà từ hồi mà con chưa biết tu tới bây giờ, con 70 mấy, 80 tuổi rồi. Thì con tính cái tội sát sanh của con đối với lúa gạo trồng lên bao nhiêu? Mấy bò lúa không? Thì như vậy là phải ráng tu để mà vượt qua cái bò này, cái bò nghiệp này này, nó dữ lắm chứ

không phải ít đâu. Đây là không nói về tội sát sanh, ăn thịt chúng sanh đâu nha. Nội có lúa gạo không, chưa nói rau cải, mà nói luôn rau cải nữa thì thôi nhiều, quá nhiều rồi. Đánh đồng, tội hơn núi cả đó mấy con, phải không. Như vậy cái tội của mình nó chồng chất như núi.

Dù cho tạo tội hơn núi cả.

Thật đúng là mình tạo tội hơn núi cả con, chứ không có ít. Nhưng mà mình không có phải đi vào trong Diệu Pháp Liên Hoa, mà mình đi vào cái chỗ bất động tâm của mình thì mấy con sẽ được giải thoát./.

202-(LCK-084D)

- * Vấn đạo Tứ Niệm Xứ
- * Phân lớp
- * Chuẩn bị vào Lớp Chánh Tư Duy
- * Sách tấn
- * Nên bỏ nhà bếp trong tu viện

Rồi, bắt đầu bây giờ còn ai hỏi gì Thầy thêm không? Nỗ lực tu nha. Viết được cái này mà con tu không được là con chết đó. Ờ, muốn hỏi vậy đó. Bởi vì mình viết được là mình nói được cái tội sát sanh mình rồi chứ gì? Đó là con hiểu rồi đấy. Hỏi gì con?

[Tu sinh]:...

[Thầy]: Sao hỏi con nói sao? Tác ý hơi thở, rồi nó an.

[Tu sinh hỏi]: (không nghe thấy gì)

[Thầy]: Không con. Bây giờ nó như thế này. Cô nói hồi nãy đó:

“Với tâm giải thoát tôi biết tôi hít vô

phải không? Với tâm giải thoát tôi biết tôi thở ra”.

Đầu tiên mình nhắc để mình dẫn nó vào cái chỗ trạng thái giải thoát, mà trạng thái giải thoát đó là tâm thanh than, an lạc, vô sự phải không con? Ờ, như vậy là mình nhắc, mình nhắc nó rồi. Khi mà nó hoàn toàn, mình thấy nó ở trong trạng thái thanh than, an lạc, vô sự rồi thì mình không nhắc nữa. Tức là mình hết tạo tác rồi con. Đó, như vậy là lúc bấy giờ mình hoàn toàn được giải thoát rồi đó, thì mình không có tác ý nữa. Mà mình không nương hơi thở con. Mà con còn nương hơi thở, còn tập trung trong hơi thở thì đó là phần thô, phần đầu chưa giải thoát.

Cho nên chừng đó cái hơi thở con bắt đầu ở trạng thái đó nó nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, bắt đầu nó có cái trạng thái an lạc ở đó. Từ cái an lạc của nó, nó bắt đầu cái hơi thở nó không thấy đâu mất rồi chỉ còn có an lạc không thì đó là nó giải thoát hoàn toàn rồi, nó đi từng bước con. Bởi khi mình đầu tiên thì mình bám vô hơi thở: *“Với tâm giải thoát tôi biết tôi hít vô . Với tâm giải thoát tôi biết tôi thở ra”*. Rồi hít vô thở ra.

Bắt đầu bây giờ nó còn một đối tượng của hơi thở của mình. Sau đó nó bắt đầu từ đó nó im lặng, nó không còn cái niệm gì hết. Bởi vì nó giải thoát mà, nó không niệm, nó thanh thản nhưng mà nó còn cái hơi thở. Rồi cái hơi thở bắt đầu anh muốn thay đổi, thì anh nhẹ hơi thở xuống. Mấy con lưu ý cái phần này con. Hơi thở nó nhẹ, nó nhẹ riết cái mất luôn à. Nó mất luôn thì nó thay thế cái trạng thái an lạc của nó. Trạng thái hỷ lạc. Mấy con chắc chưa tu tới đây chưa thấy như vậy nữa.

Nó đi tới cái chỗ cuối cùng, mình không thấy hơi thở nữa. Ví dụ như là không thấy thở nữa mà nó thấy an ổn, thì đó là lúc bây giờ chúng ta thấy an ổn trong cái trạng thái. Mà mình thấy, trời! bữa nào mà tu được như vậy thì mừng quá đi. Bữa nào không được như vậy sao cứ thở hoài, kiểu này mệt quá. Đó, đó là mình tu mình phải nhận xét nó. Nhận xét từng chút, từng cái thay đổi. Nó tới cái mức mà nó không thấy hơi thở là nó có trạng thái an ổn. Mà nó đang ở trong hơi thở mà nó nhẹ nhàng là nó đã có an rồi đó. Nó có chữ an lạc rồi chứ chưa phải là không có đâu. Nhưng mà cái này coi như là cái người tu người ta mới nhận thấy. Nói thì cũng khó

nói lắm mấy con. Diễn tả nó mình không có cái từ để diễn tả, hiểu chung chung được. Người nào mà đến cái chỗ đó thì chúng ta thấy, nhưng mà cái trạng thái hơi thở, cái hơi thở nó thay đổi hết từ cái chỗ mình thở thô nó nhẹ lần xuống, chậm ra, nó nhẹ lần, chậm ra. Rồi bắt đầu nó toàn bộ còn cái sự an ổn của nó.

Khi mà mấy con tịnh chỉ hơi thở. Thí dụ như Thầy dạy cô Huệ Ân tịnh chỉ hơi thở cũng thấy. Mình cứ tác ý đi, đừng có nín thở nha, rồi tự nó nó ngưng, nó nhẹ. Bắt đầu nó nhẹ lần, nhẹ lần chứ nó đương thở thô mà nó ngưng đâu. Nó nhẹ lần, lần, lần nó đi tới vi tế, bắt đầu nó mới ngưng, nó không thở nữa. Khi mà nó nhẹ lần, nó an ổn rồi. Cái thân nó an ổn, rồi bắt đầu nó nhẹ đến khi nó vi tế nó còn nhỏ xíu thì bắt đầu nó ổn hơn nữa. Cái trạng thái an ổn nó che lấp đi cái hơi thở, rồi tới cùng cái hơi thở nó ngưng đi thì cái an ổn nó lại càng cao hơn nữa. Do đó mình thấy toàn bộ mình ở trong cái hỷ lạc.

Cho nên cái phương pháp của Phật nó hay ở chỗ nó đi từ từ, chứ nó không phải là nói ờ: tịnh chỉ hơi thở là nó ngưng, bứt ngang. Nó bứt ngang chắc cái đầu của mình

chắc nó ve ve nó bung ở trong hết. Nó không dễ đâu, nó đi từ từ. Cái trạng thái mà chúng ta sống trong cái sự giải thoát nó cũng vậy vậy con. “Với tâm giải thoát”, mình nói vậy chứ, nó giải thoát nó đi từ từ lần lượt, nó nhẹ dần cái hơi thở. Tức là hơi thở nó nhẹ dần dần dần cho tới khi nó mất hơi thở thì nó với một cái tâm giải thoát hoàn toàn. Nó không còn bị chướng ngại nào ở trong đó hết. Đó thì tu tập thì mình nhớ nó như vậy là nó đúng chứ không sai đâu.

Bây giờ mấy con hỏi Thầy gì thêm nữa không con?

[Tu sinh hỏi]: Thưa Thầy là mình ngồi chơi, thí dụ nếu mà mình quan sát bốn nơi thân, thọ, tâm, pháp thì cái lúc đấy cái giai đoạn đầu, cái bước đầu là cái hơi thở nó vẫn còn các pháp, tức là nó còn thô, nó còn nhanh, nhưng về sau nó dần dần nó nhẹ, nó đi vào cái chỗ êm ái, nhẹ nhàng. Có những lúc bắt đầu cảm thấy nó không thở nhưng mà nó vẫn thở. Nhưng mà cái tâm mình cảm giác như nó không thở. Nhưng cái hơi thở nó vẫn cứ thở, nó nhẹ lắm, mình cảm giác nó không thở, cái hơi thở nó vẫn cứ thở nhưng mà nó nhẹ, nó biết mình cảm giác

trong cái hơi thở nhưng mà đến khi mà nó hết cái cảm giác ý thì cái hơi thở nó lại rất là bình thường. Nó không như cái trạng thái mà mình, nó giảm là ở chỗ mà mình chú ý cái nhịp thở. Những lúc nó cũng nhẹ nhưng mà lúc mà mình trở lại thì nó lại có những cái hơi thở rất là dài nó bù trừ lại. Như thế thì con nghĩ là cái lúc đấy là cái ý của mình, mình gửi trong cái hơi thở không đúng, mà cứ để cái trạng thái nhẹ nhàng sau đó con lại bình thường trở lại thì cái nhịp thở nó vẫn bình thường thì con thấy.

[Thầy]: Đó là đúng đó con. Còn cái mà lát nó lấy hơi lên nó thở cái phì thì không đúng. Nó trở về bình thường bằng cách nó lấy hơi lên thì không đúng. Nó tự nó nhẹ nhàng nó đi vô thì mới đúng.

Thực ra thì đây là qua những cái kinh nghiệm tu tập để mình nhận xét qua. Từ cái hơi thở, rồi từ diệt cái hơi thở cho đến cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự thì đều là chúng ta có những kinh nghiệm tu. Thì người nào tu rồi cũng sẽ đến, chứ không có gì đâu, mấy con hiểu. Cái chướng ngại gì ở trên thân, thọ, tâm của chúng ta thì chúng ta đẩy lui. Dù là cái hơi thở chúng ta nó cũng có cái

chương ngại trong hơi thở. Nếu mà chúng ta không biết tác ý, mà không biết xả nó thì nó sẽ trở thành bệnh. Nó rất khó cho cái người tu. Cho nên, từ cái chỗ tu tập chúng ta phải rút tĩa qua những kinh nghiệm bản thân của mình rất nhiều để thiện xảo trên con đường tu tập cho đúng. Và có khi nào tu tập mình thấy mình xả không được hoặc là trường hợp nó hay xảy ra thì lúc bấy giờ trình lại cho Thầy biết để mà Thầy giúp đỡ cho sự tu tập đó cho đến nơi đến chốn dễ dàng. Còn nếu mình không có hỏi, mình cứ để tu một thời gian sau nó thành bệnh, thì đó mình rất là khó, rất là khó trị chứ không phải dễ. Mà có trị đi nữa cũng ít ra mất cũng phải mất nửa tháng, một tháng nó mới hết. Thì do đó, chúng ta lại mất cái thời gian quá quý, vì chúng ta rất cần thiết cái thời gian để tu tập.

Bây giờ mấy con con hỏi thêm Thầy gì nữa không con hay hết rồi. Con hỏi Thầy gì?

[Tu sinh hỏi]: (Không nghe được).

[Thầy trả lời]: Dời hết. Không có cho ở ngoài nữa. Ở ngoài để cho khách thôi. Nghĩa là tới chừng mà vô cái lớp Chánh tư duy là buộc lòng phải dời vô trong hết. Coi như đương nhiên là còn 20 ngày nữa. Nếu mà cô

Út mà cắt được một cái thắt, hai cái thắt nào đó thì dời cho mấy con người già, dời cho mấy con qua bên đó, để cho mấy con cũng được yên tu. Và người trẻ lại có cái chỗ đưa người trẻ vào để mà tu tập cho tiện việc hơn.

Còn ở ngoài trước mấy con mà tu Chánh Tư Duy, thì cái lớp đó mấy con ở trước mấy con tu không có được đâu. Khách khứa ra vào rần rần, họ làm động lắm. Đi tới, đi lui là mấy con cũng đã chướng rồi, rất là khó. Cho nên, vì vậy mà khi mà cái lớp Chánh Tư Duy này được cho mấy con tu là cho mấy con rút ra sau hết. Người nào cũng đi ra sau hết chứ không được ở đằng trước nữa.

Trừ ra những người mà không đủ điều kiện, không đủ điều kiện để học lớp Chánh Tư Duy thì mấy con ở đằng trước thôi. Cũng như là khách vãng lai vậy thôi, chứ còn không có được mà tu tập. Cho nên ở đây, trong khoảng thời gian 20 ngày nữa, còn sắp xếp lớp cho mấy con. Người nào là cái chỗ ở nó chưa ổn thì giúp cho mấy con ổn. Còn người nào mà làm bài vở chưa xong thì mấy con ở lại làm bài vở cho xong. Rồi tùy theo, khi mà bài vở xong được, mà Thầy thấy cái tri kiến của mình đủ sức để xả tâm mình

được thì Thầy sẽ nâng đỡ cho mấy con lên cái lớp Chánh Tư Duy để mấy con tu tập, để thực hành cho được rốt ráo. Do đó mấy con đừng nghĩ rằng, tôi còn ở lại thì tội cho tôi, không phải đâu. Cái khả năng, trình độ mấy con hiện có mà không được triển khai đúng cách thì cái tri kiến giải thoát của chánh kiến của mấy con nó không có. Nó không có thì mấy con sẽ bị ức chế ở trên lớp Chánh Tư Duy, cho nên vì vậy buộc lòng mấy con cố gắng.

Đến muộn, đến sau mà giầy tờ mấy con yên ổn thì chắc chắn là Thầy cũng sẽ giúp đỡ cho mấy con tu tới nơi, tới chốn chứ đừng có ngại, đừng có lo cái vấn đề mà tu không tới nơi tới chốn. Nghĩa là mình thấy mình còn yếu, mình còn chưa đủ sức mà để tu cái lớp Chánh kiến. Tức là mình chưa đủ cái sức tư duy của các pháp cho nó thấu suốt thì mình ở lại mình tập tu chứ không có gì xấu hổ đâu mấy con. Mình tu đây là mục đích để được giải thoát. Cho nên, về phần con thì con sẽ được sắp xếp ra cái lớp sau, ra ngoài sau mà tu tập chứ không có được để ở phía trước nó động lăm. Nhưng mà nếu mấy con mà giữ gìn giới luật nghiêm chỉnh, chứ mấy con mà ra sau mà nói chuyện là coi chừng Thầy cho

đi về luôn chứ còn không cho ra trước nữa.

Nhớ kỹ, khi mà vào lớp Chánh Tư Duy rồi thì đọc cư trọng vẹn, chứ còn mà phá đọc cư thì coi như mấy con tiếp nhận mấy con làm sao xả. Bởi vì nó là lớp xả. Tư duy trên tư duy để xả tâm mình để hoàn toàn đi vào thanh tịnh mà nếu mà không được giữ gìn đúng thì mình làm sao mình xả cho được. Nhớ Thầy sẽ cho ra sau chứ không. Ra sau để rồi kín đáo mới cặp bồ cặp bạn nói chuyện là chết được đó.

[Tu sinh hỏi]: Thưa Thầy, lớp Chánh Kiến cũng ở chung lớp Chánh Tư Duy ở sau hả Thầy?

[Thầy trả lời]: À không, người nào mà lớp Chánh Kiến sẽ phân ra, phân ra nó có khu có vùng hết, chứ còn không có để mà tu chung đâu. Để cái lớp Chánh Kiến người ta nói chuyện, rồi nó lòi ba lớp Chánh Tư Duy vô đó hết ráo cả đám, rồi nó cũng nói chuyện ráo hết rồi làm sao mà gọi là được.

Thí dụ, như bây giờ cái lớp nào mà nói chuyện thì coi như là lớp Chánh Kiến họ còn ở lại họ nói chuyện gì đó mặc họ. Được thì cho lên, không được thì đâu có cho lên tu. Còn lớp Chánh Tư Duy là lớp giữ gìn giới

luật để mình đi tới để mình được giải thoát mà.

Mà mấy con còn phạm phải thì cho mấy con xuống cái lớp Chánh Kiến hết. Tức là cái lớp Chánh Kiến là lớp mà đưa mấy con xuống để cho mấy con có cái chỗ có cái chỗ đứng thôi, lẽ ra lẽ ra mấy con đã phạm giới, phá giới rồi, đưa mấy con ra khỏi, ra khỏi lớp hết đó. Nhưng mà người ta thương xót mấy con không để cho mấy con còn cái chỗ mà tu tập ở cái lớp đó, cho nên vì vậy mà người ta rộng rãi một chút. Chứ còn sự thật ra cái lớp Chánh Kiến mấy con giữ gìn cho đúng chứ mấy con nói : ở tôi Chánh Kiến, cho tôi nói chuyện xả láng là thôi. Thành ra cái chợ đó thôi, cái lớp Chánh Kiến này bây giờ nghe nó dễ dễ một chút đó mấy con làm biến nó thành cái chợ đó thôi, cũng hết rồi. Cho nên nó cũng rất khó chứ không phải dễ đâu. Vì vậy, khi mà mấy con phạm phải trên cái lớp Chánh Tư Duy, thì buộc lòng cho mấy con trở về cái lớp Chánh Kiến. Mà nếu ở lớp Chánh Kiến mà mấy con không giữ gìn mà cứ động, thì buộc lòng mấy con cũng phải cho ra tham dự, dự thính thôi chứ còn không có cho mấy con ở trong cái lớp tu nữa. Chứ không phải.

Còn những người mà các con mới đến trẻ, mà mấy con chưa có làm xong, học xong cái lớp Chánh Kiến, thì mấy con bèn chỉ học lại những cái bài vở, cho đi từ đầu, từ cái nhân quả thảo mộc cho đến nhân quả con người. Rồi mấy con học dần từ cái các pháp vô thường, thân vô thường, thân bất tịnh, thực phẩm bất tịnh, rồi mới tới Tứ Vô Lượng Tâm. Tất cả những điều đó mấy con phải làm cho đầy đủ hết, không có thiếu gì hết. Thì về cái phần đạo đức nhân bản nhân quả mấy con cũng phải viết. Do đó mấy con phải đem những mẫu chuyện thực để mà nói đến nhân quả, đến đạo đức nhân bản nhân quả, để nó cụ thể, rõ ràng hơn, để tạo dựng cho mấy con vào cái lớp đạo luyện để mấy con đứng ra thuyết giảng. Coi như đào luyện mấy con có cái trình độ để giảng dạy người ta một cách cụ thể, bằng cách là mình đưa ra giáo pháp nó không có sai. Đó, để cho mấy con trở thành những người đứng lớp dạy.

Còn về cái thân giáo là sự tu tập xả tâm ở cái lớp Chánh Tư Duy. Bây giờ sắp tới đây là cái lớp Chánh Tư Duy, để rồi mấy con sẽ thấy cái lớp này. Còn bây giờ thì chúng ta mới bắt chân vào, từ xưa đến giờ thì chúng

ta cũng chưa có học như vậy, thì bây giờ mấy con sẽ học. Và cũng như lớp Chánh Kiến, từ xưa đến giờ mấy con cũng chưa có học cái lớp Chánh Kiến như vậy, mà bây giờ cái lớp Chánh Kiến nó đã đi qua rồi. Và bắt đầu bây giờ lớp Chánh Tư Duy.

Lớp Chánh Tư Duy nó là cái lớp thực hành. Cho nên nó khác, nó không có giống như cái kia đâu. Cho nên ở đây, trong cái sự tu tập, mấy con nói : Thầy với cô Út còn vất vả rất nhiều, không phải là bây giờ mấy con ở tại cái thất của mấy con là coi như mấy con ở luôn đâu. Không phải đâu. Người ta sẽ coi những người tu như thế nào, người ta rời rạc hết, nghĩa là cái lớp nào tu được, lớp nào không tu được, người ta rời ra một cái khu của người tu, chứ người ta không để mấy con yên. Mà mấy con muốn ở chỗ nào đó ở, không phải đâu. Bây giờ, từ lâu tới giờ mình ở cái thất của mình, nhưng mà cái khu đó nó còn nhằm cái chỗ mà người ta mấy con đang tu được thì mấy con ở chung ở trong cái khu đó của một số người. Thì cái người đó có cái duyên của họ, họ đang tu cái lớp Chánh Tư Duy, thì mình cũng đang tu lớp chánh tư duy. Mình giữ tốt, họ cũng giữ tốt, thì đương nhiên họ đang ở trong cái thất đó,

thì họ ở thất đó chứ không có rời họ.

Còn nếu mà họ tu không tốt thì rời họ hết. Tức là bây giờ họ ở trong khu đó, mà ở trong cái khu đó là lớp Chánh Kiến thì phải rời họ lại cái lớp Chánh Tư Duy để cho họ ở cùng chung nhau, để cho họ không phạm phải những cái lỗi lầm đó nữa. Và đồng thời những người ở lớp Chánh Kiến không có lôi kéo họ, không có chạy lại hỏi : Ờ, chị chị hay anh anh hoặc thầy thầy cho tôi hỏi cái này để tôi làm bài thì không được, cái này là ... nó khác rồi. Hoặc là để cho tôi hỏi coi bây giờ tu như vậy, sao sao. Không có được hỏi cái gì hết, nghĩa là tu trúng, tu sai gì tự mình. Thiện xảo, mấy con thiện xảo. Và đồng thời thì mình phải có cái điều kiện không hiểu thì cứ đến hỏi Thầy thôi chứ không được hỏi ai, mà không được liên hệ với người khác, để cho người ta yên tu. Còn mình hỏi mà làm động người ta.

Do đó, mình không có hỏi ai, mà không có chạy lại mượn họ cái gì. Nghĩa là coi như mấy con tu tới cái giai đoạn này rồi thì không có hỏi bất cứ một cái gì, chỉ bây giờ mấy con cần thiết một cái gì thì mấy con viết một cái giấy, ờ cần dùng một cái tứ sự gì đó, mấy

con viết một cái miếng giấy để trên cái bình thủy hoặc là để trên cái hộp mà cô Út cho đồ ăn của mấy con, mấy con để đó. Nhất là mấy cái bình thủy thì mấy con để tiện nhất, thì khi mà trả bình thủy. Còn mấy con mà không có cái bình thủy thì mấy con viết một cái miếng giấy sau khi đi khát thực mấy con sẽ để vào. Thầy sẽ nói cô Út để vào trong một cái hộp nào đó chỗ đó cũng như cái hộp thư. Mấy con cứ nhét vào trong cái thùng thư đó đi. Chắc có lẽ ở đây cũng phải làm cái thùng thư quá, để rồi mấy con muốn xin gì cứ nhét vô cái thùng thư đó. Để rồi sau đó, buổi chiều hoặc là giờ rảnh thì cô Út cô mở ra coi, có cần gì nữa thì cô mở cái hộp thư ra, chứ còn không có được trực tiếp mấy con đến hỏi xin cái này kia, làm động láp. Do đó nó cũng vừa động mình mà cũng vừa động cô Út ở trong đó. Tốt hơn là mấy con cần cái gì mấy con cứ bỏ ngay vô cái thùng thư, coi như thùng thư riêng của Tu viện. Cần thiết cho tu sĩ ở đây thì mấy con cứ nhét vào thùng thư. Còn nếu mà không có cần gì hết thì thôi mấy con không bỏ gì hết.

Còn về phần người nào mà có trách nhiệm trong này, như Thanh Quang, có trách nhiệm về cái phần liên hệ với nhà xuất bản

in kinh sách thì có điện thoại, khi đó cô Út sẽ ra, cô gọi Thanh Quang đến trực tiếp điện thoại để liên hệ với Nhà xuất bản, qua vấn đề xin phép. Cái vấn đề đó riêng rồi. Còn cái vấn đề của mấy con thì không có làm cái việc gì hết, và mấy con cũng giải quyết gia đình của mình nó ổn hết rồi. Trong lúc tu gia đình có gọi mặc họ, chứ bây giờ đã nói rồi, lo tu để mà giải thoát chứ cứ điện thoại tới, điện thoại lui thì mấy con tu gia đời mấy con cũng không có tới đâu hết. Nó còn cái động tâm lắm. Cho nên vì vậy mà Thầy nói trong cái thời đại này nó có tiện lợi thật, nhưng mà nó cũng có cái tai hại là có điện thoại. Thầy nói : Gia đình ở đâu cũng gọi được hết, cho nên bất an lắm. Mà cái sự tu này nó cần phải được thanh tịnh, phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý của mình. Mà cứ điện thoại tới, điện thoại lui thì tu không được. Do đó mà quý sư quý Thầy mà có điện thoại di động thì làm ơn gỡ cái card đó ra đi, thì không có ai gọi nữa. Đẹp đi. Như Mật Hạnh bây giờ đó, khi mà vào tu rồi, còn 20 ngày nữa vào tu thì làm ơn gỡ cái card ở trong điện thoại đi. Đừng có để nó mà cứ reo, reo hoài thì coi như tu không thể được đâu. Nó yên tĩnh để cho mình tu cho

xong rồi, tu xong giờ Thầy cho sắm chục cái điện thoại di động cũng được nữa, không sao hết.

Tại sao, mặc sức cho nó reo. Tại vì mình tu rồi. Còn bây giờ mình tu chưa rồi, cho nên dẹp hết ba cái này thì mới tu được. Tất cả những cái tu, mình dồn hết công phu của mình, cho cái ngày giờ mình tu cho nó được rớt ráo. Chứ còn nếu mình cứ chuyện này chuyện khác, mình tu như vậy, dậm chân tại chỗ mất thôi. Dẹp hết xuống hết.

Cho nên, thậm chí như cả cái vấn đề như là vào cái lớp tu này, nếu mình tư duy được rõ ràng, cụ thể từng cái tâm niệm của mình thì không cần biết, một tháng sau Thầy kiểm tra lại Thầy thấy rằng không cần biết, mà cái người nào mà Thầy thấy có cái trình độ kiến thức, hiểu biết để xả tâm, tự quá xả tâm thì người đó không cần thiết gì hết, lo mà tu tập. Thì từ đó, cái lớp những người mà có sự tu tập như vậy đó thì Thầy đã kiểm tra lại, Thầy sẽ sắp xếp cho người đó ở trong một khu vực, người đó ở trong khu vực nào.

Còn những người nào mà còn kém, mà Thầy xét thấy tư duy quán xét mà bị ức chế tâm thì Thầy sẽ sắp xếp cái lớp đó qua một

bên. Thầy bắt buộc những người đó phải viết bài lại cho Thầy để Thầy xem coi cái tư duy của họ như thế nào mà bị ức chế. Buộc họ phải làm bài, còn muốn là lớp Chánh Tư Duy nhưng vì cái trình độ họ quá kém cho nên họ tư duy chưa đúng cách, để giúp đỡ họ cho họ tư duy đúng cách để xả tâm. Nếu mà tư duy không đúng cách thì tức là bị ức chế tâm. Cho nên, còn những người nào mà tư duy đúng cách được xả tâm thì sẽ cho họ riêng một cái phần đó. Ở riêng chứ không có được ở chung nữa. Ở riêng, có từng phần ra hết.

Cho nên, ở đây chúng ta có nhiều khu, ở Tu viện chúng ta có nhiều khu lắm. Bây giờ những cái khu đó chúng ta sẽ đưa cho cái khu nào, khu nào, cái hạng người tu như thế nào, đều được nằm chung nhau ở trong một cái khu. Thì như vậy chúng ta mới tiện việc tu học.

Cũng như cái lớp học, thì cái lớp 1 phải khác lớp 2, lớp 2 phải khác lớp 3. Mỗi cái lớp học nó khác nhau, mỗi cái trình độ của các con tu xả tâm nó cũng có khác nhau. Để cho mình chọn lấy. Cuối cùng những người nào có thể chứng quả A la hán sớm tức là họ

xả tâm đúng thì họ sẽ đạt được cái chứng quả A la hán sớm. Trong khi phân chia như vậy đó, trong một cái lớp nó còn 5 người, 10 người. Thì 5 người, 10 người này họ đã có trình độ tương đương nhau. Đó, thì họ sẽ xả tâm đến rốt ráo thì người nào họ cũng làm chủ được sự sống chết của họ. Thì những người này họ tốt nghiệp ra trường trước. Rồi kể đó, cái lớp kể đó mới lên. Chứ con không có chờ đợi. Bởi vì Thầy chờ đợi lâu. Từ người giỏi mà chờ cho người dở mà cùng nhau lên cùng nhau thì nó mất thì giờ Thầy quá nhiều. Đồng thời, ví dụ như chẳng hạn mà cần thiết mà Thầy ra đi cần thiết thì mấy con vững tâm, thì lúc bấy giờ nó đâu có người. Còn bây giờ mà 5 người, 10 người, mà 5 người ở trong cái lớp này 60 người mà bây giờ được 5 người hay 3 người chứng đạo thì đỡ cho Thầy rồi. Lỡ có cái điều gì mà Thầy ra đi thì mấy con cũng còn có người thay thế Thầy hướng dẫn mấy con, đâu có trật đâu. Bởi vì người ta tu xong, người ta biết cách mà. Cho nên mấy con không mất phần. Bởi vì phải thấy cái sự vô thường là cái sự đương đầu của các ác pháp, nó rất là khó khăn. Mà nếu Thầy chậm trễ, mà lỡ Thầy vào Niết Bàn ra đi thì mấy con sao. Cho nên nó không

có người mà thay thế Thầy. Vì vậy mà Thầy mong rằng nâng cao cái trình độ mấy con, cái người nào mà tốt nhất Thầy đưa lên để yên tâm tu tập cho xong.

Tu xong cái phần của mấy con, mà xong rồi thì thật ra yên trí là tại vì có người tu xong. Cho nên, bất kỳ một cái trường hợp nào xảy ra, dù bây giờ Thầy sống thêm 5 năm, 10 năm, 20 năm nữa Thầy cũng an trí. Mà bây giờ lỡ Thầy có ra đi đi nữa thì Thầy cũng an ổn là vì Thầy đã có người tu chừng làm công việc thay Thầy được rồi. Cho nên dù có sống dai thêm Thầy 100 tuổi hoặc là Thầy chết ngay tức khắc Thầy cũng có người rồi, Thầy không có còn lo lắng nữa. Đó là cái mình phải dự định được cái thời gian vô thường. Nhưng mà không có nghĩa là Thầy không làm chủ nó đâu, nhưng mà đặt thành vấn đề cho mấy con thấy rằng để cho mấy con phải nỗ lực mấy con tu. Chứ còn nếu mà nói rằng : Ờ, bây giờ Thầy còn 100 tuổi nữa. Ôi, thôi Thầy còn sống dai mà, để tu từ từ. Cái kiểu đó là cái kiểu để cho mấy con dần dà. Còn Thầy nói ngày mai Thầy chết thì mấy con rất lo lắng. Còn Thầy nói nó bán tin, bán nghi như vậy mấy con lo. Con hiểu cái kiểu của Thầy chưa? Sách tấn cho mấy con, chứ đôi

với Thầy sinh tử thì không có nghĩa gì đối với Thầy nữa đâu. Cho nên cái vấn đề mà đối diện với cái hoàn cảnh khó khăn giữa Thầy với các giáo phái của Đại Thừa. Tại vì Thầy nói như vậy thì họ cũng tìm cách để mà, họ cũng không ưa Thầy lắm đâu. Nhưng mà Thầy cũng không ngại về vấn đề đó đâu. Thầy không sợ đâu. Đối với Thầy không có gì ở trên cuộc đời này mà Thầy ngại hết. Cho nên vì vậy mấy con yên tâm về phần này.

Nhưng mà cái phần mấy mà mấy con tu, mà tu sớm được chừng nào là tốt chừng nấy mấy con. Bởi vì mấy con tu được là Thầy an ổn rồi. Bây giờ Thầy có ra đi thì cũng tốt rồi. Mà không ra đi ở đây có 100 năm nữa, 200 năm nữa cũng vậy thôi. Nhưng mà cái điều mà hạnh phúc nhất là mấy con đã tu chứng xong rồi thì cái thời gian đi, ở nó không cần nữa, đối với Thầy không cần, không có lo. Còn bây giờ mà nó chưa được thì Thầy con đang lo lắm. Bởi vì nhìn trước sau đệ tử Thầy chưa có cái đứa nào mà được trọn vẹn. Mà được trọn vẹn, đó là cái hạnh phúc lớn nhất cho con người. Là vì có người thừa kế, có cái người nắm vững cái con đường của Phật Pháp. Bởi vì tu tập được rồi thì nắm vững lắm. Mình biết cách thức và đồng thời mình

có cái trí tuệ Tam Minh rồi. Khi mình làm cái gì thì mình quan sát trước rồi mình làm thì nó không có trật, nó không có sai. Cho nên mấy con cố gắng mà thực hiện. Khi mà Thầy thấy được, Thầy sắp xếp. Vì cái trình độ, tri kiến của mấy con, có một số người khá lắm mấy con, phải nỗ lực. Mấy con thật tu, thật chứng mấy con. Chứ đừng có mang cái tri kiến của mình rồi mình cho đó là nó tự mãn của mình trong cái hiểu biết đó đâu. Nó còn con đường tu, nó còn xa. Bây giờ các con có cái tri kiến hiểu biết, nhưng mà sự tu tập nó còn khó lắm chứ không phải hiểu biết đó mà dễ đâu. Nhưng mà hiểu biết để cho chúng ta xả tâm nó không bị ức chế chứ không có gì.

Trong cái vấn đề mà lên bếp mà phụ tiếp cô Út thì trong cái vấn đề này Thầy cố gắng Thầy sắp xếp sao mà cô Út chỉ còn đứng ở trong cái phần cô lo những công việc khác hơn là bếp núc mấy con. Bởi vì Thầy thấy bây giờ cô Út vừa làm bếp, vừa làm công việc này, vừa công việc kia cô quá cực khổ. Mà bây giờ được cái phần Phật tử người ta lo cái phần đó thì hầu hết là nó còn cái chỗ mà cô Út lo chút ít bếp núc là một phần những người vắng lai. Rồi kế đó là Phật tử người ta

quen, người ta quen cái cúng dường, cứ cúng gạo, rồi cúng bánh mì, rồi cúng rau cải, rồi cái cúng đồ ăn, nước tương. Ở trong cái chùa nào họ hay cúng thực phẩm đó lắm, thành ra cái vấn đề mà cúng như vậy làm cho cái tu viện chúng ta nó biến dần cái chùa nó thành cái nhà bếp mấy con. Mà bây giờ vì tiếc mà không nấu nướng, hoặc không làm này kia cho mấy con ăn, thì bỏ nó phí uổng. Mà họ cứ họ lù lù họ cúng vậy. Trời đất ơi! Thầy đến mà họ mời Thầy ra nhà khách, trời ơi Thầy thấy để lảng lênh vậy đó. Gạo 2-3 bao, rồi đồ ăn, nước tương, đồ Đài Loan, đồ ăn, thức ăn Đài Loan gì, nắm viên, nắm tròn, đủ thứ. Trời đất ơi, cái này chắc chắn cô Út không biết đời nào mà thoát kiếp làm nhà bếp này.

Cho nên do lỗi đó Thầy rất lo làm sao người Phật tử đến đây được gặp Thầy thì Thầy nói : thôi đừng cúng dường kiểu này nữa. Cúng 5 đồng, 3 đồng gì đó cứ cúng đi, rồi bây giờ đồ ăn có người rồi, thì bắt đầu bây giờ còn lo mà xây dựng hay hoặc là kinh sách gì đó, thì cái tiền để cúng nước tương, dầu, đường rồi đó, thì thôi đừng có đi xe, đi hai tay không đi, lên đây đừng có cúng cái điều đó. Có người, người ta cúng dường

ngoài kia rồi, thì do đó bây giờ cúng 500, 300, 200 gì đó, thì cái tiền đó để chi vào cái chỗ khác hơn là cái chỗ mà ăn uống này. Chi vào như xây cất hay hoặc là điện, nước hoặc là tất cả những cái chi phí co tu sĩ, bàn chải đánh răng, hoặc là tất cả mọi cái chi phí khác, nó tiện hơn. Còn bây giờ có cái phần người ta lo ăn rồi, bây giờ mình cúng thêm nữa, rồi bây giờ nó hai nhà bếp dồn một bữa đi khát thực hai phần. Trời đất ơi! ăn sao cho hết, các con hiểu không? Cái đó là cái lỗi khó khăn. Mà cứ biến dần cái nhà bếp mình nó ở trong chùa cứ biến dần nhà bếp. Rồi bữa nay mình muốn ăn cái này mình nói: cô Út cho ăn cái này đi. Nay cho ăn cái kia. Thành ra mình có cái chỗ dựa để mình đòi ăn. Còn cái người ta cúng dường như vậy đó, mình không có chỗ dựa, không có hỏi được. Do đó người ta ở đâu người ta mang đến cúng dường. Đó là cái hay cho mình. Có gì mình ăn được mình ăn, còn ăn không được thì mình bỏ, mình có quyền bỏ mà. Nhưng mà mình ăn để mình tu, cho nên cái bỏ của mình không có nghĩa là mình phí đâu. Tại vì mình ăn cái đó nó sẽ....

**Thí dụ, như ba cái nắm, mấy con cứ
ngõ tưởng ở đời người ta có nắm thì người**

ta ngon chứ gì ? Còn đối với mình, thấy nắm như là mấy con ốc, thấy nó ghê gớm quá, ăn vô miệng thì mềm mềm nghe nó rớt. Cho nên vì vậy mình ăn không được, buộc lòng mình phải bỏ. Chứ sự thật ra mình ăn mình nhai thử coi, nó ngọt, nó ngon chứ không phải ngon. Nhưng mà đối với mình thì cái ngon ngọt đó mình không cần thiết nữa rồi. Cho nên, đối với nắm thì mình không ăn.

Còn ba cái măng thì nó cũng độc lắm mấy con. Mà người ta cứ ít bữa cho người ta ăn măng, cứ vài bữa cho ăn măng. Bởi vì măng rẻ, cứ cho mình ăn măng. Trời đất ơi ! Mình ăn măng, mình tu học mình nhân rằng chết chứ không phải không đâu. Thật sự mấy con. Không, mà mình nghĩ rằng một cây măng mình rất thương con. Một cây măng là một cây tre, mà người ta cắt cây măng con người ta làm, y như là cắt cái đứa con, mìnhỡ mình ăn con của cây tre sao con? Các con hiểu không? Trời đất ơi, nó còn nhỏ, nó còn chưa có biết gì hết, đời nó chưa có hưởng thụ gì hết mà cắt đầu nó ăn thịt hết. Như vậy mình nghĩ làm sao, mìnhỡ lòng nào mà mình ăn. Thôi mình đừng có ăn. Mình

đừng ăn.

Thời gian sau thì Thầy sẽ nói với Phật tử, nói với các người nấu cúng dường, đừng cúng Măng nữa. Bởi vì ở đây, quý Thầy tu tâm Từ. Không, mình tu tâm Từ thiệt mà con. Bởi vì mình thương yêu từ các loại cỏ cây mà. Thương yêu đến cái mọt măng vậy, con của cây tre mà. Trời ơi, khi mình cắt cái mọt măng, thì cây tre nó khóc chứ không phải không. Các con cứ thấy đi, mấy con sẽ thấy nó chảy nước ra chứ đâu phải không. Nghĩa là mấy con cắt cái mọt măng phải không ?Thì mấy con cứ nhìn xuống gốc cái măng nó coi, nó có ra nước không? Có phải nó khóc không mấy con? Thì cái mẹ của nó, nó mới ra cái măng đó. Nó ôm con nó, nuôi con nó. Bây giờ mình cắt con nó thì nó phải chảy nước ra chứ sao. Các con thấy có bao giờ mấy con cắt măng mà không ra nước. Thì cây măng nó khóc chứ sao. Bộ cây tre nó khóc con nó chứ sao. Con nó bị người ta bắt rồi, thì nó phải khổ sở nó phải khóc chứ, đó là cái hiện tượng đau khổ chứ đâu phải không đau khổ. Chứ phải các con cắt nó mà nó không ra nước sao. Thật sự cây Măng ra nước mà.

Thì mấy con tưởng tượng coi phải đúng không? Mẹ lìa con, mà con lìa mẹ, làm sao mà không đau khổ.

Cho nên Thầy nói, trong cái sự tu tập của mình, thì lần lượt những cái điều đó. Thứ nhất là cây măng độc lắm mấy con. Vì nhà quê người ta nghèo, người ta không có, người ta đi cắt măng người ta kho, người ta luộc ăn cho nó qua ngày người ta sống, chứ cây măng rất là độc. Giờ cứ ăn măng riết rồi mấy con nổi phong hết, mấy con nổi phong hết, mấy con bệnh cùi hết chứ ở ... nó không thường đâu. Do vậy đó thì chúng ta cố gắng mấy con.

Có người nói cô Liên Châu nói với Mật Hạnh, nếu mà có bao nhiêu người đến đây mà tu tập thì cô Liên Châu sẽ lo thực phẩm hết. Để cô Út cô khỏi cần phải cực khổ. Nhưng mà nổi là người Phật tử họ cứ cúng cái đồ đó vô để cho cô Út cô nấu. Cho nên vì vậy bây giờ làm sao, chỉ có Thầy dặn lần lần, lần lượt rồi họ mới không có quen, Bởi vì thường thường họ cứ cúng dường. Cũng như ở ngoài Hà Nội vô, cũng mang đồ theo vô. Trời đất ơi đủ thứ, nào là bánh chưng, bánh tét, trời đất ơi !. CƠM ĂN GẦN CHẾT KHÔNG HẾT

mà thêm ba cái này ăn vô nó tiêu không có hết. Do đó, nó rất khổ sở cho mấy người tu.

Thật sự ra Thầy nói, đối với đời mà có bánh trái mà họ ưa. Mà đối với đạo thì ăn để sống thì cơm là ưa nhất. Nó hiền mấy con. Mấy con ăn đi, mấy con ăn cơm rồi mấy con thêm cái bánh tét thứ coi, trời đất ơi ! Bữa đó sao nó no gần chết, nó làm cho mình mệt nhọc. Còn ăn cơm không thì nó nhẹ nhàng lắm mấy con. Cho nên ở đây cô Liên Châu cô sẵn sàng giúp đỡ cho mình, bao nhiêu người đến đây thì cứ gọi điện thoại, rồi cái người mà họ mang cơm đến thì họ sẽ mang cơm đến đầy đủ.

Ví dụ, như bây giờ có khách 50 người, khách vắng lai họ đến đây thôi. Thì cứ gọi điện thoại cho cho cô Liên Châu, cô Liên Châu gọi cái tiệm cơm : đem vô cho 50 phần, có 50 người khách. Thì ngay đó, ở tiệm đó nó sẵn sàng nó quai cơm vô cho mình liền tức khắc, khỏi có lo, mà cô Út không có cực khổ mà nấu cho 50 người ăn. Nhiều khi đó, mình phải làm quá vất vả thì bao nhiêu người ở trong tu viện của mình tu tập, nhất là lớp Chánh Kiến thì mấy con phải chạy phụ cô Út chứ không để mình cô Út, không

lẽ để mình cô Út, cho nên mấy con lại bỏ công phu tu tập của mình lo lắng. Cho nên ở đây mình đâu có đội ngũ nấu bếp đâu, có mình cô Út à. Còn phần nhiều là mấy con chỉ phụ giúp thôi. Chứ sự thật ra mấy con cũng là những người tu, chứ đâu phải là đội ngũ hỏa đầu quân này, phải không?

Nếu mà quả chẳng mà có thành lập cái đội hỏa đầu quân thì ít ra thì cũng phải là biết ... mà làm trưởng ban nấu nướng, thì cô Út bây giờ làm trưởng ban thì cũng phải có những lính của cô chứ. Ít ra cũng 12 người lính. Mà đảng này cô Út có người lính nào đâu. Cho nên cô chạy 3 chân 4 cẳng của cô khi mà có khách. Thầy thấy rõ ràng mà. Cho nên do đó mà chúng ta có một cái chỗ dựa, thì chúng ta lần lượt chúng ta cố gắng khuyên lớn Phật tử đừng nên cúng dường tu viện này bằng thực phẩm đó nữa.

Ở đây thì có Phật tử đã đài thọ trên vấn đề ăn uống rồi. Phật tử đến đây đừng có cúng, đừng có quẩy cam, quẩy bưởi, quẩy quýt, quẩy đồ riêng rồi vô đây nó mất công lắm, nó cực lắm. Thà là người ta cho mình ăn, miễn là ăn cơm mình sống để mình tu, và đồng thời cái sự tu tập của mình có thời

gian quyết định là phải tu chứng, phải quyết định. Chứ không phải còn ngồi đây mà chờ ăn để cho nó sống thêm 1 năm, 2 năm nữa mà tu. Mà đây là quyết định ăn cơm để mà sống, ăn cơm với muối để mà sống mà tu chứ không có cần nữa. Bởi vì đã quyết định rồi, chứ không phải là chưa quyết định. Quyết định thì giờ tay chứ còn chưa quyết định thì chưa giờ tay. Khi mà giờ tay là mình đã quyết định rồi đó, thì cho nên bây giờ con không cần. Còn tất cả những Phật tử người ta đến đây người ta thăm quan hoặc là đến thăm tu viện, thì người ta xin một bữa cơm, thì mình chỉ gọi tiệm cơm chay thì ở ngoài đó người ta nấu sẵn rồi. Người ta chỉ quảy vô đây người ta cúng dường cho mình thôi. Và đồng thời cái số tiền này thì do Phật tử thành phố Hồ Chí Minh họ đài thọ.

Cho nên mấy con yên tâm và đồng thời Thầy cũng cố gắng khắc phục làm sao cho mấy con ít có đến nhà bếp để phụ bếp, để lo cho mấy con tu cho được. Miễn là mấy con tu được là nó hạnh phúc nhất là của tu viện rồi. Đó là cách khéo léo sắp xếp. Nhưng mà nói như vậy chứ sự sắp xếp nó còn dài lắm mấy con. 20 ngày mà không biết Thầy sắp xếp xong chưa nữa. 20 ngày, mấy con

thấy 20 ngày tiêu phí một cái thời gian mà dài, mà cái sự sắp xếp chưa biết được xong hay không nữa. Nó còn khó khăn chứ không phải dễ. Đâu phải Thầy nói cái làm được liền đâu, đâu phải dễ đâu. Bởi vì Thầy là một ý kiến, cô Út là một ý kiến và những người khác người ta còn những ý kiến khác.

Nhưng mà đây là cô Liên Châu đã gọi ý cho chúng ta biết, cô sẵn sàng giúp đỡ cho chúng ta. Có bao nhiêu người thì cô sẵn sàng đem cơm đủ cho chúng ta. Thì đó là một điều may mắn, may mắn để chúng ta được cái chỗ mà chúng ta không lo cái đời sống ăn uống, không có lo bếp núc nữa. Nhưng mà lần lượt Phật tử họ đến đây, mọi người mà đến đây cúng dường, Thầy cũng khéo nhắc nhở họ rồi, thì những người đó sau này chắc họ sẽ không mang đến nữa. Nhưng mà còn những cái tốp khác nữa mấy con. Để chờ như vậy không biết 20 ngày nữa không biết còn mang nữa không, Thầy sợ mạng nữa rồi thì dừng hoài nó không có hết.

Các con biết không? Khi mà Thầy về đây mà tu tập thì cái thời gian tu tập ở đây mà Thầy phá cái mê tín của cái đồng bào xung quanh cái chùa này đó, mà họ không

đến đây mà cúng sao giải hạn nữa, không cầu siêu cầu an nữa là cả một thời gian dài chứ không có ít. Chứ không phải trong 1 ngày, 2 ngày mà họ dứt đầu, nó khó lắm. Mà bây giờ phá đi một cái tư tưởng mà mang đồ cúng dường trong chùa, mang nào là gạo, là thóc, là dầu, là đường đi cúng, là cả một vấn đề khó chứ không phải dễ đâu mấy con. Họ quen rồi, họ đi lên xe họ mua một số, họ xuống cái họ đem vô chùa họ cúng dường. Họ nghĩ họ cúng như vậy được phước. Mà lại cúng như vậy, chứ tăng sẽ không có chạy đâu khỏi mà phải ăn của họ thôi. Mà hễ có ăn là có được phước. Như vậy họ biến cái chùa mình thành cái nhà bếp mất rồi mà họ không hay. Họ làm cái tội lỗi hơn đó.

Lẽ ra cái người tu thì người ta đi xin ở ngoài chợ, ngoài búa, ngoài xá hoặc là ngoài xóm, ngoài làng, chứ người ta đâu có ở đây. Nếu mà lâu tới giờ trong chùa cứ tập quen như vậy, thì bây giờ mình đỡ lắm mấy con. Bây giờ chùa nào cũng có cái nhà bếp hết chơn hết chọi à. Nhà bếp nhỏ với nhà bếp lớn chứ không có gì khác. Cho nên vì vậy mà bây giờ làm một cuộc cách mạng nhà bếp thiệt là khó, mà Thầy đang đứng ở trên đầu sóng chứ đừng nói chuyện, không phải dễ

đâu mấy con, khó lắm không phải dễ.

Cho nên vì vậy mà lần lượt, từ từ Thầy cố gắng Thầy khắc phục để đem lại sự bình an ở trong tu viện của mình hoàn toàn giải thoát ra khỏi cái nhà bếp. Chứ còn chùa có nhà bếp nó kỳ cục quá. Cái chỗ đó là cái chỗ chạy theo tham dục mới có cái chỗ đó, chứ còn lìa cái tham dục cái chỗ đó thì nó đỡ cho chúng ta. Coi như cái người tu chúng ta, cái chùa nó không có cái nhà bếp, nó hơn phân nửa đường đi của chúng ta tu tập. Nó ly chỗ đó ra, nó hơn phân nửa rồi. Cho nên cố gắng khắc phục. Vì vậy mấy con cũng cố gắng, cố gắng để mà Thầy trợ giúp sao cho mấy con được ở trong lớp Chánh Tư Duy này hoàn toàn độc cư 100% để mà tu tập. Tới giờ thì ôm bình bát đi, ngó xuống, không ngó qua, ngó lại, không nhìn ai hết để phòng hộ chặt chĩa. Chứ mấy con đi khát thực mà ngó qua, ngó lại mà Thầy thấy được là Thầy cho xuống lớp Chánh Kiến để cho mặc tình mà ngó. Chứ cái lớp này đi mà ngó qua, ngó lại là không có được. Tới lên cái lớp này là kiểm tra kỹ lưỡng tất cả những cái điều mà phòng hộ mắt tai mũi miệng thân ý, thì Thầy sẽ ra Thầy đón đường trước, đón đường ngoài kia, Thầy dòm thử coi mấy con đi mấy con

sao. Ở đây Thầy ngồi trong thiên đường này Thầy nhìn hai bên đây Thầy thấy mấy con đi là Thầy biết mấy con như thế nào, phòng hộ như thế nào. Nghe nói vậy, hể đi ngang qua chỗ này thì ngó xuống, đi qua chỗ này mà ngó lên thì biết chưa. Thầy cũng như cảnh sát mấy con. Bữa nay đóng cái chỗ này gác, thì bập có một mớ. Mai mốt lại đằng kia chứ không có ở một chỗ đâu, mấy con đừng có tưởng Thầy ngồi đây, mà Thầy di động đó. Nghĩa là làm sao bằng mọi cách để mấy con áp dụng đúng pháp luật mà, đúng giới luật mà. Chứ còn nếu không mấy con biết : ông ngồi đó, mình đi tới thì làm bộ, nhưng mà đi qua thì mấy con ngó liền. Cái tâm người khó lắm.

[Tu sinh hỏi]: Đi mà gặp nhau mình chào hỏi không? Cúi đầu chào.

[Thầy trả lời]: À đúng rồi. Khi mà ngó xuống như vậy, thấy người đằng kia đi lại. Người kia chưa thấy mà mình thấy trước thì mình đứng lại mình cúi rồi mình ngó xuống mình cứ đi. Họ cũng vậy chào mình rồi họ đi. Nghĩa là hai người đi như thế này, thì trong khi đó mình ngó xuống, chứ không phải mình ngó thẳng họ đâu, mình ngó xuống

như vậy, mà thấy cái bóng thì mình đứng lại liền, mình cúi đầu chào rồi mình tiếp tục đi. Còn họ cúi chào mình rồi họ tiếp tục họ đi. Họ còn chào không chào kệ họ. Mình cứ chào rồi mình đi. Đó là cái lịch sự của mình. Rồi con hỏi đi.

Tu sinh : 10 giờ rồi

[Thầy]: À, 10 giờ. Bây giờ đói bụng rồi phải không ?

Tu sinh : Kính bạch Thầy, bài chưa phát

[Thầy trả lời]: Bây giờ con phát giùm thầy

Còn một số bài mà Thầy chấm chưa xong vì hôm qua mấy con mới đưa Thầy. Con phát giùm Thầy rồi để mà xả nghỉ con.

Rồi, con hỏi thêm nữa đi. Bây giờ tới 10 giờ rồi mà còn hỏi thêm. Rồi con hỏi đi.

[Tu sinh hỏi]: Thưa Thầy, câu trạch pháp : « Với tâm giải thoát tôi biết tôi hít vô, với tâm giải thoát tôi biết tôi thở ra » ... người nào tu cũng được, người già có tu câu trạch pháp này ?

[Thầy trả lời]: À, cái người già, người

trẻ người nào tu cũng được cái câu đó hết. Nhưng mà chừng mà Thầy phân lớp rồi thì già phải tu theo người già, rồi cái trường hợp nào mà với tâm giải thoát hay không giải thoát đó thì Thầy sẽ dạy mấy con. Bây giờ thì mấy con tu chung chung rồi.

Hiện bây giờ thì mấy con sử dụng cái câu đó, thì mấy con thấy cái trường hợp của mình cần sử dụng thì con cứ sử dụng. Còn chừng nào mà đến cái lúc tu, Thầy kiểm tra lại kỹ lưỡng, hẩn hoi, đàng hoàng. Phải tu cái gì, phải tập pháp gì trong 1 buổi 3 tiếng đồng hồ, Thầy chỉ định cho mấy con phải tập tu theo cái đặc tướng của mấy con như thế nào, thế nào. Con tu làm sao Thầy sẽ hướng dẫn kỹ. Mặc dù là mấy pháp đó hiện giờ mấy con đang tu chung chung, chứ chưa nó rõ ràng lắm, nhưng mà sau này thì Thầy sẽ hướng dẫn cách thức tu nó cụ thể rõ ràng để đi sâu để mà xả tâm cho rất ráo đó con.

Một lát nữa có 2 người xin ở lại gặp Thầy. Thanh Quang còn bài nữa mà Thầy chưa chấm xong. Bây giờ mấy con còn hỏi gì nữa không? Hết rồi mình chuẩn bị đi khát thực nè.

Bây giờ buổi chiều hả con, mấy con sẽ

gặp Thầy mấy con. Chiều con, bây giờ để đi khát thực.

Tu sinh : Con thưa Thầy, giờ nào con gặp Thầy.

[Thầy]: Buổi chiều con, 2 giờ, mà con sắp sửa, buổi chiều đi con ! Nhớ buổi chiều mấy con.

(... Ôn không nghe rõ)

[Tu sinh hỏi]: Con xin phép Thầy con muốn hỏi Thầy ý là, lúc nãy Thầy nói là công việc nhà bếp cô Út, thì con muốn xin phép Thầy con lựa cái tư tưởng, bởi vì hôm qua con cũng trao đổi qua với Út là con thấy cái tình hình bếp núc, thì con biết ý Thầy là muốn cho Út khỏi phải làm cái việc đó rồi. Út thì có vẻ là chưa hiểu cái đấy, thì qua chỗ Thầy giảng thì con muốn hỏi Thầy là con muốn lựa lời con cho Út biết cái tư tưởng của Thầy không.

[Thầy]: Đúng đó con.

[Tu sinh]: Bởi vì Út có những lúc, con nghe tâm sự thì mắc mớ cái chuyện đấy thì con cũng xa xa lựa ý của Út cũng có vẻ vui nhưng chưa hiểu rõ.

[Thầy]: Mấy con gợi ý giúp.

[Tu sinh]: Con trao đổi với Út thì có được phép nói qua cái tư tưởng của Thầy với Út, để cho Út hiểu ra.

[Thầy]: Để nhận ra đó con, khéo léo con.

[Phật tử]: Bạch Thầy, con là Phật tử ở bên Bình Dương, con biết ở đây lâu lắm mà nay có duyên mới đến lần đầu tiên. Con định đến đây con xin pháp tu rồi sau con về nhà thực hành, Con hỏi trước thì quy y dưới Thường Chiếu 15 năm nay thì ... nó tốn một cái phần .. con cũng chuẩn bị, giờ còn cái phần tu. Thì nãy con ngồi nghe cái pháp hành ở đây con thấy.

[Thầy]: Nói chung ở đây Thầy dạy mình đi lần.

[Phật tử]: Tại vì Thầy, con đọc sách của thầy Chân Quang, tức là trong cái cuốn luận nhân quả đó thì Thầy viết lời tựa. Thầy với lại Thầy Chân Quang bữa ...

[Thầy trả lời]: Lúc thầy Chân Quang về đây ở với Thầy. Thầy viết cái lời tựa cho cái cuốn : Luận về nhân quả. Bây giờ Thầy Chân Quang ở ngoài Núi Dinh. Bây giờ con về đây

muốn tu thì mình phải nghiên cứu lại kỹ đó con. Những cái phương pháp ở đây tu là để nhằm mình làm chủ bốn sự đau khổ sinh, già, bệnh, chết. Nhập Bốn thiền của Phật, Tứ Thánh Định, để tịnh chỉ hơi thở, làm chủ sự sống chết của mình, để thực hiện tam minh thôi. Tức là mình làm chủ hoàn toàn bốn sự đau khổ của kiếp người, sống trong chân lý Diệt Đế, cái chân lý của đạo Phật. Mình sống cái trạng thái Bất động tâm của mình. Cách thức hướng dẫn cho mình đi đến sự giải thoát.

[Phật tử]: Cách đây lâu lắm, khoảng chừng 10 năm thì con thấy báo Giác Ngộ cũng giới thiệu ở đây. Cách đây 10 năm có giới thiệu, nói ở đây ngồi thiền 7 ngày..... vậy thì bây giờ nói tóm lại cái chánh... con muốn

[Thầy trả lời]: Nói chung là trực tiếp lên đây để được sự hướng dẫn con. Còn nếu mà không trực tiếp lên đây thì tu coi chừng mình bị ức chế tâm. Nay giờ nghe Thầy nói mình dùng cái tri kiến để mình xả từng cái tâm niệm chứ không phải mình ức chế cái niệm vọng tưởng của mình. Bởi vì khi mà có cái niệm mình dùng nó lại. Như bên Thiền Tông biết niệm liền buông. Như hoà thượng

dạy đó thì nó bị ức chế. Còn cái này không. Một cái niệm nó là một cái tâm tham, sân, si của mình, nó mang vô đây. Cái lòng thương yêu hay giận hờn của mình, thì ở trên cái niệm này mình phải có sự tư duy, ở trong cái Chánh Tư Duy, ở trong cái chánh kiến, mình phải hiểu biết ở trong cái niệm này nó rõ như thật. Nó sẽ đem đến cái hại gì, nó sẽ đem đến cái khổ mình, khổ người như thế nào ? Mình hiểu nó mình mới xả nó. Còn mình không hiểu mình ngắt ngang nó cứ ức chế nó nằm.

Cho nên vì vậy là cái tâm sân của mình nó chưa đựng lúc, đựng lúc nó sân. Cho nên tu Thiền Tông mà cái tâm tham, sân, si họ không hết, do nó bị chỗ đó. Nhưng mà khi họ ngồi thiền thì họ không có, nhưng mà khi họ xả ra bình thường thì họ bị. Cái đó là cái sai. Còn ở đây người ta xả bình thường, người ta ta sống trong cái bất động tâm. Ai nói gì người ta như nước, như đất, người ta giải thoát.

Cho nên cái này mình không khéo là mình tu sai là mình bị ức chế. Ưc chế cái niệm thành ra nó rất nguy hiểm. Cho nên khi mà muốn tu tập, bởi vì lớn tuổi rồi. Cư

sỹ muốn tu tập thì phải nên về đây để thưa hỏi kỹ, nắm cho vững pháp, để không khéo một chút xíu là mình bị ức chế. Bây giờ thí dụ như trong hơi thở, mà đức Phật dạy đâu có phải dạy như các tổ là Sổ Tức, Tuỳ Tức đâu, mà Phật dạy nó khác. Nghĩa là mỗi cái đề tài của cái Định Niệm Hơi Thở nó giúp chúng ta giải quyết được một cái gì đau khổ trên thân. Như bây giờ thân có bệnh thì nó có cái đề mục của hơi thở để đẩy lui cái bệnh như: « *An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô. An tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra.* »

Cái đề mục đó giúp ta đẩy lui cái bệnh ở trên thân. Bệnh nặng, bệnh nhẹ gì nó cũng đẩy lui được hết trên cái đề mục đó. Chứ không phải là nhiếp tâm cho nó không có vọng tưởng, nó khác lắm con.

[Phật tử]: Con hỏi thêm cái thủ tục lên đây nhập cư để mà tu.

[Thầy trả lời]: Ở đây, ăn ngày một bữa. Rồi sống độc cư. Giờ giấc người ta sắp xếp cho cái khả năng của mình giờ nào để cho mình tập theo đúng giờ này. Chứ không khéo mình thức nhiều quá như người khác thì mình cũng sẽ bị ức chế. Cái này người ta sắp cho mình đúng cái giờ giấc ngủ nghỉ,

rồi mình ăn ngày một bữa thôi, mình tập ăn ngày một bữa thì vô đây ở được. Lên đây người ta dạy cho mình cách thức để cho mình đừng có nói chuyện với ai hết, để cho mình giữ được độ cư cho trọn vẹn, tức là phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý, rồi mình mới tu được.

[Phật tử]: Những cái đó thì con chuẩn bị lâu lắm rồi. Về cái nhu cầu ăn, ngủ này kia... chuẩn bị lâu lắm rồi.

[Thầy trả lời]: Cái đó dễ. nếu mà chuẩn bị thì vào tu. Như vậy rồi lên đây thì chỉ có giấy tạm vắng, tạm trú. Xin cái giấy tạm vắng ở địa phương cho nên người ta đăng ký cho mình tạm trú đây. Thí dụ như mình ở trong 1, 2 ngày thì thôi, tuần lễ thì thôi. Nhưng mà mình ở lâu hơn, từ 2 tuần, 1 tháng, nửa tháng thì phải giấy tạm vắng tại địa phương để mình trình cho Nhà nước ở đây người ta cho mình vô tạm trú.

[Phật tử]: con muốn biết mùa nào, lúc nào thì ở đây có cái am trống để cho mình vô?

[Thầy trả lời]: Coi như muốn, mình sẽ gọi điện thoại cho cô Út ở đây. Rồi cô Út sẽ sắp xếp cho mình cái thất.

[Phật tử]: Khi mình lên đây mình ở một khoảng thời gian khoảng chừng bao lâu mình thực tập? Một khoá khoảng bao lâu?

[Thầy trả lời]: Coi như là khi mình lên đây người ta dạy cho mình, bắt đầu mình Thọ Bát Quan Trai một ngày, một đêm khoảng một tuần lễ. Rồi mình về mình tập. Tập cho thuần rồi mình lên nữa, người ta cho mình thọ Bát Quan Trai để mình sống cho nó quen dần trong cái ngày thọ Bát Quan Trai. Từ cái thọ Bát Quan Trai đó rồi mình mới sống nhập thất.

[Phật tử]: Còn ở đây có vị nào ở luôn tới chết không Thầy ?

[Thầy trả lời]: Có chứ, bởi vì bây giờ ở đây nó có khu dưỡng lão đó. Cho những người mà già người ta về đây người ta ở tới chết luôn. Người ta ở đây, người ta tu tập người ta sống ở đây, trong tu viện người ta lo lắng, xả hết, coi như người ta bỏ hết. Ở đây tu để cho mình khi mình chết mình được tự tại. Cho nên có một số người ở đây. Mà những người đó không phải ở gần. Có người thì ở ngoài Hà Nội xa.

[Phật tử] : Chủ yếu vô đây để nương tựa pháp tu của Thầy.

[Thầy]: Pháp tu thôi. Vậy đó.

[Phật tử] : Bây giờ Thầy đã vượt qua rồi, tới cái cảnh đó rồi.

[Thầy]: Để giúp cho người ta, Cũng được như mình. Người ta nương vào đây người ta tu. Rồi làm sao mà cư sĩ biết, rồi cư sĩ lên đây?

[Phật tử] : Dạ biết nhiều lắm chứ. Tại vì trong quá trình nghiên cứu văn tu đó Thầy. Văn, tư, tu đó con đi nhiều. Sơn môn giáo phái, coi cái chỗ nào mà nó thích hợp với mình, căn cơ của mình. Dù con biết pháp tu của hoà thượng đó là Tri vọng, còn mấy vị khác là Thoại Đầu, rồi Niệm Phật, rồi bên Quan Âm tu viện ...rồi bên Khất sĩ.

[Thầy]: Bên Khất sĩ ở chùa Hoàng Pháp ở Hoóc Môn, cũng niệm Phật đó.

[Phật tử] : Ở bên đó đệ tử cũng có viết sách.

[Thầy]: Bởi vì quý Phật tử thì nghiên cứu đủ thứ hết. Còn Thầy đây thì Thầy dạy.

[Phật tử] : Dạ, con cũng 70 tuổi rồi, đâu còn cái gì nữa, thì gia đình, vợ con sắp xếp xong rồi, giờ con đường giải thoát.

Còn bên Mật Tông thì dạy tập chết, giống như mấy cái Trung âm thân Bardo

[Thầy]: Miễn là sao mà sống chết trong cái giai đoạn bệnh đau thì mình đẩy lui được bệnh, chết thì tự tại. Đừng để nó nằm liệt đó mà nó không chịu chết, sống nó khổ.

[Phật tử] : Vậy chờ tới bây giờ ở đây có phòng mà phát hành kinh sách riêng của Thầy?

[Thầy]: Có ở đây có cô Út trông. Muốn xin sách gì đó.

[Phật tử] : Con thành xong sách. Thưa Thầy, cái pháp tu của Thầy đó .

[Thầy]: Ở đây thì coi như là cô Út, Út giữ.

[Phật tử] : Mô Phật, con xin hết, Thầy nghĩ như vậy con cũng có duyên rồi, qua tới đây.

[Trưởng lão] : Có duyên, thì đó cũng là có cái duyên với Thầy.

[Phật tử] : Ở đây tính là được bao nhiêu năm rồi, Thầy về đây.

[Thầy]: 20 mấy năm, 27 năm rồi. Biết bao nhiêu lớp người về đây tu.

[Phật tử]: Thầy trụ thế mấy mươi năm
hả Thầy ?

[Thầy]: Thầy bữa nay là 80 tuổi rồi,

[Phật tử]: Trời ơi, mà còn mạnh quá.

[Thầy]: Còn đứng lớp dạy được. 80,
nhỏ hơn hòa thượng 2 tuổi. Hòa Thượng 82,
83.

203-(LCK-085A)

- * Vấn đạo triển khai Tứ Vô Lượng Tâm
- * Mổ xẻ tâm niệm
- * Tứ Niệm Xứ
- * Đuổi bệnh
- * Cảm giác toàn thân
- * Xả ngã mạn

[Thầy]: Con xá Thầy thôi con, xá Thầy thôi, ngồi ghế đi con.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, đây là sư mới đến đó Thầy, còn cái chú mặc áo xanh cũng mới đến hồi sáng.

[Thầy]: Rồi mấy con có điều gì hỏi riêng Thầy không con? Con ngồi ghế đi, có gì hỏi riêng Thầy thì để từ từ. Con ngồi chút xíu để chờ Thầy giải quyết công việc này chút.

Con xin bộ sách phải không con, nói Cô Út gọi cái bộ sách về cái địa chỉ đây thôi phải không? Được rồi, lát nữa Thầy đưa cái này cho cô Út.

[Tu sinh]: (không nghe được)

[Thầy]: À, bây giờ thì nó chỉ có cái tập đặc san Mùa Xuân... Cái tập đó số lượng nó chưa có đủ cho nên chưa có phổ biến. Vì vậy mới phô tô chừng mấy chục tập à, chưa có phổ biến. Chừng nào phô tô nhiều thì mới cho được, chứ còn bây giờ chưa cho được.

Rồi còn con hỏi Thầy gì nữa không con, hỏi thêm gì không? Có hỏi thêm gì không? Có gì cứ hỏi Thầy. Có hỏi gì cứ hỏi đi con.

[Tu sinh]: (không nghe được vấn đạo)

[Thầy]: Bây giờ thì coi như là mấy con còn làm cái bài, còn mấy bài nữa mấy con làm hết rồi thì đương nhiên Thầy báo trước cho biết, làm hết rồi thì cái bữa mà Thầy sắp xếp lớp cho mấy con tu thì Thầy, như con tuổi trẻ, bài vở mà làm đủ hết thì đồng thời đưa vào một lượt. Còn nếu mà trong 2 tuần nữa mà làm bài vở không hết thì coi như ở lại lớp Chánh Kiến để mà làm cho hết những bài vở đó, rồi thì mới lên tu được. Cái lớp 20 ngày nữa người ta vào, kế tới thì người ta vào lớp Chánh Tư Duy người ta học để người ta xả tâm, thì con làm không hết, không kịp thì con còn ở lại. Còn nếu mà con làm kịp trong 20 ngày con sẽ lên con được tập. Nhưng mà trong khi cái thời gian mà

tu tập đó mà nếu mà có phạm phải một cái lỗi nào đó không đúng cách thì hoặc là con làm con xả cái tâm con không được thì con trở về lớp Chánh Kiến để mà con triển khai tri kiến hiểu biết của mình để mình xả các cái niệm của mình, chứ không khéo thì bị ức chế tâm, có vậy thôi. Sau cái thời gian đó thì Thầy sẽ kiểm nghiệm lại hết. Còn bây giờ thì mấy con yên tâm, cứ lo để mà triển khai những hiểu biết của cái tri kiến của mình về các pháp. Thầy cho tâm Từ, tâm Bi, Tâm Hỷ, tâm Xả chứ không khéo mấy con sẽ làm nó loạn. Nó loạn cái tâm Từ, tâm Bi nó lộn xộn. Vừa rồi Thầy có đọc một cái người tu sĩ viết về tâm Từ, tâm Bi. Hầu hết là cái người này là có đi học về Phật học cho nên nói cái Từ, Bi, Hỷ, Xả này Thầy thấy nó lộn xộn, nó không là pháp độc nhất. Nói nó lộn xộn lắm. Cho nên vì vậy nó chưa phải là đúng. Cho nên những cái điều kiện kiến thức mà học về cái pháp độc nhất như tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả như trong kinh Phật dạy, coi như là không có thể nào ở trong cái hiểu biết đó mà áp dụng vào tu. Cho nên cần phải chỉnh lại cho nó rõ ràng cụ thể hơn để giúp cho người tu sĩ này hiểu rõ nó mới có tu tập được.

Cho nên bây giờ con tiếp tục, còn mấy bài nữa? Con còn mấy bài nữa mới xong con?

[Tu sinh]: Bi, Hỉ, Xả

Trưởng lão: Hỷ, Xả phải không con? Bi, Hỷ, Xả con? Ba bài nữa. Cố gắng làm sao mà 20 ngày này làm cho nó xong ba bài đó con.

[Tu sinh]: Con viết rất là mau, tại vì con vô sau thành ra con phải nghe kỹ rồi con mới làm được.

[Thầy]: Bây giờ như là các bài đó là con đã nghe kỹ hết rồi đó con? Kỹ, nắm vững hết rồi đó. Bắt đầu bây giờ có viết thôi? Viết sao mà Thầy đọc Thầy thấy nó lên cái lớp mà Chánh Tư Duy nó đạt được cái chất lượng. Nghĩa là từ cái tri kiến của mình hiểu biết. Còn khi mà con không hiểu biết, thật sự là hiểu biết, không có triển khai được thì Thầy sẽ giúp cho điều kiện để cho mình triển khai tâm Từ, tam Bi theo cái đặc tướng của mình, để mình nhắm vào đó mình xả tâm cho nó dễ. Nó dễ hơn. Nhưng điều kiện mà cùng cực là những người đó thì cái tri kiến nó ít quá, nó không có triển khai được cái tri kiến giải thoát của mình. Cái sự hiểu biết của mình nó không diễn tả được, ngầm ở

trong đó là có biết chứ không phải không là không biết, mà diễn tả không được thì Thầy sẽ giúp cho họ ở cái hiểu mà không diễn tả được đó họ sẽ xả được tâm. Mấy con viết sao Thầy cũng hiểu hết, hiểu mấy con, chứ không phải không hiểu. Có nhiều người viết câu ngắn gọn vậy chứ mà Thầy biết họ hiểu. Họ hiểu rất cụ thể rất rõ ràng nhưng nói không được, cầm cây bút viết không được.

Còn những người viết được, nói được, diễn tả được bằng cái ngòi bút của mình thì mấy người đó là áp dụng, hướng dẫn cho họ áp dụng mà họ triển khai họ áp dụng được thì họ đỡ hơn Thầy một chút. Tại vì họ hiểu Thầy diễn tả được. Cho nên họ áp dụng được cái tâm của họ, họ xả thì đỡ hơn. Còn những người diễn tả không được, áp dụng vào cái diễn tả không được bằng cách họ hiểu, họ nói không được, chưa nói được nhưng mà trong tâm họ hiểu thì áp dụng cho họ để họ tu tập họ cũng xả được, bỏ họ không phải đâu. Mấy người đó là người dứt người ta được giải thoát.

Tu sinh hỏi: Thưa Thầy, con hỏi thêm cái chỗ Tứ Niệm Xứ đang quán sát trên

bốn chỗ, khi có những cái niệm Thầy, nó đi ngang đúng như cái... mà nó bị sập xuống vậy đó rồi nói thôi. Còn có cái nó đi ngang giống như nó hai niệm vậy đó, thì hay biết được cái đó là cái niệm vọng. Mình vừa hay nói giống như nói đưa ra một cái lập trình dài cái vọng như thế nào, thế nào. ... hàng cây đó Thầy, quét bỏ, có phải cái Định Vô Lậu của mình nói triển khai không Thầy?

[Thầy]: Coi như là con khi mà cái niệm mà nó xẹt vô, nó không có rõ có phải không?

[Tu sinh]: Cái niệm nó không rõ. Nghĩa là con đang ngồi thanh thân, nó đi ngang cái là mất luôn. Còn có một trạng thái nữa là nó đi ngang không nhận chân ra được nhưng khi vừa nhận chân ra được thì cái niệm nó tự nhiên nó bật ra và ví dụ như thiện ác hay tâm sắc dục hay thế nào đó, nó nói nó dịch ra cho mình biết nguyên cái nghĩa dài một cái đó, xong con quét bỏ.

[Thầy]: Quét bỏ bằng cách nào đây? Con tác ý hay là sao?

[Tu sinh]: Con tác ý

Thầy : Con tác ý

[Tu sinh]: Con tác ý, thí ví dụ như : «

đây là niệm ác, con nói đây là pháp ác, người hãy đi đi. Đây ta không chấp nhận cái niệm này”, thì nó mất thì có phải đúng không Thầy?

[Thầy]: Chưa. Mới đầu con vào tu thì cái niệm đó con khoan tác ý vậy đã, mà con cũng biết cái niệm này là niệm ái kiết sử này, cái niệm này là niệm về sắc dục này. Con biết vậy, thì con mổ xẻ nó ra. Sắc dục như thế nào? Qua cái bài học mình cái Thân bất tịnh thì như thế nào để đối trị cái tâm đó, cái niệm đó. Con lấy cái đối trị của cái thân bất tịnh của mình để đối trị tâm sắc dục, cái niệm sắc dục đó để hoá giải bằng cách nào. Bây giờ con cũng biết nó là cái niệm đó rồi, nhưng mà cái đó là con chỉ tác ý nó một cái để cho nó đi nhanh chóng, nhưng có cái điều kiện là bây giờ mình bắt đầu coi như là mình làm lại từ đầu, học lại từ đầu để xả từng niệm. Cho nên khi mà có cái niệm đó thì con đưa cái Định Vô Lậu vô. Cái niệm đó là cái niệm sắc dục thì bắt đầu con tư duy cái thân bất tịnh để làm cho nhàm chán để anh đừng có niệm nữa, anh đừng khởi nữa chứ không khéo anh tác ý anh vậy đó : Đây là niệm sắc dục. Đi. thì con tác ý vậy thì nó đi chứ không phải nó không đi nhưng mà

nó đi nó ức chế. À bây giờ tôi mở xẻ ra, tôi nhàm chán, tôi ổn quá rồi. Do đó thật sự nó mới đi luôn.

[Tu sinh]: Thầy nói vậy đúng. Tại vì con nói trong ... con đang ngồi tu mà nó đến, con mở xẻ thì nó nhanh lắm Thầy. Cứ như là cái niệm đó mình có từng bình phẩm trong luận nó rồi, mình thông suốt nó rồi, khi mà nó đến cái là mình biết nó liền. Chứ nhìn từ đầu chí cuối là biết nhận ra chân tướng nó, con mới tác ý đuổi nó đi thì nó hết.

[Thầy]: À, bây giờ nó lại khác nữa. Bây giờ một lần này nữa. Tại sao mà đuổi mà đi mà tại sao mà còn tới nữa. Tức là mà chưa nhàm chán nó đâu, tao biết chưa tức là mà tu, mà quán cái tâm sắc dục, mà mà quán cái thân bất tịnh này chưa đến cái mức độ mà nhàm chán cho nên nó còn tới. Mà còn tới thì bây giờ tao không quán sơ sơ đâu. Tao đưa cái đề tài này ra tao nhớ lại cái bài mà làm về tâm sắc dục. Tao đem ra tao đọc trở lại tao coi thử còn sót cái gì và đồng thời dùng những cái tướng bất tịnh để mà tao phá mà. Bắt đầu mới tu cái tướng bất tịnh để phá cái này. Một cái niệm đó mà khởi ra con có thể tu một ngày, hai ngày về

cái tướng bất tịnh.

Chứ không phải là tu chơi đâu, mà tu này là xả thật đó. Chứ xả một lần thì nó còn tới, còn lui. Cái ông này ông nói vậy chứ, ông gạt ngang vậy chứ mà mình còn chứ chưa hết, không sợ đâu, mình tới nữa, thành ra con bị tới hoài. Còn cái này con mỗ xê nó tận cùng để nó không còn tới nữa. Cuối cùng thì cái niệm sắc dục nó không tới nữa. Phá thật phá mà.

Bởi vì khi con bị cái niệm sắc dục, con thấy nó cứ tới lui, tới lui. Mỗi lần mình tác ý nó hết, mình ngồi tu bữa, hai bữa nó tới nữa. Thì lúc bấy giờ con mới đưa ra cái niệm đó con sẽ nói bây giờ con sẽ tu cái quán thân bất tịnh, quán cái mùi thối, con tưởng ra cái mùi thối. Chùng nào mà con tưởng ra cái mùi thối thì nó có cái thân bất tịnh nó bốc ra cái mùi thối. Con tưởng ra cái thân người chết, sinh chương lên, mùi thối thì con tưởng rồi con thấy cái hình sắc nó được, rồi con thấy cái mùi thối nó bốc lên nghe cái hương tưởng cái hương thối nó bốc. Thì như vậy đó là mình đã thực hiện được. Chùng đó là nó hết rồi, nó ngán rồi. Còn bây giờ cái tướng con nó chưa có, nó hay vô. Bởi vì cái

tâm sắc dục nó mạnh lắm, nên vì vậy mình quán sơ sơ thì nó không hết đâu nên mình phải đi tới cái rốt ráo như vậy nó mới có thể diệt nó được.

[Tu sinh]: Có những cái tưởng mà con tưởng tự nhiên thấy cái trạng thái giống đê mục mà con muốn quán đó Thầy. Con quán nó rồi gồm ghê luôn Thầy. Có đôi khi con ngán quá. Thí dụ mình luôn nhận thấy nó ghê quá, rồi tự nhiên mình sợ nó. Ví dụ như thân bất tịnh đi. Con đang ăn cái đó mà tự nhiên cái dòng tư tưởng mình quán hàng ngày nó còn như quán thực phẩm, nó tới cái là con muốn nhả ra liền, hết muốn ăn.

[Thầy]: Đó là nó thấm nhuần. Đúng rồi. Phải tu tới cái mức độ đó đấy. Khi mà thấy món ăn mà nó còn thích, nó còn muốn ăn thì quán thực phẩm bất tịnh.

Mà thấy cái tâm sắc dục con khởi lên thì phải quán thân bất tịnh. Đó là những phương pháp đối trị. Nhưng mà bây giờ một lần, hai lần, ba lần mà nó khoảng chừng mình tu tập mình thấy nó có cái nội lực nó còn mạnh lắm. Cho nên mình phải quán, để mình tập nữa. Bởi vì mình từ tư duy, suy nghĩ cho nó thấm nhuần. Chứ nhiều khi

mình quán sơ sơ mình thấy : Ờ hình như nó hiểu biết rồi, mình tác ý mình đuổi đi nó tới lui nữa, nó chưa hết. Nó làm cho mình nhàm chán thật sự, mình biết cái tâm của mình, nó còn cái niệm này là nhàm chán nó thật sự. Như cái ái kiết sử, lâu lâu nó khởi lên nói nhớ nhà, nhớ cha, nhớ mẹ mà mình tu làm sao mình sống độc cư. Bây giờ mấy con sống độc cư nó tuôn trào cho mấy con sẽ thấy. Nghĩa là mấy con còn nói chuyện, còn tiếp duyên, còn đi tới đi lui còn nói này kia thì nó ít, chứ mấy con sống một mình thì nó đổ ra cho mà xem, nó nhiều lắm.

Vì vậy lúc này là lúc Thầy khép mấy con vô để tu cái lớp Chánh Tư Duy này, coi như mình tư duy để xả cái tâm để làm chủ. Do đó mấy con sẽ gặp cái trường hợp mà rất nhiều cái khó khăn. Trong khi đó mà thấy cái tâm của mình nó ở trong cái niệm đó mà nó thường xuyên tới lui, con tác ý một lần, hai lần mà nó không dứt thì đưa cái bài đó ra mà tư duy, quán xét nhiều hơn nữa. Để biết mà triệt tiêu nó đó không có còn ở trong tâm mình chút nào, để cho mình đạt tới cái chỗ mà giải thoát hoàn toàn mà. Chứ không phải tu cầm chừng, tu lấy có nữa đâu. Cho nên chịu khó. Nhiều khi mấy con làm, bây

giờ là ở trong lớp Chánh Kiến thì mình làm bài phải không. Nhưng mà tới cái lớp Chánh Tư Duy rồi thì mấy con không có làm bài nhưng mà nếu nó không đi, thấy nó 1, 2 lần mà tới lui, mấy con tác ý mà còn no nữa, còn cái niệm đó nữa thì mấy con làm bài hẳn hoi dâng hoàng, đưa cho Thầy để mà Thầy kiểm điểm lại coi thử coi cái Chánh Tư Duy của mấy con. Thì mấy con ghi trên bài: con bị cái niệm này nó tới lui nhiều lần, xin Thầy xét con quán như vậy đúng hay sai. Thì Thầy sẽ trợ giúp thêm cho cái phần đó. Thêm cho mấy con để mấy con xả cho được cái tâm.

Giờ mấy con còn hỏi gì Thầy không?

Tới đây là cái quyết định cái lớp tu của mình là phải đạt được, chứ nếu mà mấy con không có hỏi mà để biết mà đạt được thì coi chừng nó coi như là không có kết quả đâu nha. Cái lớp này là lớp tu phải có kết quả chứ mà lớp tu mà không có kết quả thì không có được. Cho nên phải ráng thực hiện cho nó được kết quả. Bởi vì phải tu đúng đó con.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, tuần sau thì làm tâm Xả, tâm Từ, tâm Bi. Tâm Hỷ làm rồi.

[Thầy]: Con làm tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ rồi phải không con? Con làm tâm Xả. Coi như là tiếp tục con làm cái tâm Xả cho nó hết. Khi nào hết rồi thì bắt đầu mấy con sẽ vào cái lớp tu, cái lớp để mà tu tập. Rồi mấy con thích về cái tâm nào thì xin Thầy cho con tu cái tâm đó. Thì ôm một cái pháp duy nhất để mà tu cái tâm đó cho đến rốt ráo. Cho đến xả tâm lý dục lý ác pháp hoàn toàn.

Bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì thêm không mấy con?

Tu sinh hỏi: không nghe được. Thầy cho con cái dàn bài cái bài tâm Bi làm xong đến các pháp vô thường.

[Thầy] : Cái đó nộp rồi con.

[Tu sinh] : Con chưa làm (15 :30) ..

[Thầy]: Không, con có mấy bài, để rồi Thầy đọc Thầy.... Cái tập sách của con dường như Thầy làm cái bài đó, cái này cái bài nháp của con hả. Đây là cái bài nháp của con phải không?

[Tu sinh]: Con đang làm dở dở.

[Thầy]: Con đang làm dở dở hả. Thôi con cứ làm đi, để đây làm cái bài này cho

xong rồi nộp Thầy sẽ hướng dẫn cho. Còn ...

Rồi mấy con còn hỏi Thầy gì không con? Có ai hỏi không con? Con đến thăm Thầy có gì không con?

[Phật tử]: (không nghe được)

[Thầy]: Con có gì con cứ hỏi Thầy.

[Phật tử]: (không nghe được)

[Thầy]: Đầu tiên thì coi như là cái Tứ Niệm Xứ thì chưa có học, nhưng mà học cái lớp Chánh Kiến con. Bởi vì Chánh Kiến là để triển khai cái tri kiến hiểu biết của mình. Hiểu những cái pháp như thật, vì có sự hiểu biết mình mới có xả tâm. Cho nên trên Tứ Niệm Xứ, khi mà tu Tứ Niệm Xứ, trên thân quán thân, trên thọ quán thọ, trên tâm quán tâm, trên pháp quán pháp. Khi quán tâm thì tâm có niệm, cái niệm đó coi nó nằm ở trong cái niệm gì, niệm sắc dục, niệm ái kiết sử, thân kiết sử, nó có nhiều niệm, mỗi cái niệm nó hiện lên thì trong lúc ở trên cái tâm có để khắc phục cái niệm đó gọi là khắc phục tham ưu ở trên cái niệm đó thì mình phải có Định Vô Lậu, cái Định Vô Lậu tức là cái tri kiến giải thoát. Dùng cái tri kiến hiểu biết như thật để soi lại cái niệm đó, để

hoá giải, để ly cái niệm đó ra, để làm cho cái niệm đó nó triệt tiêu chứ không phải là mình ngăn chặn cái niệm đó bằng một cái phương pháp thường thường được.

Thí dụ như mình thấy cái niệm đó, mình dừng cái niệm thì không được, đó là ức chế cái niệm. Còn mình hiểu được cái niệm cho rõ nó như thế nào đó, thì cái niệm đó nó sẽ bị ly ra không còn có nữa.

Cho nên cái lớp Chánh tri kiến là cái lớp để hiểu biết các pháp như thật, chứ không phải còn hiểu lơ mờ như từ lâu tới giờ mình chưa học lớp Chánh tri kiến thì mình hiểu nhân quả nhưng mình hiểu lơ mờ, nó không có rõ. Còn mình học rồi thì mình biết tận nguồn của nhân quả của các pháp như thế nào.

Do đó, ví dụ như mình có cái niệm ái kiết sử, mình ở đây mình tu, mình nhớ cha nhớ mẹ, nhớ anh em ruột thịt của mình thì đó là thuộc về ái kiết sử. Nhưng mà ái kiết sử thì nó nằm trong một chùm nhân quả, có nhân quả cha mẹ, anh em mới sinh cùng nhau chung một nhà. Do đó mình quán nhân quả thì mình thấu triệt được cái đó. Do đó cái tâm của mình nó không còn nhớ

gia đình nữa, nó dừng lại. Nó làm cho mình được bình an. Đó là mình hiểu. Còn nếu mình không hiểu thì mình nói : ờ, *đây là ai kiết sử, lui đi*. Mình tác ý vậy rồi mình dừng cái niệm đi thì bữa nay nó không có nhưng ngày mai nó có tới nữa. Nó tới nữa nó cứ làm động mình. Cho nên cái niệm đó nó chưa chịu ly (18 :48)

[Phật tử]: (không nghe được)

[Thầy]: Bây giờ thì cái lớp học nó đã qua rồi, thì bắt đầu bây giờ ở để mà dự thính mình nghe thôi. Chứ mình vô lớp học thì nó ngang vậy đó thì từ cái bài đầu cho đến cái bài cuối nó chưa có. Rồi trong khi mình chưa có chuẩn bị mình những cái tri kiến để cho mình xả tâm thì mình vào mình tu cái lớp Chánh Tư Duy. Bởi vì tư duy để cho mình xả tâm, tư duy để mà xả tất cả các niệm ác, coi như khắc phục tất cả các tham ưu ở trên thân, thọ, tâm, pháp của mình. Mà mình chưa đủ cái điều kiện mình hiểu biết thì mình chưa biết cách thức xả. Do đó không khéo thì mình chỉ dừng cái niệm của mình ngang thì mình bị ức chế.

Cho nên ở đây, giờ mình chờ đợi, mình cũng tu tập nhưng mà mình tham dự để cho

mình nghe vậy thôi, cho mình hiểu. Rồi cách thức ở đây thì nó có những cái quy ước, nó có những thanh quy. Mình tập mình theo khuôn khổ này mình thấy được thì chừng đó nếu mà trong ba tháng, bốn tháng mình ở đây mình thấy mình theo được cái thanh quy ở đây, cái quy ước ở đây. Cái giới luật mình giữ được trọn vẹn của Tu viện thì Tu viện sẽ chấp nhận cho mình ở mình tu, con nếu mình thấy ở đây cái giới luật, cái kỷ luật như vậy, mình theo không được thì thôi không có ép.

Cho nên, như ngày xưa đức Phật mà một người đến xin Phật tu đó thì Phật cho biết trú bốn tháng ở chung trong chúng, Nếu mình theo được, mình sống được thì sẽ cho chư tăng và Phật sẽ cho mình trở thành tu sĩ ở trong tu viện mình tu. Nó không ngại gì hết.

Thiệt ra mình có lòng tu mà mình đi tìm cái chỗ để mình tu cho được giải thoát đó nó cũng khó lắm chứ không có dễ. Cho nên nó cũng lận đận lắm. Thầy khi về đây mà đi lạc cho tới Tây Ninh rồi trở lại về đây thì cũng là cực rồi. Nhưng mà đi tìm đạo mà, đi tìm đạo thì không hề.

[Tu sinh]: ... cái hạnh đầu đà.

[Thầy]: Đầu Đà thì tốt lắm đó

[Tu sinh]: Trong khoảng đó thì từ tháng tư thì an cư kiết hạ...

[Thầy]: Được rồi không có sao. Mình chỉ tham dự để mình hiểu rồi mình chọn lấy, trước tiên mình chọn lấy con đường tu, tu sao để được giải thoát, tu sao để làm chủ được sự sống chết của mình. Thì cái điều mong ước của người tu sĩ nào cũng vậy. Thì ở đây thì cũng rất rộng rãi. Bất kỳ cái hệ phái nào cũng về đây cũng chấp nhận cho nghiên cứu để theo coi mình có thích hay không? Nếu quả chẳng mình thích thì được theo tu học. Ở đây rộng rãi lắm, không có nói rằng ở đây là Khất Sĩ, ở đây là Bắc Tông, ở đây là Thiên Tông, Tịnh Độ Tông. Không có phân biệt, ai cũng vô đây tu cũng được hết, nhưng điều kiện là giới luật phải nghiêm chỉnh thôi. Lấy giới làm đầu. Mà hạnh Đầu Đà thì tốt rồi. Mình làm hạnh Đầu Đà là đi xin, Khất Sĩ mà xin ăn.

Ở đây, thì cũng cố gắng, cố gắng để mà tạo cái thể ở trong tu viện không có cái nhà bếp, để giúp cho những người tu trở thành cái hạnh khất thực. Cho nên những cơm

nước được người Phật tử ở thành phố họ bỏ tiền ra họ mượn một tiệm cơm chay ở ngoài Trảng Bàng rồi người ta nấu người ta đem vào đây. Rồi tu sĩ ở trong tu viện đi ra cái điểm đó rồi khát thực ở đó thôi, chứ không phải đi ra ở xóm làng mà xin. Cho nên nó có cái tổ chức khéo léo. Nhưng ở trong chùa thì mình tránh không có còn cái nhà bếp để mà nấu nướng nữa. Để nó đúng với cái giới luật của Phật. Cách thức ở đây là như vậy.

Nhưng mà cái vấn đề này coi vậy chứ không phải dễ. Nó tổ chức nó phải lần lượt nó mới tới cái độ thanh tịnh. Còn mình thiếu cái tổ chức đó thì lần lượt nó biến cái chùa thành cái nhà bếp. Rồi cứ tự nấu ăn, rồi từ chừ tăng đi xin ăn rồi về sửa lại. Xin Phật tử họ cho, mình cũng đi khát thực, rồi về bắt đầu ở trong tịnh xá hay cái nhà bếp mình có rồi sửa nấu ăn, sửa lại cái đồ ăn đó cho nó hợp. Coi như mình chạy theo dục rồi. Xin được gì ăn nấy là tốt nhất. Cái hạnh đó là cái hạnh tốt nhất. Xin được cái gì ăn nấy, ăn để mà sống tu. Còn nếu mình sửa lại, sửa cho ăn theo khẩu vị của mình thì có cái nhà bếp, rồi biến dần cái tịnh xá hoặc cái chùa nó có cái nhà bếp mất rồi, nó hết hẳn rồi. Nó chạy theo dục mất rồi.

Hôm nay mới về đây thôi, được nghe thôi cũng được rồi. Lần lượt rồi có những cái điều gì mà cần thiết để nghiên cứu, đọc thêm một số kinh sách của Tu viện, tu viện để mình thấy đường lối, cách thức tu tập nó như thế nào. Coi nó phù hợp như thế nào, rồi giới luật nữa. Giới luật ở đây nó chỉ có bộ giới luật là 10 giới Sadi hoặc 250 giới Tỳ kheo, 348 giới Tỳ kheo ni. Nó không phải có bao nhiêu đó đâu. Nó còn nhiều cái giới kinh nữa. Thì trong giới kinh nó có những cái bộ kinh giới như Samon Quả, hoặc kinh Phạm Võng. Những bộ đó là bộ kinh giới mà hầu hết mà các bài kinh mà Phật viết ở trong các bài kinh Nguyên Thủy đều là giới không. Bởi vì nó là thiện pháp là giới. Cho nên giới nhiều lắm.

Vì vậy cho nên sau khi cần phải đọc thêm một cái số sách ở tu viện để mình nghiên cứu nó có phù hợp với mình không. Nó có hợp với ước nguyện, cái tâm nguyện mình xuất gia không. Nếu nó hợp, đó là nó may mắn mà mình có duyên hợp đó thì mình mới nỗ lực mình tu được. Còn nếu nó không có hợp thì thôi. Bởi vì trong cuộc đời này, có người thì theo cái hệ phái này, có người theo hệ phái khác, đó là cái duyên

của người ta. Có người theo tôn giáo này, mà cũng có người theo tôn giáo khác. Đó là cái duyên. Chứ không phải mà ép buộc. Bởi là cái duyên của mọi người mà, chứ không phải ép họ đi theo Phật giáo. Cho nên trong thời đức Phật, có Phật giáo chứ, có nhiều người ta cũng theo Bà La Môn, cũng theo Ấn Độ giáo, Hồi Giáo. Người ta cũng theo đủ thứ tôn giáo hết chứ đâu phải đâu. Chỉ mình có duyên với Phật giáo mình mới theo Phật giáo thôi. Nó là cái nhân duyên.

Rồi, bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì thêm không mấy con?

Người nào mà phải ở trong chúng mình thì phải lo hẩn hời giấy tờ đảng hoàng để cho mình tu tập mấy con. Con hỏi Thầy gì con?

[Tu sinh]: *Thưa Thầy, bây giờ Thầy cho con xin hỏi về cái phần Định Niệm Hơi Thở để khắc phục cảm thọ trên thân của mình. Trong thời gian qua, 2 ngày qua, con Dùng Định Niệm Hơi Thở thì câu thứ nhất con tác ý: **Hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra.** Sau đó con cảm nhận hơi thở ra vào tại nhân trung 5 hơi thở. Tới đó rồi con tác ý: Cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết*

tôi thở ra. Thì con mới cảm nhận hơi thở ra vào, cảm giác toàn thân ... từng hơi thở như vậy. Và kể đó thì con mới tác ý cái câu tác ý để đẩy lui bệnh, cái câu tác ý là: An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra. Thì trong lúc này có lúc con cảm nhận thì như là trên thân hành, theo hơi thở của con giống như con nhìn vào trong thân trên khắp khi tu tập Tứ Niệm Xứ, thì con thấy hơi thở ra vào. Còn có lúc thì con cảm nhận toàn thân theo lúc đó đều thấy được hơi thở ra vào tại Nhân Trung, vừa thấy được hơi thở, cảm nhận toàn thân thấy thấy cả cái cơ thể mình phình lên, xẹp xuống theo cái hơi thở ... cứ mỗi khi phình lên, thở ra thì ... như vậy con phải cảm nhận như thế nào cho đúng khi dụng hơi thở của mình vào trong lúc đẩy lui bệnh?(28 :02)

[Thầy]: Con dùng cái Định Niệm Hơi Thở để đẩy lui bệnh thì nó có 1 cái đề mục của nó thôi. Con tu cái kiểu này nó lộn xộn quá, rồi con đẩy lui chắc bệnh không hết. Rồi bây giờ Thầy dạy cho cách thức để đẩy lui bệnh. Nó chỉ có một pháp duy nhất để đẩy lui bệnh ở trong cái Định Niệm Hơi Thở : «An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an

tĩnh thân hành tôi biết tôi thở ra». Rồi bắt đầu con hít vô thở ra, thì con dùng cái tưởng của con, cái bệnh gì đó ở trong thân theo hơi thở ra. Mà tất cả toàn thân của con nó không có đau, thì hơi thở hít vô thì nó không có đau. Thì cứ như vậy con dùng để con trị bệnh, chứ con dùng cái kiểu mà tu Tứ Niệm Xứ rồi nó lộn xộn bên đây, bên kia. Rồi đẩy bệnh thì không đẩy mà cứ lo tu tập cái kia thì nó trật đi.

Cho nên, ở đây cái mục đích con là bệnh phải trị bệnh cho hết mà con không có dùng thuốc, con chỉ muốn dùng pháp để đẩy lui cái bệnh ra, thì do đó con nên dùng cái hơi thở. Mà cái hơi thở con thở ra thở vô, con nường vào đó. Mà cái hơi thở ra thì con cảm tưởng con dùng cái lực tưởng của con, con cảm như cái bệnh của con cái bệnh thừa hơi đó, phải theo cái hơi thở đó ra. Mỗi lần hít thở ra thì con thấy cái bệnh thừa hơi nó theo cái hơi thở nó thở ra hết. Còn con hít vô thì con thấy sự bình an nó đến với cái thân con. Cứ như vậy con thở ra, thở vô coi vậy rồi thỉnh thoảng con lại tác ý. *An tĩnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tĩnh thân hành tôi biết tôi thở ra*. Rồi con hít vô thở ra 4, 5 hơi thở mà 4, 5 hơi thở con không tác ý đó

thì con tưởng như là cái bệnh của mình.

Bởi vì đây là chuyên môn để trị bệnh rồi, cho nên dùng cái tư tưởng của mình để trị bệnh, đẩy lui cái bệnh, theo cái hơi thở mà ra cho cái bệnh nó ra hết. Nghĩa là lúc nào cũng trị bệnh, chứ không có lúc nào mà nghĩ đến chuyện khác. Coi như đây là pháp độc nhất để trị bệnh. Chứ không phải là lúc mà thấy cảm giác toàn thân, lúc thì thấy hơi thở ra, hơi thở vô, không phải vậy. Con không phải tu Tứ Niệm Xứ đâu con hiểu không? Cho nên bây giờ là chỉ trị bệnh thôi. Vô đầu thì ngay cũng không phải : *hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra.*

Ngay vô đầu : *Thọ là vô thường, cái bệnh thừa hơi này phải đi. Thân này bình thường lại không có thừa hơi nữa. Con nhắc nó vậy rồi : An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra. Rồi bắt đầu hít vô, thở ra, hít vô, thở ra, thì thấy cái bệnh đi ra. Hít vô thở ra thì cảm thấy cái bệnh đi ra. Hít vô thở ra thì thấy cái bệnh đi ra. Rồi An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra. Rồi cũng thấy cứ thở ra là thấy bệnh đi ra. Đi ra chừng nào mà con thấy bệnh bây*

giờ hết rồi thì thôi. Đừng thấy nó ra nữa. Nó hết bệnh rồi mà con thấy ra nữa coi chừng nó ra hết ruột gan đó, hiểu chưa? Đấy cho nó hết bệnh thôi, chứ đừng có đẩy ruột gan ra hết thì không có được, nhớ chưa? Cái lực của nó mà, nó sẽ làm cho con hết bệnh đó con, phải không?

Cho nên nhớ kỹ. Bây giờ là lúc bây giờ là con đang trị bệnh mà những cái bài còn lại thì con làm, còn những cái bài nào mà trị bệnh thì con phải hoàn toàn con phải lo cái phần trị bệnh cho hết. Còn cái bài nào làm, làm cho hết để kịp thời vào cái lớp Chánh Tư Duy để mà tu tập để xả tâm rốt ráo. Lúc bây giờ nó mới ở trên Tứ Niệm Xứ mà xả, bởi vì thân con bình an rồi.

Còn bây giờ nó chưa bình an mà con tu Tứ Niệm Xứ khắc phục. Bây giờ đang tu nó thanh thân, an lạc, vô sự rồi bỗng dưng cái thân nó thừa hơi ra. Trời đất ơi như vậy, lo nội cái tác ý mà thừa hơi con ra thì nó đã mất bao nhiêu thì giờ làm sao nó an tịnh được. Cho nên có thân trong giai đoạn tu Tứ Niệm Xứ mà có thân là một điều khó. Cho nên buộc lòng phải trị cho hết cái bệnh rồi bắt đầu vô tu Tứ Niệm Xứ mới được. Mà

nếu con chưa trị bệnh hết thì thôi, coi như chờ khoá sau. Còn ở trong cái lớp Chánh Tư Duy để mà đẩy lui bệnh cho hết. Hết bệnh rồi mới vào tu. Còn còn bệnh thì nó là một điều khó ở trên Tứ Niệm Xứ. Bởi vì pháp Tứ Niệm Xứ là cái pháp hộ trì, bảo vệ chân lý. Tức là cái trạng thái Diệt Đế đó. Thanh thản, an lạc, vô sự đó là cái trạng thái của chân lý rồi. Mà bây giờ hộ trì, bảo vệ con giữ gìn bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp nó không có bị chướng ngại thì đó là hộ trì, bảo vệ cái chân lý của con. Mà giờ cái thân con bệnh làm sao con hộ trì bảo vệ được. Con hiểu chỗ đó không? Đó là cái chướng ngại của thân. Cho nên trên thân quán thân mà không khắc phục được tham ưu nó. Đang bệnh thì làm sao mà khắc phục được. Cho nên nó phải có thời gian để đẩy lui cái bệnh cho ra khỏi. Mà ra khỏi thì tức là con sẽ tu Tứ Niệm Xứ rất dễ dàng.

Cho nên hiện giờ thì con dồn, tập trung hết những cái tu tập của con, dồn vào cái pháp đẩy bệnh bằng cái câu bằng có một cái pháp một thôi. Có một cái pháp một : *An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra*. Nếu hơi thở con bị rối loạn, con thấy con tu tập một

thời gian sau mà hơi thở con nghe tức ngực, nghe mệt, nghe khó chịu, nghe căng đầu thì con sẽ đưa cánh tay : *An tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay ra, an tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay vô. An tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay ra, an tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay vô.* Thay thế cái hơi thở để cho nó không có mệt. Nếu mà hơi thở tốt, cứ nương trên hơi thở mà đẩy lui. Nếu mà hơi thở xấu thì tiếp tục thay cái hơi thở bằng hai cánh tay đưa ra, đưa vô thì đẩy chùng nào đẩy hết bệnh thì chùng đó con sẽ vào lớp Chánh Tư Duy tu học.

[Tu sinh]: *Thưa thầy, trong cái hơi thở đó thì để hơi thở ra, vô tự nhiên hay là con phải vận dụng hơi thở.*

[Thầy]: À, không có cần vận dụng gì hết. Nghĩa là nó thở làm sao cũng được. Tự nó, nó thở dài, thở ngắn, thở gì miễn. Mình nhắc như thế nào đủ : *An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra.* Rồi tôi thở ra, thở vô bình thường, chứ tôi không vận dụng nó dài, cũng không vận dụng nó ngắn. Để tự nhiên tôi thở như vậy thôi thì cái đó là được con. Cứ vậy đó thôi. Mà con đâu có vận dụng được, là tại

vì con đang vận dụng cái tư tưởng con là đẩy lui bệnh. Con hiểu chỗ đó không ? Chứ đâu phải bây giờ mình chú ý cái hơi thở đâu, mình đâu có chú ý. Nhưng mình nương vào cái hơi thở để mình đẩy nó ra thôi và cái chính của con là vận dụng cái tư tưởng. Thở ra thì thấy như cái bệnh của mình nó theo cái hơi thở ra mà nó ra. Mà hít vô thì coi như cái sự bình an nó đi vào. Cứ như vậy mà con vận dụng cái tư tưởng của con. Cứ thở ra là con thấy cái điều đó. Con cứ như vậy thì con **làm việc** có thể được, hiểu chưa? Đó là cách thức để trị bệnh. Trị cho hết đó.

Ở đây Thầy đã dặn rồi mà. Người nào mà không có dùng pháp trị bệnh được thì nên dùng thuốc. Còn người nào mà đã dùng pháp trị bệnh được thì ôm pháp mà trị. Bởi vì thuốc mà trị không được rồi thì chỉ còn có pháp thôi chứ còn không có cách nào khác hơn hết. Bởi vì mấy con uống thuốc mà nó không hết thì bắt đầu bây giờ chỉ có con dùng pháp Phật để đẩy lui cái bệnh đó thôi, chuyển cái nghiệp đó thôi thì như vậy là mấy con thấy pháp Phật nó tuyệt vời. Nhưng mà nếu chúng ta đặt trọn niềm tin, và nỗ lực tu tập. Bởi vì đức Phật đã dạy chúng ta trên Định Niệm Hơi Thở. Không phải định Niệm

Hơi Thở là cái phương pháp ức chế tâm của mình, là nhiếp tâm cho hết vọng tưởng đầu. Cái phương pháp của Phật là để đẩy lui các chướng ngại pháp trên thân. Cũng như thân thì bệnh thì chúng ta dùng nó mà đẩy lui.

Tâm chúng ta bất an thì chúng ta cũng dùng cái Định Niệm Hơi Thở để đối trị cái tâm bất an. Tâm chúng ta buồn ngủ hôn trầm thì dùng Định Niệm Hơi Thở để đối trị hôn trầm buồn ngủ. Tâm chúng ta có sân thì cũng dùng Định Niệm Hơi Thở để phá cái sân. Bởi vì nó đâu nó có cái đề mục này, chứ không phải là nói chung mình tu lu bù, muốn tu mình tu đại, cái hơi thở mình tu. Từ cái đề mục này đến cái đề mục khác, không phải vậy đâu. Bởi vì cái Định Niệm Hơi Thở là đức Phật trang bị cho chúng ta một loại vũ khí để đương đầu với các chướng ngại pháp trên thân thọ tâm. Đó là cái loại vũ khí để mà đương đầu với các trạng thái đó để mà dẹp nó bằng phương pháp đó.

Bây giờ thân có đau, thì chúng ta lấy cái đề mục mà trị cái đau. Đó là cái đề mục: An tịnh thân hành. Mà thân trạo hối, ở tâm mà nó loạn tưởng thì chúng ta có cái đề mục : An tịnh tâm hành. Còn tâm chúng ta bị hôn

trầm thủy miên thì: *Với tâm định tĩnh tôi biết tôi hít vô, với tâm định tĩnh.* Nó có đề mục của nó để trị nó. Do đó ta tác ý rồi hít vô, thở ra thì chúng ta nhờ cái đề mục tác ý đó mà làm cho cái tâm chúng ta trở về bình thường, thân tâm chúng ta an ổn. Như vậy thì tu mới đúng. Bây giờ mấy con không có tập cái hơi thở nữa. Từ lâu tới giờ nó tập nhiều rồi. Bây giờ chỉ áp dụng trong cái mặt trận của Tứ Niệm Xứ để dẹp bỏ cái chướng ngại pháp nó mà thôi. Chứ không phải giờ này mà ngồi tập hơi thở nữa thì biết chừng nào mà đi cho tới. Bây giờ cái thân con bệnh đau rồi, dùng cái Định Niệm Hơi Thở, cái đề mục đó để trị cái bệnh của con thôi, rồi nó sẽ hết. Tin đi, tin nơi Phật đi, mấy con sẽ ôm cái pháp đó rồi mấy con sẽ hết.

Bao đời huynh đệ của mấy con ở trong cái lớp học này, cũng như Thầy Chân Thành này, cô Huệ Ân này. Những người mà gọi là mình thấy lớn tuổi rồi, mà những cái bệnh của họ cũng là những bệnh ngặt nghèo. Như Thanh Quang cũng là cái bệnh tăng huyết áp, cũng là rất ngặt nghèo. Nhưng mà ôm pháp người ta vẫn vượt qua, người ta vẫn đặng lui được cái chướng ngại bệnh đó.

Còn con bây giờ như vậy mà cứ để hoài thì không được, nó phá. Nếu mà chết thì chết lâu rồi, mà sống mà cứ để cái bệnh thừa hơi thì như vậy là quá khó cho con đường tu của mình. Đó là cái chướng ngại, con hiểu không? À như vậy thì phải ráng nỗ lực.

Bây giờ Thầy trả lời tiếp.

[Tu sinh hỏi]: Khi chúng con tập cảm giác toàn thân, thì cái biết hơi thở và cái biết của thân không được mất phải không Thầy? Và phải giữ suốt như vậy trong 30 phút dù hơi thở có nặng hay nhẹ cũng vậy?

[Thầy trả lời]: Đúng vậy. Nó không có cần cái quan trọng của cái hơi thở con mà khi đó mình nói: Cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra. Khi mà con lo cái thân mà con chú ý là chính. Mà cái hơi thở chỉ biết nó thôi chứ sự thật không có chú ý hơi thở mà chú ý cái thân. Coi như là cái tâm không phóng dật. Các con nghe cái tâm mà nó quay vô nó ngó, nó nhìn cái thân phóng dật đó. Các con nghe cái tâm mà nó ngó nó nhìn cái thân của nó đó là nó cái tâm không phóng dật. Tức là cái câu mà đức Phật dạy về, cái câu thứ 4 mà đức Phật dạy về Định Niệm Hơi Thở đó.

Đó là cái mục đích để cái tâm không phóng dật chứ không có gì hết. Mà nó không phóng dật thì nó phải nhìn cái thân của nó, tức là nhìn cái thân đó là nhìn bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp. Nhưng mà cái cảm giác của nó, nó nương vào cái hơi thở để nó nhìn, chứ không phải nó đứng một cái chỗ nào đó mà nó nhìn. Mà nó đứng chỗ hơi thở mà nó nhìn. Nhưng nó không có chú ý hơi thở.

Bây giờ cái mặt thì ngó đây nè, mà Thầy nói: *cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân*. Làm như là 6 cái căn của Thầy: mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý Thầy nó nhìn lại cái thân của nó. Thì bây giờ đó mình cảm nhận, mình nhận cái mình thấy nó quay vô, các con tập rồi các con thấy nó quay vô nó nhìn cái thân của nó đó. Nhưng con mắt Thầy ngó ở ngoài nhưng sự thật nó đăm nhìn vô trong, nó đang nghe vô trong, nó cảm nhận vô trong nó, nó cảm nhận cái thân nó. Cho nên cảm giác toàn thân. Cái cảm giác đó là cái chính: *cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô*. Bây giờ mình hít vô mình biết, mình thở ra mình biết. Nhưng mà nhờ đứng ở trên cái hơi thở, biết hơi thở ra, thở vô mà cảm nhận. Tức là lúc bây giờ con lắng nghe con thấy dường như cái tâm của

mình nó ngó vô trong, nó nhìn vô trong chứ nó không nhìn bên ngoài. Các con tập rồi các con sẽ thấy được cái nó quay vô. Mà nó quay vô rõ ràng là nó kéo dài một cái thời gian dài là Thầy thấy nó bám vô, nó quay vô một cách rất là rõ ràng.

Người nào mà có thấy được cái tâm mình quay vô, không phóng dật. Khi mà dùng cái câu đó sẽ thấy nó quay vô liền. Thấy cái trạng thái nó quay vô, nó không có nhìn ra.

Từ phút 39:50

[Tu sinh hỏi]: *Khi mà con thấy cái ngã mạn mình mà khi nó khởi lên, thì chúng con làm thế nào để đoạn dứt nó?*

[Thầy trả lời]: Các con sẽ tác ý câu này, nó có cái câu này: ***thân này không phải là ta, không phải của ta, không phải bản ngã của ta. Thì cái ngã mạn là ở đâu? Mà nhận sai rồi, mà làm rồi.***

Vậy thì bây giờ con quán cái thân này vô thường. Con đưa ra một, nhiều lần mà con thấy cứ mỗi lần nó có cái gì đó nó tức, bực hay này kia đó là nó có cái ngã của nó. Nó hơn thua thì nó cũng có cái ngã rồi. Thì

tất cả mình thấy rõ ràng là cái ngã. Vì vậy mà con thấy: các pháp đều vô thường. Các pháp không phải là ta, là của ta, là bản ngã của ta. Đức Phật đã dạy chúng ta cái câu đó rất nhiều và quán các pháp, quán thân vô thường là mục đích phá cái ngã đó con.

Nhớ, khi mà thấy nó còn thì quán : thân này là vô thường, không có cái gì mà thường còn, không có gì là ta, không có gì là của ta hết thì đó con phải tập cái đó cho thấm nhuần.

Cái câu nói đức Phật nói đó là để chúng ta phải thấm nhuần cái thân vô thường của chúng ta. Cái tâm vô thường. Thân, thọ, tâm, pháp đều là vô thường. Hoặc là thân ngũ uẩn đều là vô thường. 5 cái uẩn đều là vô thường. Sắc, thọ, tưởng, hành, thức đó. 5 cái uẩn này đều vô thường. Đem cái này quán vô thường ra hết.

Khi mà mấy con làm cái bài mà thân vô thường, nhớ đem cái bài đó trở lại. Rồi khi mà thấy nó còn cái ngã của mình, dù là nó một chút xíu nó có cái gì đó nó lo cho cái ngã, cái thân của nó. Nó muốn tranh hơn người ta, nó muốn tu hơn là cũng biết nó cái ngã rồi. Nói lời nói muốn hơn người ta thì nó

cũng là cái ngã rồi. Do đó nó con ngầm biết rằng nó còn chưa hết.

Vậy thì cái bài mà quán thân vô ngã, cái bài quán thân vô thường đều là triển khai cho thấm nhuần. Bởi vì mình hiểu biết chứ chưa thấm nhuần, cho nên nó còn cái bản ngã đó. Cho nên cuối cùng thì khi con thấy còn thì tức là mình đem cái bài đó viết trở lại, nhai đi nhai lại, lập đi lập lại nhiều lần cho nó thật thấm nhuần cho nó thuộc lòng, nó thấm nhuần. Nói đến cái thân vô thường thì nó biết ngay liền từng chi tiết rõ ràng. Nhớ thấm nhuần như vậy thì mình mới xả được nó. Chứ không khéo nói chứ nó rất là khó. Cái ngã mạn của mình nó rất là khó chứ không phải dễ.

Bởi vì nói tôi không chấp cái thân, tôi nói được, chứ còn thật sự tôi đang dính mắc, chấp cái thân nó khó lắm, nó không dễ.

Đó là cái phần câu hỏi của con. Khi đó con áp dụng, áp dụng cái câu hỏi thứ nhất thì quay vô để nhìn cái thân của mình, thì con nhắc câu đó, rồi thì con thấy cái tâm con nó cảm nhận được cái thân của nó. Đó là câu thứ nhất. Câu thứ hai để thấy cái tâm nó không phóng dật nó quay vô.

Câu thứ hai là ngã mạn, thì áp dụng vào các pháp vô thường, thân vô thường: thân này không phải là ta, không phải bản ngã của ta, không phải là ta. Do đó con áp dụng vào cái bài thân vô thường thì con sẽ phá vỡ cái ngã của mình.

Nó không có gì của mình hết tại sao mà mình chấp nó. Do đó khi mà quán thấu triệt rồi thì người ta chửi con cũng không giận nữa. Nếu nghe người ta nói con cái này cái kia con không giận nữa: Có gì đâu mà tôi còn giận. Con chỉ cần nói, cái gì đâu mà cho tôi giận. Chửi ai đâu chứ mấy người có chửi tôi đâu.

Coi như từ đó mấy con thắm nhuần. Thì từ ở trong tâm mấy con xuất ra cái câu nói đó: Có gì của mình đâu mà giận. Mình có cái gì đâu. Thân này đâu phải ta, đâu phải của ta, bản ngã của ta thì có cái gì đâu mà giận. Chính những bài kinh đức Phật dạy mình rất nhiều để phá cái tâm ngã mạn của chúng ta đó.

204-(LCK-085B)

- * Vấn đạo xuất gia
- * Lớp Chánh Tư Duy
- * Quán thân Tứ Niệm Xứ
- * Tỉnh giác
- * Làm dàn bài
- * Tri kiến & Giới luật

Bây giờ, trong cái vấn đề thứ nhất là xin Thầy xuất gia, nhưng vì Thầy không có lo cái vấn đề mà xuất gia cho mấy con đâu, nhưng Thầy chỉ lo mấy con có sống đúng giới hạnh không. Đó là cái thứ nhất. Mà sống đúng giới hạnh rồi thì bắt đầu những cái lớp mà các con vào sau cái thời gian nó trễ, bắt đầu mấy con làm cái bài mà đầy đủ hết thì các con sẽ được vào lớp Chánh Tư Duy. Mà nếu mà vào cái lớp Chánh Tư Duy thì Thầy cũng cho mấy con vào tu. Mếu mà mấy con: thứ nhất là phạm giới, cái giới độ cư mà phạm giới thì mấy con sẽ không được dự vào cái lớp đó. Và kể đó thì ăn ngủ không được phi thời. Nếu mà ngủ phi thời, ăn phi thời thì không được. Ăn thì chắc chắn là mấy con sẽ

giữ gìn được rồi, còn ngủ phi thời, như hồi sáng Thầy đã lo lắng, sách tấn mấy con về vấn đề ngủ, giờ giấc nó ra giờ giấc. Giờ giấc nào thì nó ra giờ này, không được phi thời.

Còn ăn uống thì mấy con thấy ngày mình có xin ăn một bữa, còn tất cả những cái gì thì không có để lại, trả lại hết. Bắt đầu vô cái lớp này coi như là không có giữ lại thực phẩm gì hết, trả lại cho nhà bếp hết. Ăn được bao nhiêu thì ăn, còn ăn không được thì mình bố thí cho chúng sinh. Còn những cái gì mình ăn không được thì mình trả lại cho nhà bếp để nhà bếp có thể làm lại, ngày mai hay ngày một người ta sẽ cúng dường cho mình ăn trở lại, còn không thì mình bỏ hết, có vậy thôi.

Còn về phần vào tu tập, cái lớp Chánh Tư Duy này, mấy con sẽ rớt như sung rụng đó. Mấy con đừng có tưởng vô lớp như Chánh Kiến mấy con ngồi tu được đâu. Mấy con làm bài vở giỏi gì cái lớp Chánh Kiến thì được hết, chứ mấy con vô lớp Chánh Tư Duy là mấy con sẽ như sung rụng đó. Thầy nói nó sẽ rụng như sung, mấy con rớt ra hết, nó không có dễ đâu. Mấy con mà sơ suất một chút là mấy con bị rụng ra. Nó không có vô nổi đâu. Bởi vì nó là cái lớp để áp dụng vào

đời tu để mà xả ly, để mà giải thoát đó, nó không đơn giản. Coi như là mấy con lơ mơ là mấy con bị hết rồi. Nghĩa là người nào vô đây mà còn mang cái ngã là cũng bị nữa, Thầy nói không có chạy khỏi đâu. Thầy nhìn suốt mấy con hết, mấy con không qua Thầy được đâu. Cho nên vì vậy mấy con lơ mơ, mấy con xả không được niệm thì mấy con xuống dưới học lớp Chánh Kiến. Thời gian, ví dụ như trong một tuần lễ, 2 tuần, mà với cái niệm đó mấy con xả không được thì mấy con phải xuống lớp Chánh Kiến mấy con học lại, chứ không còn được ở trên cái lớp Chánh Tư Duy. Bởi vì lớp Chánh Tư Duy là xả, là phải xả dứt đoạn, mà xả mấy con không có tích cực xả mà con xả sơ sơ là mấy con bị đó.

Cũng như từ lâu tới giờ mấy con xả tâm kiểu đó là mấy con rút ra hết. Xả nghĩa là xả dứt đoạn, xả nghĩa là hoàn toàn không tới, không lui nữa. Xả hoàn toàn nó sẽ thực hiện ở trên cái hạnh của người tu rất rõ ràng. Nghĩa là giới hạnh mấy con sống độc cư trọn vẹn hẳn hoi, tới ngày chuyên tâm về tu tập của mình, để cho rất ráo. Cho nên, thời gian tu mấy con thấy, thời gian tu nó không có lâu. Nó cái thời gian 5, 6 tháng hay 7, 8 tháng ở trên cái lớp này. Còn nếu mà lâu nữa

thì nó cao lắm 1 năm. Nhưng ở đây Thầy không cho tới 1 năm đâu. Nghĩa là 1 năm là dài quá, quá dài. Chừng 5, 6 tháng thì ở trong cái lớp xá này mà xá được rớt ráo rồi, thì mấy con ly dục, ly ác pháp thì nó sẽ có đủ Tứ Thần Túc, thì mấy con sẽ nhập định.

Thì chừng tới nữa thì khi các con được xong như vậy rồi thì mấy con chỉ còn học cái lớp Chánh Ngữ và cái lớp Chánh Nghiệp nữa để cho oai nghi, tế hạnh của mấy con thực hiện từ đi đứng nằm ngồi, ăn uống, nói nín. Tất cả mọi cái hành động đó đều nằm ở trong cái Chánh Nghiệp của người tu sĩ thôi.

Cho nên vì vậy mà trong cái thời gian mấy con tu về cái lớp Chánh Tư Duy này, thì thời gian này Thầy soạn thảo cái bộ Giới luật của Phật. Cái cuốn sách, cái bộ giới oai nghi, tế hạnh của một người tu. Để khi mà mấy con vừa xong cái lớp này thì bắt đầu qua cái lớp Chánh Ngữ, với cái lớp Chánh Nghiệp của mấy con thì mấy con học oai nghi tế hạnh hết, không có bỏ sót một người nào. Mà cái người nào được ở trên cái lớp Chánh Tư Duy mà xong thì mới được học lên cái lớp này, chứ mà không thì Thầy không có dạy mấy con đâu. Bởi vì dạy mấy con, mấy con sao? Dạy mấy con cái lớp Chánh Ngữ,

Chánh Nghiệp, mấy con đầy đủ oai nghi, tế hạnh. Cái hình tướng của mấy con có, nhưng mấy con tu cái lớp Chánh Tư Duy, nó chưa đạt được, chưa xả được, chưa ly dục, ly ác pháp, mấy con đi ra làm Thầy, mấy con làm cái tướng của mấy con. Mấy con nổi cái tâm dâm, nổi cái tham của mấy con thì cái đồ tiêu mấy con hết rồi. Tự mấy con giết mình mà còn giết người khác nữa.

Cho nên ở cái lớp Chánh Tư Duy này, tư duy trên tư duy để xả tâm mình, để rất ráo, để cho mình đạt được cái chỗ ly dục ly ác pháp hoàn toàn ở trong cái tâm bất động của mình. Nếu mà chưa đạt được thì Thầy không có dạy cái tướng này, để cái tướng lóc chốc mấy con ra, người ta thấy mấy con nói hay. Ở lớp Chánh Kiến mấy con luận mấy con hay lắm, nhưng mà mấy con ra lóc chốc là người ta biết mấy con chưa có cái gì đâu. Bởi vì giới luật của mấy con là qua cái thân giáo, mà cái thân giáo thì nó ở trong cái lớp Chánh Ngữ, lớp Chánh nghiệp. Thôi, Thầy biết rất rõ. Bởi vì nó là ở trong cái chương trình giáo dục đào tạo, xây dựng người ta từ cái hành động đạo đức của người ta mà. Bây giờ dạy cho mấy con có cái đạo đức rồi, mà mấy con chưa hoàn tất được cái ly dục ly ác pháp thì mấy con còn tham, sân, si.

Mà tham sân si thì mấy con dùng cái tướng, dùng cái chánh tri kiến và dùng cái tướng này thì mấy con sẽ lừa đảo người ta rất dễ. Mấy con nói như là mấy con ở trên trời rớt xuống vậy, các con hiểu không? Minh sẽ làm Thầy thiên hạ đó, nhưng mà Thầy dờm đó mấy con. Thầy này chưa chứng.

Còn cái lớp Chánh Tư Duy mà mấy con thực hiện được, mấy con tư duy xả được, tức là tâm vô lậu đó, thì Thầy này Thầy thật. Chứ có Thầy dờm, Thầy thật chứ đâu phải. Mặc dù mấy con học thức, mấy con có cái bằng Tiến sĩ Phật học đi, nhưng mà mấy con thuộc về Thầy dờm đó, mấy con chứng đâu, mấy con đâu có giải thoát được đâu. Mấy con nói được chứ mấy con chưa có làm được, cho nên nó thuộc về Thầy dờm.

Vì vậy cho nên ở cái đạo Phật, đức Phật đã dạy: tu chứng mới dạy người, tu không chứng thì không dạy, chứ không có nói, đừng có nói làm hạnh Bồ Tát mấy con. Mấy con làm hạnh Bồ Tát là Bồ Tát tiêu với chúng sanh hết. Coi chừng chúng sanh nó sỏ mũi mấy con nó dẫn đi. Cho nên Bồ Tát nào cũng có vợ hết mấy con thấy làm sao. Không, Thầy nói thẳng thật mà. Mấy ông Thầy trẻ trẻ mà tu một thời gian sẽ bị sỏ

mũi hết, chứ không có thường đầu.

[Tu sinh]: Bị nhèn nhện bắt hết.

[Trưởng lão]: Phải rồi, sư nói đúng rồi, nhèn nhện nó bắt, 7 con nhện Diêm Vương nó bắt đó.

Bởi vì mình tu chưa có ly được, mình làm sao mình thắng được. Cho nên mình dễ bị lằm. Cho nên vì vậy mà mình không có làm chủ được mình thì mình bị người ta bắt mình. Còn mình làm chủ được thì mình dẫn dắt cái người mà người ta đang ở trong cái tâm phàm phu, mình dẫn dắt người ta trở thành người ta tốt hơn. Bởi vì mình đã thắng được mình, mình làm chủ được rồi. Cho nên mình lần lượt mình khích lệ cái người mà người ta thương mến mình, mình khích lệ người ta đi dần đến cái chỗ người ta giải thoát, mình đem đến cái chỗ giải thoát cho họ, giúp cho họ đến cái chỗ hoàn toàn giải thoát. Từ cái tình thương nhỏ mọn, họ trở thành cái lòng thương yêu rộng lớn mấy con. Như vậy là mình trở thành tốt.

Còn mấy con chưa có ở trong cái lớp Chánh Tư Duy này, chưa ly dục ly ác pháp, mấy con cứ vô là mấy con dính hết đó. Bởi vì tư duy của mấy con chưa đủ, mấy con sẽ

xả không được đâu. Mấy con nói, bây giờ ai lại không biết cái thân bất tịnh mấy con, nhưng mấy con đừng nói coi, nó có bất tịnh không? Nó sở mũi mấy con nó dẫn đi tuốt nuốt hết, chứ ở đó, không phải dễ đâu. Thầy nói thẳng nói thật đó mấy con. Khó lắm chứ không phải dễ.

Cho nên, mấy con ráng mà tu. Ở đây tu chúng đạo cho xong rồi tự nhiên râu tóc của mấy con nó rụng hết chứ khỏi cần, nó khỏi cần. Rồi y áo ở đâu trên trời nó rớt xuống, nó phủ mấy con. Mấy con cũng như quý sư này, khỏi lo cái vấn đề xuất gia, xuất gi hết. Ở đây không có lo, mà chỉ lo tu cho sạch thôi. Rồi từng đó nó, y áo nó sẽ rớt nó đắp lên.

[Tu sinh]: Nó đến thì nó đến cho mình.

[Trưởng lão] : Nó đến là nó đến tới à. Bây giờ mấy con cứ lo tu đi, đừng có cái tướng tu, tu là cư sĩ tôi cứ tu à. Tôi tu hoài, tu tới chừng nào rớt ráo mà. Các con thấy các con cư sĩ, cái hình dáng cư sĩ, nhưng sự thật mấy con vô đây mấy con hoàn toàn là tu sĩ. Mà nhiều khi tu sĩ không bằng mấy con nữa chứ đừng nói. Thầy nói thật ra, mấy con đừng nghĩ rằng bây giờ tôi còn cái đầu, mấy con ham cái tướng chứ gì ? Ăn mặc như

sư đâu có sướng đâu mấy con, phải không? Phùng phình, rồi y áo giặt. Trời ơi, cái y bự này giặt gần chết. Như cái mền. Còn mấy con mặc cái áo như mấy con, giặt vô giặt một chút cho rồi. Tôi làm cư sĩ, tôi gọn ghẽ, tôi không có mất thì giờ nhiều, tới chừng tôi tu xong rồi, mặc sức y áo nó phủ lên tôi, có cần gì mà tôi phải nói. Mấy con khỏi lo đi mấy con. Kia Thầy một y áo, chờ cho mấy con chứng đạo Thầy phủ lên giùm, phải không? Mà chưa có chứng đạo thì không có phủ đâu. Con hiểu chưa? Cho nên vì vậy mà đừng có lo cái chuyện y áo, mà chỉ lo tu đi, lo tu giải thoát. Thầy nói như vậy thì các con yên tâm để mà lo tu tập cho nó rất ráo thôi. Mấy con nhớ chưa? Rồi bây giờ còn hỏi gì Thầy nữa không? Yên tâm mà tu. Con hỏi Thầy?

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, cái phần cảm giác toàn thân mà ... mình biết từ ở đầu xuống, nó cứ lên xuống vậy hoài hay là nó giữ.

[Thầy]: À, nó lên xuống vậy hoài đó con. Một thời gian sau rồi con sẽ thấy nó rõ ràng lắm, chứ không phải bắt đầu nó cứ chạy lên, chạy xuống đâu. Mà nó đứng một chỗ, nó nhìn toàn diện, nó không chạy lên.

Bây giờ nó đang chạy đó con. Con bây giờ thì nó đang chạy. Sau này thì không có nữa đâu. Rồi nó sẽ đứng một chỗ mà nó nhìn, nó không bao giờ mà nó tỉnh giấc. Sau này cái chỗ mà từ nó chạy đó, nó trở thành cái sức tỉnh giấc của mấy con. Nó tỉnh giấc, rồi mấy con sẽ lần lượt, mấy con cứ tu như vậy đi. Rồi mấy con sẽ thấy cái sức tỉnh của nó. Bởi vì nó tỉnh giấc ở trên Tứ Niệm Xứ của nó. Không có một niệm nào ở trên đó mà xảy ra nó không có biết đâu. Nghĩa là con tu, con chưa đủ cái sức tỉnh giấc đó, cho nên nó xẹt qua cái nó đi mất con không có biết. Còn cái này không, nó lộ cái mặt ra là con biết đây là con chuột ở hang ló lên, nó vừa lộ đây này, mày lòi ra đi chứ đừng có ở trong đó núp ló, núp ló. Tao không phải con mèo ngồi rình đâu. Do đó con sẽ biết nó lòi cái mặt nó ra hết. Con vừa chộp. Bởi vì cái sức tỉnh giấc con, cho nên nó còn yếu, cho nên nó tới con không có hay. Nó xẹt qua cái nó mất. Cho nên không biết cái niệm đó là niệm gì.

Còn cái mà tỉnh giấc, nó vừa lộ cái mặt nó ra thì biết nó con chuột lớn, con chuột nhỏ, con chuột cống, con chuột nhắt, biết ráo hết. Nghĩa là nó lộ ra là biết liền. Bởi vì tỉnh, quá tỉnh, mà cái sức tỉnh của các con quá tỉnh thì nó không lộ ra nữa. Chánh

Niệm Tĩnh Giác mà. Còn mấy con chưa có Chánh Niệm Tĩnh Giác, mới còn tỉnh lơ mơ, hơi tỉnh. Cho nên vì vậy mà cái sức tỉnh của con bây giờ mới tập tỉnh, mới thấy nói chạy từ trên đầu chạy xuống, từ dưới chân chạy lên, chạy xuống, chạy lên, chạy xuống, v.v... vậy. Nó bắt đầu nó theo hơi thở mà nó cảm giác cái kiểu nó lên xuống, lên xuống. Nó giống như hơi thở nó luôn ở trong thân, nó chạy lên, chạy xuống. Có phải không mấy con?

Nhưng mà các con cứ tu như vậy đi, cứ theo hơi thở đi rồi nó sẽ tỉnh giác. Nó tỉnh giác ở trên cái thân của nó đó. Mà nó tỉnh giác ở trên thân thì nó định trên thân đó mấy con. Tâm định trên thân. Tâm định trên thân nó định chỗ nào mấy con biết không? Nó định trên hơi thở của nó. Thầy nói như vậy thì mấy con biết có cái danh từ đó rồi đó. Đó thì trong cái sự tu, rút tĩa từng cái kinh nghiệm, người có tu thì mới hiểu được kinh nghiệm, mà người không tu thì không hiểu được kinh nghiệm. Nghĩa là Thầy nói mà mấy con không tu thì mấy con không diễn tả được. Nhưng con có tu thì con mới thấy nó chạy lên, chạy xuống đó. Còn con không tu thì không biết nó chạy kiểu nào đây, không biết. Được con. Rồi.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy, như vậy trong cái khoảng mà mình tỉnh giác đó. Thậm chí cả trong giấc ngủ luôn, khi mình ngủ là trong cơ thể mình nó xảy ra bất cứ chuyện gì, là mình biết trước cái lúc mà nó xảy ra phải không Thầy?

[Thầy trả lời]: Biết. Nó biết trước, bởi vì nó tỉnh mà, chứ nó đâu có mê đâu nó không biết. Nó tỉnh. Bây giờ con nằm ngủ mà một con kiến hoặc là cái gì bò là con biết rồi. Thậm chí như Thầy nói như thế này này. Cái gì xảy ra trên thân con rất là vi tế đều biết, cái sức tỉnh của nó. Mà bây giờ mình không tập ở trên cái thân mình quan sát thì sau này mình không tỉnh đâu. Mình tập quan sát. Tức là quan sát kiểu mà đức Phật đã cho mình cái đề mục, đã cho mình cái đề mục tu tập rất là cụ thể rõ ràng: “Cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô. Cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra”.

Cái đề mục để tập mà nhìn cái thân của mình chứ đâu có gì đâu. Mình phải cảm giác cái thân chứ đâu phải trụ hơi thở ở chỗ nhân trung của mình. Thấy hơi thở ra vô. Hay là tập trung chỗ bụng thấy phình lên, xẹp xuống. Bảo cảm giác toàn thân chứ ai bảo tập trung ở chỗ bụng mà cứ tập trung

chỗ bụng thì sai. Con hiểu chưa? Phải nhớ cái câu của Phật dạy mà. Trụ ở chỗ đó là trật rồi. Đức Phật đâu có bảo mình trụ ở chỗ đó mà đức Phật bảo: cảm giác toàn thân.

[Tu sinh hỏi]: (Không nghe được)

[Thầy trả lời]: À tu tâm ở đó thì mới có đề mục thứ nhất là : hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra, rồi hít vô thở ra.

[Tu sinh]: Con có học khoá 3 tháng rồi.

[Thầy]: Con học khoá đó rồi à. Khoá mới trụ nhân trung.

[Tu sinh]: (không nghe)

[Tu sinh hỏi]: Dạ bạch Thầy, thậm chí cả khi mà trong giấc ngủ đó Thầy. Có khi là, ví dụ như mình có nằm mộng đi, cái hàng ngày mình huân tập những cái đó, mình giữ giới, mình bất động Có nghĩa là mình không chấp nhận những cái niệm vọng động đó. Tới trong giấc ngủ của mình, khi mà có những cái nằm mộng đó xảy ra đến, mình không chấp nhận nó, mình thức liền Thầy. Có phải là tỉnh giấc không?

[Thầy trả lời]: Đó là cái tỉnh giấc đó con, cái đó là cái sức tỉnh đó con. Từ trong mộng mình, mình cũng thấy mình làm chủ

đó. Bây giờ, họ mới ăn chay, thì họ nằm mộng họ quên mất đi, họ thấy họ ăn thịt chúng sinh. Nhưng một thời gian sau, họ tới chừng đó họ cũng nằm mộng, rồi bắt đầu họ ngăn chặn liền, khôn được, ăn chay. Tức là họ thấm nhuần vô chút rồi, sau đó họ ngủ, nằm mộng họ thấy ăn chay không chứ không có thấy ăn mặn. Nó lần, nó ly ra lần, nó lìa ra lần.

Còn mình tu tập cũng vậy, lần lượt cái sức tỉnh đó, lần lượt rồi trong giấc mộng mình cũng tỉnh. Cho nên nó xảy ra những điều mà bị nó cám dỗ trong cái dục của trong giấc mộng. Chứ thường thường mình bị ở trong cái dục của giấc mộng dữ lắm, nó không còn trí tuệ nữa, trong cái sự tu tập thì như vậy. Rồi mấy con hỏi.

[Tu sinh hỏi]: Bạch Thầy, hôm con vào thì con học được độ hơn một tháng, thì con nằm ngủ thì nó cũng không mệt lắm, không ngủ say lắm đâu, ngủ cũng vừa vừa thôi. Con mới thấy ở cổ nó vướng, con thò tay vào con kéo ra thì một đoạn cước như thế này mà lại có cái rường dài một gang, mà lại đầu lại có cái rường câu rất là sắc, rất là sáng. (Trưởng lão : Có cái lưỡi câu) có một miếng thịt mọc đầy mà con vẫn cứ rung mình lên. Con tỉnh

rồi nhưng con vẫn sợ, con bảo tại làm sao mà nó lại không móc ở trong ruột mình mà nó lại lòi ra như thế, mà lại nghĩ bảo chắc nó có một miếng thịt này cho nên nó mới không móc vào được thịt, mà nghĩ đến bây giờ cũng vẫn còn sợ. Một cái rường nó dài như thế này, mà có một đoạn cước dài thế này, mà rút mãi từ trong ruột ra. Con mê.

[Thầy]: Con nằm mê con thấy vậy đó?

[Tu sinh]: Con nằm mê, mà bây giờ con thấy, con vẫn còn hãi. Rút từ trong ruột rút ra, mà cái rường nó vẫn dài như thế này, mà rất là sáng, mà lại rường sắc. Mà con cầm con dơ con xem. Nhưng mà con tỉnh dậy con vẫn thấy sợ.

[Thầy]: Chắc hồi nào tới giờ con cũng đi câu cá dữ lắm đó.

[Tu sinh]: Không, con không biết câu đâu.

[Thầy]: Không biết câu mà sao con biết được cái lưỡi câu của nó mà móc như vậy. Nó lòi từ dưới bụng con nó lòi ra. May nó gỡ được cái lưỡi câu.

[Tu sinh]: Như thế là con, có khi là nó thoát cái việc mà mắc phải cái lưỡi câu của thế gian đó thôi.

[Thầy]: Đó, con cũng thuộc về cá rồi, nằm chiêm bao. Như vậy là con thấy những cái đó là nó thuộc về những cái ác mộng, nó thấy nó ghê gớm lắm, nó sợ lắm, như mình là con cá bị mắc câu đó. Nó còn một dây cước một khúc vậy nữa, nhờ nắm dây cước đó mà lôi hết cái lưỡi câu ra, ghê thiệt. Mà nó nhờ cái lưỡi câu nó móc miếng thịt gì đó, chứ không khéo nó lôi ruột con ra hết đó.

[Tu sinh]: Vâng, thế con mới sợ.

Trưởng lão : Đó là những cái hiện tượng. Con không câu cá, ít ra con cũng thấy người ta câu cá. Vấn đề này ít ra như vậy nó mới trong cái mộng của con nó mới thấy như vậy. Chứ còn mình không thấy cái lưỡi câu, chưa từng thấy thì không bao giờ nó thấy được đâu. Nó có cái mộng đó, cho nên trong những cái ác mộng đó thì con thấy, bây giờ con nghĩ tới còn con thấy ớn. Nghĩa là trong lúc đó con nghĩ trong giấc mộng, rút cái sợi dây ra, nó nghe từ trong ruột nó rút ra, lên, chứ không phải là coi như kéo sơ sơ đâu.

Cũng như Thầy nói như thế này. Mình ăn món ăn nào đó không biết, nhai quên đi, mình giờ nuốt hết một khúc tóc vô trong bụng mình rồi, bây giờ nó còn ló ít mình lôi ra. Trời ơi cái cọng tóc nó dài từ đó, nghe nó

ớn thiệt ớn, mà tóc thôi chứ đầu có gì. Còn cái này cái lưỡi câu mà, còn ớn hơn, có phải không. Đúng là cái trường hợp đó là như vậy đó. Thầy nói nhai sao nuốt mà không ngờ là mình nhai cái cọng tóc, mà cọng tóc nó dài quá, lòi nghe nó ớn thiệt. Vì vậy mà trong khi mà tu tập, chúng ta thấy lần lượt nó có đủ những cái sức tĩnh và đó nó cũng là nhân quả, nghiệp báo đó con, nó hiện trong giấc mộng của mình.

[Tu sinh]: Khi mà con nằm con chưa buồn ngủ, mà mới còn nằm, mà cái tưởng nó đã xuất hiện rồi, là con tác ý con đuổi cái là đi thôi. Nó có nhiều cái tưởng nó xuất hiện.

[Thầy]: Đúng vậy. Nếu mà có cái pháp Như Lý Tác Ý thì mình đuổi những cái tưởng để đem lại cái sự bình an cho con, chứ không khéo nó quấy rầy lắm, cái tưởng. Rồi mấy con còn hỏi Thầy gì Thầy thêm nữa không con?

[Tu sinh hỏi]:... (không nghe được.)

[Thầy trả lời]: À cũng được. Ở lại vài ngày rồi xin ít sổ sách con, rồi về con nghiên cứu, đọc. Rồi năm tới nếu có mở cái khóa thì Thầy cho hay lên dự. Còn nếu mà không

có khoá thì quý Thầy này họ sẽ mở khoá. Mấy Thầy này tu xong rồi họ mở khoá. Thì con cũng dự tu được chứ không có sao đâu mà sợ. Con chỉ cần xin sách thôi con. Bởi vì trong cái khoá này nó đang dạy, cái khoá nó hơn 3 tháng rồi, hơn ba tháng. Cho nên bây giờ mấy con có vô học cũng không được đâu. Không kịp, mà cũng không biết đâu mà học. Bởi vì, phải từ đầu, chứ còn nó hơn 3 tháng rồi làm sao mình học lại những cái bài học đầu được, mà Thầy làm sao Thầy dạy lại được. Cho nên vì vậy mà rất khó cho mấy con.

Rồi, bắt đầu bây giờ mấy con còn hỏi gì? Hết rồi phải không con? Hết rồi mấy con nghỉ con. Rồi cô Út sẽ sắp xếp cho con với sư có cái chỗ nghỉ ngơi. Rồi hỏi một số kinh sách để mình nghiên cứu mình đọc, nhất là cái bộ giới con, Cái bộ Văn Hoá Phật Giáo Truyền Thống đó. Đó là cái bộ giới, 10 Giới Đức Thánh Sadi, giới tỳ kheo. Coi những cái giới nó dạy về đức thế nào.

[Tu sinh hỏi]: (không nghe được).
....Con có mang theo ... 1 tháng 2 lần.

[Thầy trả lời]: Phải rồi, cái đó là mình phải tụng giới rồi. Phải luôn luôn lúc nào người tu sĩ phải nhắc nhở giới chứ còn không

khéo nó sẽ bị phạm đó.

[Tu sinh]: Có cái giới Thầy mới nói là 250 giới.

[Thầy]: À nó thuộc về cái Sa Môn quả, Sa Môn hạnh, cái hạnh của người tu đó. Nó thuộc về giới hạnh mà, với giới đức.

[Tu sinh]: Cái đó hình như...

[Thầy]: Coi như là bây giờ mình sẽ đọc lại những cái đức và giới hạnh, cái giới đức và giới hạnh để cho mình biết giới, nó đức giới nó ở chỗ nào, rồi cái hạnh giới nó ở chỗ nào. Ví dụ như bây giờ nói về cái giới tránh sát sanh, thì cái đức giới đó là đức hiếu sinh. Cái lòng thương yêu sự sống của mình. Cho nên mình giữ cái giới đó là mình không có phạm vào cái giới giết hại chúng sinh, hay vui theo người giết hại chúng sanh, nó mới đúng cái giữ giới. Tại mình biết cái đức, cái lòng thương yêu của mình đối với sự sống chúng sinh. Đó là cái đức.

Còn mình chưa hiểu thì mình phải học hiểu để mình biết cái đức. Do đó những cái mình còn khiếm khuyết thì mình học thêm cho nó đầy đủ hơn. Nó hiểu hơn.

[Tu sinh]: Học nhiều hơn, cho nó thấy rõ hơn, cái đó là khó, cái hạnh đầu đà, rất

là khó...

[Thầy trả lời]: Mình phải hiểu, còn những cái giới nào mà mình hiểu rồi thôi. Còn những giới nào chưa hiểu thì phải học, bởi vì nó thuộc về phạm hạnh hết rồi. Khi mà người tu thì những giới luật là phạm hạnh, mà mình sống không đúng giới luật, là mình phạm giới là mình không phải là phạm hạnh. Hạnh của mình không phải là phạm hạnh.

[Tu sinh]: Mỗi tháng phải đọc giới hai lần?

[Thầy trả lời]: Đọc giới để nhớ, để nhớ mà mình sống đừng có vi phạm và đồng thời mình có vi phạm thì mình phải phát lồ mà sám hối, để cho cái giới nó thanh tịnh, chứ nó không phải là mình tụng giới như tụng kinh vậy, không phải . Tụng để nhớ, nhớ để mà sống cho đúng , đừng vi phạm. Rồi bắt đầu mấy con còn hỏi gì thêm không?

[Tu sinh]: ... 21 :30 (không nghe được)

[Thầy trả lời]: Nói chung là con chia ra, cái phần Chánh Kiến thì còn ở trong cái giai đoạn mà trị bệnh rồi. Cho nên vì vậy còn dành ra cái thời gian con viết bài, viết cho hết những cái bài mà còn thiếu, con phải

viết hết để triển khai cái tri kiến hiểu biết của mình cho nó đúng theo các pháp. Rồi cái phần mà trị bệnh thì buổi tối con trị. Giờ nào đó con ngồi con viết, giờ nào đó con tập để trị bệnh của mình. Cuối cùng mà khi viết xong rồi mà bệnh còn thì tập trung vô tất cả cái đó dừng lại không viết nữa, tập trung vô trị bệnh. Trị chừng nào mà con thấy bệnh không còn nữa, hết rồi, thì bây giờ mới vào cái lớp Chánh Tư Duy này được. Chuẩn bị cho mình được mạnh khỏe này, rồi tri kiến mình đầy đủ này, để xin vào cái lớp Chánh Tư Duy mình tu tập thì mới tốt, mới vững vàng, phải không? Như vậy mới được.

[Tu sinh]: Bây giờ thì con viết lại từ đầu những bài vở chưa đạt?

[Thầy trả lời]: Đúng rồi. Con phải viết cho đầy đủ, cho trọn vẹn đó con, đầy đủ đặn cái tri kiến mình nó hiểu biết, nó như thật hết, không có chỗ nào mình còn mơ hồ hết thì lúc bấy giờ thì mới được, mới tu tập qua cái lớp Chánh Tư Duy mới được. Đặng khi một cái niệm nào nó xẹt đến là mình có đủ cái khả năng mình diệt nó.

[Tu sinh hỏi]: (không nghe được) Con ngồi đây chơi, con xin gặp riêng Thầy một chút ạ ?

[Thầy trả lời]: À được rồi. Lát con gặp riêng Thầy một chút rồi về con.

Rồi bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì không? Thôi, bây giờ hết rồi thì về nghỉ. Còn riêng bác Phước thì giải quyết xong chưa?

[Tu sinh]: Dạ thưa Thầy xong rồi

[Thầy]: Xong rồi phải không? Kỳ này ráng tu hen. Thầy thấy coi bộ cái vô thường nó cũng sắp sửa tới, phải ráng nỗ lực nhe.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, Thầy có thể viết cho con cái dàn bài Đường đi của ...

[Thầy trả lời]: Không, không. Con cứ để đó đi con. Thầy bây giờ không có ngồi đây mà làm cái kiểu đó con. Để rồi Thầy về, rồi Thầy sẽ ghi ở trong cái bài kia của con, con làm thiếu cái gì, cái gì đó Thầy ghi trong tờ giấy.

[Tu sinh]: Cái bài đức tâm Hỷ con viết Sư phụ chấm cho con rồi, con có phải làm lại nữa không?

[Thầy]: À không, con khỏi làm lại đi.

[Tu sinh]: Vậy con xin làm cái bài tâm Xả, Đức tâm Xả.

[Thầy]: Rồi, con làm cái bài Đức tâm

Xả cho nó xong đi, rồi lo mà tiếp tục tu.

Nói chung là khi con làm, con tự moi cái đầu óc con ra, con lập thành cái dàn bài theo những cái ý của mình thì nó rất hay mấy con. Phải tự mình, chứ còn không tự mình thì coi như mình không có đủ sáng kiến để mình đi vào. Nhưng mà muốn làm cái bài nào đi nữa, thì ít ra con cũng phải có thành lập một cái sườn mà để mình đi vào thì rất hay. Còn dựa vào một cái sườn mà Thầy cho thì con bị theo cái khuôn khổ của Thầy mất đi.

Con thấy như Nguyên Thanh nó lập cái sườn của nó, nó đi, nhưng mà nó không sai. Mình khéo léo, mình hay như vậy đó, đừng có dựa ai hết. Bởi vì đây là cái sườn để mình có cái tri kiến. Nói về cái tâm Hỷ, tâm Xả của mình, mình lập thành cái sườn của nó, rồi mình đi vô. Lập thành cái dàn bài mình đi vô, con hiểu không? Tự mình mình lập ra, mình thấy bây giờ phải như vậy, như vậy. Rồi bắt đầu cái này Thầy đọc, Thầy thấy lập cái dàn bài này sai không được, lập cái này đúng, chỗ này chưa đúng, thì Thầy chỉ, Thầy nói vậy mấy con biết, mấy con sẽ làm đúng lại. Đó là mình triển khai, gọi là mình triển khai cái tri kiến.

Còn để cho Thầy dựng lên cái sườn rồi mấy con trèo lên mấy con lợp, mấy con đóng vách vô thì coi như cái sườn nhà của Thầy, nó không phải là của mấy con. Nó dở hơi. Còn bây giờ cái sườn nhà của Thầy, cũng như Thầy cất cái nhà này, kiểu này như vậy, vậy, vậy. Thầy dựng lên cái sườn này rồi, bây giờ mấy con có cái mà leo, thôi lợp, đem 3 cái vách này gắn vô. Thật sự là cái sườn này sườn của Thầy. Còn bây giờ mấy con làm cái sườn của mấy con đi. Như Nguyên Thanh nó làm cái sườn nhà của nó, cái nhà của nó, nó không có thẳng thốn vậy đâu, nó méo qua méo lại, nhưng mà cái sườn của nó mà. Nhưng mà nó nói đúng không có sai. Thầy thấy đúng thì được rồi đâu có cần gì mà Thầy phải sửa mấy con. Vì cái nhà nó méo qua, méo lại đi nữa. Bây giờ thí dụ như nó thẳng khúc này cái nó quẹo bên kia, nó ẹo lại cái nữa. Nhưng mà nó ẹo qua, ẹo lại vậy nhưng mà vẫn không sai cái nhà mấy con, nó vẫn là cái nhà tốt chứ. Cái nhà này nó có kiểu cách dữ lắm chứ.

Thì Thầy muốn nói để mấy con triển khai, tự mình mình triển khai. Từ cái dàn bài do mình tự lập cái dàn bài ra, nó hay hơn, biết không. Chứ còn Thầy lập cái dàn bài thì con cũng làm ý cái dàn bài của Thầy,

người kia cũng làm y vậy, y vậy cứ theo cái đó mấy con làm, thì coi như là mấy con không sai nhưng cái điều kiện là nó không có gì mới mẻ của mấy con, không có gì sáng tạo mấy con hết. Kiến trúc sư mà nó cứ thấy cái nhà người ta nó cứ vẽ vậy thì ông kiến trúc sư này dở quá, không biết sáng tạo. Mà ở đây mình sáng tạo, mình triển khai cái tri kiến của mình để hiểu biết về cái vấn đề đó, hiểu biết cái đó.

Do đó mình muốn viết, bài nào thì phải có cái dàn bài chứ đâu phải nhắm mắt viết đại, viết đại một hơi có cụt, không biết làm sao viết nữa. Còn người ta làm cái dàn bài đó, người ta viết cái đề này rồi, cái bắt đầu có cái đề kể nữa ta viết. Có phải không mấy con? Mình làm cái dàn bài thì mình viết hoài không hết. Còn mình không biết làm cái dàn bài, mình cứ bắt đầu vô nói tâm Hỷ, mình viết tâm Hỷ một hơi, trời đất ơi, giờ mình không biết đâu mà viết nữa, bởi vì mình đâu có cái dàn bài đâu mình viết. Còn người ta làm dàn bài, bây giờ Hỷ cái gì, Hỷ cái gì, gì thì ở đây cái dàn bài nó chỉ cho mình đây. Rồi bắt đầu vô, phải tu tâm Hỷ này với cái đối tượng gì, với cây cỏ, với đất đá, với núi sông, với cái gì hoặc là với người khác, với mình, với tâm Tham, với tâm Si, với tâm

Sân, có phải không? Mình tu tập tâm Hỷ của mình với cái gì ? Thì do đó thì mình phải Hỷ. Trong cái đó nó Hỷ có thiện, có Hỷ ác nữa chứ đâu phải toàn Hỷ thiện. Cho nên mình ngồi suy nghĩ một hơi, mình vẽ cái dàn ra rồi, bây giờ tôi ngồi tôi viết lên mấy trăm trang chưa hết nữa chứ ở đó, có phải không? Còn mấy con không vẽ được cái dàn bài thì mấy con viết chừng một trang, bây giờ nó cụt rồi. Trời đất ơi, tôi không biết đâu tôi viết nữa. Suy nghĩ một chút coi, làm sao có cái dàn bài nó gợi ý mình thêm.

Cho nên, thường thường mình viết bài : Thứ nhất là khi mình đặt câu hỏi, mình đặt cái câu hỏi. Từ câu hỏi nó sẽ dẫn dắt mình đi vào cái câu trả lời cho câu hỏi đó là nó có cái dàn bài của mình rồi. Nó theo cái gợi ý của mấy con để thành lập cái dàn bài. Câu hỏi là đầu tiên mấy con. Mình hỏi trong đầu của mình. Ủ bây giờ tâm Hỷ là sao, Hỷ là như thế nào. Mình biết cái Hỷ nó như thế nào, rồi bắt đầu mình mới đi tới, mình hỏi nó làm cái gì đây ? Làm cho ai đây, Hỷ cho ai? Phải không? Mấy con đặt câu hỏi nó mới lòi cái mặt chuột nó ra chứ. Mấy con không đặt câu hỏi cái nó cụt hứng à.

Quán gì, mấy con quán gì mà không

có câu hỏi gì hết đâu biết đâu mà quán, có phải không? Triển khai cái đầu của mình ra đi chứ. Bởi vì mình phải học cái sáng tạo, chứ đừng có học theo cái rập khuôn. Bởi vì mấy con học rập khuôn thì cái hiểu biết của Thầy, mấy con chỉ rập khuôn theo Thầy thôi, mấy con không có cái sáng tạo mới nào hết.

Cho nên, ví dụ như cái nhà khoa học mấy con thấy không? Người ta học để người ta hiểu đến đó, bắt đầu người ta tự người ta phát triển, người ta sáng tạo ra, người ta tìm tòi, người ta phát minh ra cái mới, chứ người ta không có nhảm ở trên cái lối cũ nữa. Còn cái người mà người ta tạo những cái mẫu, người ta không chịu đứng yên một cái chỗ mà chấp nhận cái mẫu hàng này, cái hình dáng này, người ta không chịu đâu. Người ta tìm cách, người ta chế ra những cái mẫu khác. Có khi nó kỳ cục lắm, nhưng mà người ta vẫn chế tạo ra. Cho nên Thầy nói mình phải sáng tạo ra những cái điều kiện để triển khai tri kiến của người ta mà viết. Cho nên đừng rập khuôn mấy con, đừng có dựa lưng vào ai hết. Tôi hoàn toàn là tôi có cái đầu của tôi này, tôi có cái đầu tôi sáng chế ra đủ thứ này. Tôi chế máy bay cũng được, mà tôi chế cái gì cũng được hết. Bởi vì học

trò của Thầy nó phải thông minh như vậy đó. Chứ đừng có dựa lưng ai hết thì không có được. Rồi mấy con có hỏi điều gì không?

Về tự làm đi, người nào cũng là nhà khoa học hết mà. Sáng chế ra đủ loại hết. Nó không có cùn nhụt cái trí mình đâu con, hiểu chưa? Mấy con mà được làm học trò của Thầy thì cứ lần lượt Thầy triển khai toàn bộ mấy con có đủ cái trí tuệ của mấy con. Hề mấy con nhắm vào cái cuộc đời của mấy con mà mấy con hoá giải, mấy con sống không khổ nữa. Tức là mình có đủ trí tuệ mình mới sống đạo đức không làm khổ mình khổ người. Còn không đủ trí tuệ, hờ chút là mấy con tự làm khổ mình mà làm khổ người khác. Còn có đủ trí tuệ mấy con xem, mà mình cái trí tuệ mình không có chịu triển khai, cứ rập khuôn, rập khuôn là tích tập lại cái sự hiểu biết của người khác làm cái hiểu biết của mình, không có sáng chế, không có sáng tạo, sáng chế cái hiểu biết mới mẻ. Bởi vì kinh sách vậy chứ mà luôn luôn nó phải có một cái hiểu biết chân chánh của nó. Chứ không khéo chúng ta hiểu biết riết rồi hiểu biết thành tà, nó không có chân chánh. Cho nên các con thấy kinh sách Đại Thừa hiểu biến thành tà pháp không à. Người ta tu không có được. Đó là cái hiểu biết không

chân chánh. Còn cái hiểu biết chân chánh nó đưa đi đến cái chỗ mà mình thấy hoàn toàn giải thoát thật sự, hoàn toàn thật sự.

Cho nên, cái hiểu biết mà Thầy dạy cho mấy con đó là hiểu biết chân chánh. Bởi vì nó Chánh Kiến mà làm sao mà nó tà kiến trong đó được. Còn cái hiểu biết kia, con thấy hiểu biết mê tín, cứ cầu cúng không, niệm Phật riết, cầu vãng sanh Cực Lạc mà coi đó ở đâu không biết, mà cứ ở đây cầu hoài. Cho nên đó là cái tà kiến chứ đâu phải là chánh kiến. Nhưng mà nói người ta là tà kiến là người ta ghét mình lắm, đừng có nói. Cho nên vì vậy mà Thầy nói để biết, để triển khai, đúng cái hướng của nó, của đạo Phật thì mình sẽ được chánh kiến và mình được chánh kiến, thì mình được giải thoát. Bởi Chánh kiến ở đâu là giải thoát ở đó.

Cho nên các con nghe đức Phật nói : **Chánh kiến ở đâu là giới luật ở đó. Giới luật ở đâu là Chánh kiến ở đó.** Chánh kiến là tức là trí tuệ đó, cái trí tuệ hiểu biết đó. Cho nên lúc thì nói trí tuệ, lúc thì nó tri thức, lúc thì nói chánh kiến đều là một chứ không có 2, 3 gì trong đó hết. Có thể lúc nói tâm nữa . Con nghe nói : **Tâm ở đâu thì giới luật ở đó, giới luật ở đâu thì Tâm**

ở đó. Rồi trí tuệ ở đâu thì giới luật ở đó, giới luật ở đâu thì trí tuệ ở đó. Bởi vì cái hiểu biết đó, người ta chỉ cho mình cái hiểu biết đó. Mà cái hiểu biết đó nó kèm theo cái đức hạnh, giới luật thì cái đó là cái giải thoát. Cho nên mình triển khai cái đó chứ, mình triển khai, chứ nó đâu phải. Có cái sự hiểu biết của mình một số đâu. Mà mình triển khai đừng có lìa ra cái giới luật thì nó sẽ đúng. Còn mình lìa ra giới luật mình triển khai, mình phá giới, phạm giới đó là mình sai.

Cho nên những người mà triển khai những cái hiểu biết đó họ lìa giới, họ phạm giới mấy con, mà họ nói là đúng thì tức là họ sai. Ví dụ như người ta tu thiền mà ăn 3, 4 bữa thì còn gì gọi là tu thiền, phá giới rồi. Họ chỉ ngồi thiền thôi. Đó là cái sai, rồi niệm Phật cũng ăn 3, 4 bữa, rồi họ cũng như vậy là họ phạm giới phá giới, giới luật nó là có.

Cái bài pháp nó rõ ràng cụ thể để chứng minh cho một người giới luật ở đâu thì cái hiểu biết nó phải kèm theo. Mà mình hiểu biết cái kiểu tôi niệm Phật mà tôi không có cần giới luật thì như vậy mình phạm giới, phá giới thì như vậy mình tu sai rồi. Mình hiểu biết sai rồi, không đúng. Đó thì **mấy**

con thấy, cứ dựa vào giới luật mà cái hiểu biết ở trong giới luật thì hiểu biết không sai, còn hiểu biết mà phạm giới, phá giới, cái hiểu biết đó dù mình có thành tiên, thành Thánh cũng là Thánh dờm thôi, Tiên dờm thôi, hay là Phật dờm thôi chứ đâu có thứ thiệt. Thứ thiệt thì giới luật chứ, không lẽ ông Phật mà bây giờ còn đi nhậu nhẹt. Thông tay vào chợ rồi xách cá, xách thịt đi ra cái quán kia mà ngồi nhậu nhẹt rồi nói : *tôi tự tại vô ngại* thì như vậy ông Phật dờm rồi còn gì. Nó đâu có đúng mấy con.

Cho nên mấy con nghe nói : *tự tại vô ngại, đói ăn khát uống mệt đi ngủ.* Trời đất ơi, ông Phật giờ này mà ông còn. Bây giờ 2, 3 giờ rồi mà bây giờ còn ngồi ăn à. Ông Phật gì ăn lạ lùng vậy? Như vậy là ông Phật dờm chứ không phải ông Phật thiệt. Phật thì phải oai nghi tế hạnh, phạm hạnh ông ở đâu mà ông vậy. Mà ông ăn kiểu này chắc ông tương ứng với Ngã Quỷ rồi. Giờ này đâu phải giờ ông ăn, mà ông ăn kiểu này tương ứng với nó. Mai một ông cũng thành quý, Ngã Quỷ luôn chứ làm sao ông thành Phật được.

Còn cái đời sống người ta phạm hạnh, người ta đàng hoàng người ta sống đúng giới luật thì ở đâu đúng giới luật thì ở đó mới

là chư Phật chứ. Giới luật là Thầy mà, giới luật là chư Phật ở đó mà. Chứ đâu phải, cho nên cái người nào phạm giới là coi như là Ma Vương, họ là tương ứng với cái bọn Quỷ Vương, Ma Vương. Tức là họ sẽ tái sinh trong cái dòng đó chứ không chạy đâu khỏi hết. Qua cái sống, thì nhận thấy được cái sai của họ, mà cái sai của họ thì họ dạy pháp gì thì họ cũng là tà pháp, tà kiến chứ không có đúng. Dễ lắm, bởi vì đức Phật nói : lấy giới luật ta làm Thầy mà. Ai mà phạm giới, phá giới là không phải Thầy của mình rồi, không phải người tu sĩ trong đạo Phật rồi. Cho nên lấy giới luật mà thấy ông Thầy đó giới luật nghiêm chỉnh là đó Thầy mình rồi, mình phải kính mến ông Thầy đó chứ.

[Tu sinh]: 34 :48 (không nghe được)
(đoạn này Thầy và sư nói chuyện)

[Thầy]: Mà đi đâu cũng vậy hết.

[Tu sinh]: Từ đây cho đến...

[Thầy]: Đó thì như vậy là họ tương ứng với gì giờ. Họ tương ứng với phàm phu. Bởi vì cái ăn uống như vậy là tương ứng với người phàm phu, người ta cũng ăn.

[Tu sinh]: không nghe đc

[Thầy]: Phàm phu chứ gì. Bởi vì ngày

2 bữa. Đó là tại người ta ít tiền người ta ăn 2 bữa, chứ nhiều tiền nó lại ăn đêm, rồi đi quán bia ôm, rồi lung tung nữa.

[Tu sinh]: Đi lên thành phố Nha Trang cũng vậy

[Thầy]: Đâu cũng vậy hết.

[Tu sinh]: (không nghe đc)

[Thầy]: Ăn uống như vậy nó không có lỗi thời, ăn theo Phật nó lỗi thời rồi. Thời Phật thì ít đồ ăn quá, thôi ăn ngày một bữa. Còn thời mình nhiều thôi ăn 3 bữa. Đúng là giới luật họ phạm hết không còn nữa, có đi như sư thì mới thấy được trong các chùa, các tịnh xá.

[Tu sinh]: (không nghe đc)

[Thầy]: Nghĩa là sư, Thầy nào cũng có xe hơi.

[Tu sinh]: (không nghe đc)

[Thầy]: Quý sư bây giờ giàu rồi

[Tu sinh]: (không nghe đc)

[Thầy]: Thôi được rồi, tôi cho ông bây giờ tôi ngủ ngoài hàng ba. Bởi vì cuộc đời tôi xả hết mà. Ông có cái thất ông mất công giữ, còn tôi lâu lâu tôi về, tôi ngủ hàng ba thôi

không có sao. Tôi ngủ tạm.

[Tu sinh]: (không nghe được)

[Thầy]: Xả hết. Cái ngày xưa đức Phật chết ở dưới gốc cây thì sao.

[Tu sinh]: Chết gốc cây thì bỏ đi, cái thân thức nó đi rồi, còn cái xác.

[Thầy]: Bỏ luôn, không chôn thì thôi ráng chịu.

[Tu sinh]: Chết mà có bạn bè bảo cột dây lại cho ngồi kiết già đàng hoàng chứ đừng nên nằm, ...Cột cổ không được, họ nói tôi tự vẫn, cột nách tôi ...

[Thầy]: Rồi ông làm ơn ông uốn tay chân tôi.

[Tu sinh]: (không nghe đc)

[Thầy]: Cứng chứ, bởi vậy phải dặn trước. Tôi vừa tắt thở thì mấy ông uốn tay uốn chân tôi chứ để lát nó cứng ngắt uốn không được đâu.

[Tu sinh]: Ngồi kiết già trước mà.

[Thầy]: Ngồi kiết già gì đau quá trời. Bật ngựa nằm xuống

[Tu sinh]: (không nghe đc)

[Thầy]: Nói chung là trước khi mình chết thì mình phải có đủ sức tu tỉnh thức để chịu đựng chứ không khéo nó quên qua hết đó.

[Tu sinh]: ... Ví dụ mình không có cái sự đi đứng được, mình thọ bệnh ... (không nghe rõ)

[Thầy]: Bây giờ cũng lớn rồi, theo Thầy thiết nghĩ, tu sao mà tự tại trong khi chết, đừng có để mà chết rào chết đạo đó. Mình chết thì mình ngồi sừng sững mà chết, phải tập làm sao chứ. Khi mà cái cận tử nghiệp nó đến, nó ngật nghèo lắm mà bây giờ. Do đó biết là mình chấp nhận, nhưng nó sợ nó không chết mà nằm đó, như sư bây giờ không có đệ tử, không có ai hết, đi mà du tăng khát sĩ rồi, đi đây, rày đây mai đó, mà bây giờ nở mà nó bán thân đi, nó nằm liệt.

[Tu sinh]: Cái thứ nhất là họ với mình phải trích thuốc, nó có bệnh gì chết. Ăn, đâu có đói mà ăn, khát cũng đâu có khát mà uống. Như vậy 10 ngày sau bỏ xác chứ có gì đâu

[Thầy]: Biết rồi, 10 ngày sau, mà bây giờ tới 10 ngày, trong khoảng 10 ngày đó, bây giờ nằm ngoài rào?

[Tu sinh]: ... phải ngồi.

[Thầy]: Ngồi gì cho nổi. Ngày thứ nhất còn ngồi, ngày thứ hai còn rắng ngồi được. nhưng ngày thứ ba mà cột dây nó quẹo xuống vậy này. Cột cái dây đây nó cúi xuống vậy chứ nó không, nó mệt quá rồi, bây giờ nó cứ gục xuống chứ nó không áy, nó không có ngồi thẳng.

[Tu sinh]: Cột dây đây vào gốc cây cho vững.

[Thầy]: Cột cho vững, nhưng điều kiện chắc cái cổ nó cúi, lúc bấy giờ phải cột cổ, còn không cột cái dây nịt với cái đầu vô gốc cây. Cột cổ, họ nói mình cột cổ tự vẫn, nhưng cột cái đầu...(những chỗ... là không nghe được còn thiếu)

Nghĩa là sư nói cái đó là bước đường cùng, chứ Phật pháp nó dạy mình có phương pháp chứ đâu mà lấy dây mà cột. Cột không sợ nó quẹo xuống, lo xa quá. Như vậy là phải mua dây để dành.

[Tu sinh]: Đâu có lúc đó mình dây thun mình đó, Bốn dây cột, mỗi dây dài 2 thước mà, có gì đâu mà bắt buộc mình đi kiếm dây.

[Thầy]: Cũng được, xé nó ra cũng được.

Lấy bớt cái y mà xé ra mà cột, mấy sư lo cái chuyện xa dữ.

Tu sinh (sư): Mấy Thầy, mấy sư bây giờ ...cho trụ xứ, chứ nếu sau này già...

[Thầy]: Thầy ở đây mấy cụ già về đây Thầy cũng tiếp nhận hết, Thầy dạy cho phương pháp, chét ngồi thẳng lưng, chứ không có lấy dây cột. Chưa từng bao giờ Thầy dạy cho mấy con phải nối dây để chờ chét cột, không có bao giờ đâu. Mà Thầy dạy mấy con, khi nào mà coi bộ nó muốn nằm quep, Thầy vô Thầy nạt “Ngồi dậy cho thẳng, không có nằm” thì chừng đó nó ngồi thẳng lên.

[Tu sinh]: Biết đâu có về đây đâu mà Thầy nạt cho nó chạy.

[Thầy]: Bởi vậy ở đâu thì Thầy chịu thôi, chịu lấy dây mà cột thôi, còn ở đây thì khỏi cần, chỉ cần nạt cái là ngồi thẳng lên rồi.

[Tu sinh]: Hạnh Đầu Đà đâu có ở ...

[Thầy]: Nói chung, trước khi mà mình làm Hạnh Đầu Đà đó, thì mình phải có những phương pháp chủ động, thì mình đi đâu cũng không sợ hết. Bây giờ chét chỗ nào mình cũng tự tại được. Còn nếu mình chưa

có pháp

[Tu sinh]: Con đến đây là muốn tu cho cái rốt ráo đó, quyết tâm rốt ráo, cũng như Phật khi mà ngồi tọa dưới gốc Bồ Đề: Nếu không thành đạo thì sẽ thề không đi.

[Thầy]: À, thì phải rồi, phải tu tới vậy đó thì sau này cái hạnh Đầu Đà thì nó mới vững tâm, chứ không mình đi đây đi đó mà cuối cùng mình chưa có cái sức làm chủ được. Khi mà nó gặp cái trường hợp. Thì ở đây tu Tứ Niệm Xứ đẩy lui các pháp thì ngồi sừng sững mà chết chứ không có gì đâu mà sợ.

[Tu sinh]: suốt ngày lẫn đêm, đêm ngủ hai tiếng, ngày ngủ hai tiếng.

[Thầy]: Vậy là tốt, cái thời gian mà như vậy... chỉ nghỉ buổi trưa chừng khoảng 30 phút.

Thôi bây giờ quý sư, mấy con nghỉ.

Mấy con xá Thầy thôi, xá Phật rồi ra đi con.

205-(LCK-086A)

- * Cách làm Đức hỷ tâm
- * Vấn đạo Tứ Niệm Xứ
- * Tứ Vô Lượng Tâm
- * Nhân quả thảo mộc

Cho nên vì vậy mà nó là cái pháp độ nhất, nhưng mà điều kiện là mình tập cái lòng hoan hỷ của mình đối với các cái đối tượng trước mặt của mình. Vui, người ta nói vui ở trong cái ác pháp. Thí dụ như người ta nói một cái gì đó thì mình làm cho mình, mình thấy tất cả cái gì nó không có, cái gì các pháp đều là vô thường hết, không có cái gì mà đáng cho mình. Cho nên mình phải tập mình vui vẻ trước ác pháp, trước cái thiện pháp nữa con. Đó là tâm Hỷ của mình.

Mà trước khi làm một cái bài nào đó thì các con phải làm cái bài tâm hoan hỷ với mình, khi mà mình làm được cái điều gì. Chẳng hạn bây giờ con tu tập được cái gì đó thì nó hoan hỷ với cái vấn đề tu tập. Chẳng hạn bây giờ con đi, con ôm cái pháp tu tập

Định Niệm Hơi Thở, con nhắc “An tịnh tâm hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh tâm hành tôi biết tôi”. Bắt đầu con tu tập con kéo dài một hơi thì bắt đầu con thấy cái tâm mình nó an tịnh thì mình có hoan hỷ ở trong cái an đó. Tức là cái Hỷ. Tức là mình tập thành cái Hỷ đó. Như bây giờ, cái Hỷ nó từ cái phàm phu cho đến cái giải thoát, từ cái Hỷ phàm phu như mình làm được cái gì đó thì mình mừng. Thí dụ như mình trúng vé số thì mình mừng, đó là cái Hỷ của phàm phu, cái Hỷ trong cái dục, cái dục của phàm phu.

Còn cái Hỷ của sự giải thoát nó có hai phần rất rõ mà có thể nói rằng cái Hỷ của người tại gia và cái Hỷ của người xuất gia, mà cái Hỷ của người xuất gia thì nó do ly dục ly ác pháp, tâm Hỷ. Còn cái Hỷ của người tại gia thì làm ăn có nhiều vật chất thì nó vui mừng. Cái Hỷ của người tại gia thì chia ly thì buồn mà sum họp thì vui. Do đó cái Hỷ đó phân biệt hai cái phần, nhưng mà cũng cái lòng hoan hỷ của người xuất gia, tại do cái lòng dục mà ra. Cho nên phân biệt được cái chỗ này thì con viết nó không có sai. Chứ không khéo nó sai.

Cái lòng hoan hỷ, so sánh cái sự hoan hỷ của cái sự mà hoan hỷ của sự tu đó nó

có hai cái trạng thái khác nhau. Cái kia nó mừng mà nó mừng trong cái khổ, thí dụ như mừng đó, thấy nó khổ đó. Ví dụ như sum họp rồi khắc chia ly. Do đó nó có liên, được rồi thì nó sẽ bị mất cho nên nó **cái hoan hỷ của cuộc đời, hoan hỷ trong cái khổ. Còn cái hoan hỷ của đạo là nó hoan hỷ vĩnh viễn.** Thí dụ như con giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự mà bữa nay được 3 phút ngày mai 4 phút, kia 5 phút, lần lượt nó tăng lên thì trong cái tăng lên, thì từ cái chỗ mà thanh thân, an lạc, vô sự nó không có cái dục, không có cái chướng ngại pháp gì ở trong đó, thì mới đầu thì nó vậy nhưng lần lượt thì nó lại hiện ra những cái trạng thái nó rất là bình an, không đau, thân của con không còn nhức mỏi, đau nhức chỗ này chỗ khác thì nó đem lại sự bình an rất cụ thể. Lần lượt nó có cái trạng thái nó đặc biệt mà chúng ta không có dùng cái ngôn ngữ để mà diễn tả cái trạng thái do ly dục ly sinh hỷ lạc đó.

Cho nên khi mà viết, thì viết từ cái thấp, cái hoan hỷ của thế tục cho đến cái hoan hỷ của người xuất gia giải thoát cho nó cụ thể rõ ràng. Và đồng thời nếu mà viết mà có những cái mẫu chuyện mình kê vô để mà mình nói cái lòng hoan hỷ đó. Thí dụ

như có một bác nào đó bữa nay bác mua vé số, bác trúng được 1 triệu, 2 triệu, bác rất mừng. Cái lỗi mừng đó diễn tả ra cái sự vui mừng của bác, rồi bác tính toán cái này phải trả nợ, cái này phải gì gì. Trong khi đó mọi sự việc nó được giải quyết, bác hết nợ bác cũng mừng, rồi bác được con bác học đậu, thi đậu bác mừng, thì đó là nỗi mừng vui của người tại gia, cái người còn phàm phu. Những cái điều kiện đó con viết nói lên cái tâm Hỷ nó mới cụ thể rõ ràng, để người ta biết cái đúng. Mấy con hỏi đi.

[Tu sinh hỏi]: Thưa Thầy con ... để Thầy chỉ cho con cái đúng cái sai. Thì cái ngày con tu cái thời khóa là con tu bốn thời (tứ thời), con chia buổi sáng hôm qua thành 5 thời thì 2 cái thời đầu buổi sáng hôm trước thì con bạch Thầy là con ngồi tu Tứ Niệm Xứ, thì con tác ý về thân và tâm, phòng hộ 6, xong bắt đầu con để tâm thanh thân, con hơi thở thì con quán cái thân, con cứ để im thanh thân thể thì con cứ thấy độ khoảng 5-10 phút thì cái tâm con nó lại rà từ đầu đến cổ chân, rồi xuống đến chân. Khi mà con cảm giác là nó nhìn xuống như thế thì. Đến cái chỗ nào mà con cảm thấy nó dừng lâu lâu thì cái chỗ đấy con cảm giác như có

một cái gì đấy nó bé tắc hay sao, sau khi nó thông thoáng cái thì đến có một lần nó đến vùng thắt lưng mà thấy nó dừng lâu lắm, thì con thấy chỗ đấy nó hơi có triệu chứng mỗi đau đau thì trong đầu con tác ý là, tu tới đấy tự nhiên trong đầu nó tác ý là cái thọ là phải lui. Con tác ý thì con thấy dần dần giảm xuống rồi nó hết. Sau đấy các lần sau thì con thấy cứ độ khoảng 10 phút thì con lại thấy nó tự nhiên nó rà như thế.

Rồi đến cái thời thứ 2, thì con thấy nó không còn cái hiện tượng ấy, nhưng mà con bắt đầu đi vào cái trạng thái thanh thân. Khi mà cái tâm con bắt đầu nó rà từ trên đầu con, cái đầu nó bắt đầu nó thông thoáng nhẹ nhàng, người con lúc ấy nó an ổn, tức là không có cái chỗ nào, không có niệm, không còn đau, nó rất an ổn. Cái tâm con tự nhiên nó thoải mái, thật ra con rất khó tả. Xong thì tự nhiên con cảm giác hai khoé mắt của con tự nhiên nó như vui, nó cười mà cái khuôn mặt của con, cái nét mặt của con lúc đấy có vẻ vui, con cảm giác thấy như thế. Con nghĩ đấy là cái sự vui thì con đuổi ngay. Mục đích đây tu là để giải thoát chứ, đây là con ma Hỷ lạc, cho nên không được trụ ở đấy. Hỷ lạc cũng không trụ, mà khổ cũng

không trụ, cái lạc này phải đi. Con tác ý như thế thì con thấy nó mất, nó mất ... thì con thấy nó bắt đầu nó có hiện tượng đau ở dưới chân. Con bảo là: Đẩy lạc đến, khổ đến, tức là lúc lạc lúc khổ, đúng là vô thường.

Thì con mới đến cái thời đẩy thì nó hết. Thì đến cái thời thứ 3 thì con lại thấy xuất hiện những cái thanh thân, an lạc nhưng con không để tâm vào đấy. Thế thì con lại tác ý con đẩy nó đi, con bảo không chú tâm vào cái lạc, không vui mừng, khổ cũng không sợ mà lạc cũng không mừng. Thế nhưng con thấy cái hiện tượng nó lại không mất, nó vẫn cứ như thế, thì con cứ để cái tâm nó thanh thân thôi thưa Thầy

[Thầy trả lời]: Đúng con, con cứ để tự nhiên nó thanh thân thôi.

[Tu sinh hỏi]: Con bạch Thầy, con để tình trạng như thế thì con nhìn đồng hồ thì được 15 phút, xong bắt đầu con thấy nó có cái niệm khởi trong đầu con là lúc đấy con khởi con phải hỏi Thầy xem cái đấy nó là đúng hay là sai để mà tiếp tục tu. Nếu mà đúng thì cứ để, mà nếu sai thì trình Thầy chỉnh lại cái niệm khởi đó. Khởi những cái sau thì con lại tác ý trở lại con bắt đầu con tu tiếp. Thế thì con bạch Thầy là buổi sáng

hôm qua thì con tu thì con thấy từ hôm qua đến giờ, sau khi con ngồi thì cái thời gian mà thanh thân đấy cũng thấy được khá lâu, lúc thì 5 phút, có lúc thì 10 phút, có lúc 15 phút, mà hiện tượng bây giờ con ngồi 30 phút thì con thấy người nó không còn có cái đau thì bắt đầu con tăng lên 5 phút. Bây giờ con bắt đầu tăng lên 35 phút mỗi một thời khoá. Con bạch Thầy là cái cảm giác của con như thế thì có phải là thanh thân an lạc không hay là con sợ nó lọt vào trong tưởng? Con xin Thầy..

[Thầy trả lời]: Cái trạng thái đó là thanh thân, an lạc, vô sự con. Có cái điều kiện là khi nó thanh thân, an lạc, vô sự thì tất cả các trạng thái tưởng nó đều xuất hiện ra. Nhưng mà đều mình có cái pháp tác ý, con tác ý thì bắt đầu nó dừng lại chứ không có gì. Để nó bảo vệ, nó giữ gìn cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự cho đến khi nào mà nó không có những cái trạng thái tưởng, nó không có cái niệm gì hết, nó kéo dài được thì coi như là cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự nó hoàn toàn. Nó bất động như vậy thì con đã chứng đạo đó. Nó đủ, khi mà nó kéo dài 12 tiếng đồng hồ là nó đủ rồi. Đó là trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự của

con, không có gì hết. Nhưng thường thường là nó bị động, nó bị động một hơi thì thấy nó có một cái trạng thái như cái cảm thọ, thọ khổ hoặc thọ lạc, nó thay đổi ba cái cảm thọ này. Nhưng mà mình tác ý để cái tâm mình đừng bám vô đó, cứ bám vào cái thanh thân, an lạc, vô sự thôi thì con sẽ đi đúng.

[Tu sinh hỏi]: Thưa Thầy, sáng nay thì con bạch Thầy cái buổi sáng con ngồi thì khi mà cái cảm thọ con nó đến thì mỗi khi là con tác ý tức là cái thọ này phải ly và con định hơi thở vào tôi biết. Cái thọ đi thì con tác ý như thế, nhưng mà hôm nay là con không tác ý mà con nói ngay: *Hôm nay, ta quyết nhìn thẳng vào mặt người chứ tao không có gì, ta với người chiến đấu*, thì con tác ý con bảo: Bây giờ ta được đầy đủ vũ khí Thầy trang bị và Thầy đã hướng dẫn kỹ. Thì bắt đầu con nhìn thẳng vào cái đầu, mọi khi là con không nhìn, con chỉ tác ý thôi, con không để tâm vào. Bây giờ con để tâm nhìn thẳng vào cái đầu. Con trực tiếp nhìn thẳng vào, con bảo xem người thắng hay ta thắng. Một là đắc đạo, hai là ta chết. Ta chết trong pháp thì vẫn là vinh chứ không chết nhục là đầu hàng. Thế thì con tác ý, con nhìn thẳng vào thì con thấy là nó không có cái biểu

hiện là đau tăng lên như trước. Trước con tác ý thì nó đau đau dữ dội xong bắt đầu nó dần dần mới xuống. Nhưng bây giờ con nhìn thẳng vào thì con thấy cái mức độ đau nó đứng im ở mức độ đấy xong rồi dần dần nó giảm xuống nó không có hiện tượng đau thì con bạch Thầy là con tu con nhìn thế có đúng không?

[Thầy trả lời]: Cũng được con. Không có sao, nhưng điều kiện là nếu mà cái sức của mình, mình không đủ mình nhìn thẳng nó thì mình nương vào cái hơi thở rồi mình tác ý: *An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra.* Còn nếu mà cái sức mình đủ thì mình chẳng sợ, mình đương đầu nó cho mày đau. Tức là mình tác ý mấy câu đó, rồi mình cứ nhìn thẳng, tức là mình cảm nhận cái đau đó với một sự gan lì của mình thì nó cũng dần nó ly xuống. Đó là mình nhìn thẳng nó. Còn cái kia mình nương vào chỗ khác, coi như mình tránh cái chỗ đau, nhưng mình tránh nó lại đau. Nhưng mà rồi mình lại ôm cái pháp, coi như mình ôm phao vượt biển. Mình ôm cái pháp như đức Phật dạy đó, mình ôm hơi thở của mình, rồi một lát nó giảm dần xuống nó mất. Bởi vì mình ôm được cái pháp thì

nó mất à. Nó có hai cách: một cách nhìn thẳng nó, và một cách mình ôm pháp mình vượt, ôm phao vượt biển.

Thì hể cái đặc tính của người nào được thì cái gan dạ của mình, mình ở chỗ nào được. hai bên đều cũng có gan dạ hết. Bây giờ nó đau, nó làm cho cái tâm mình tập trung trong cái đau đó. Mình ôm hơi thở mình vượt, mình cứ nhắc cái tâm của mình nương vào hơi thở thì một lúc sau thì mình ôm chặt cái hơi thở thì cái đau cũng mất. Còn cái kia mình nhìn thẳng, mình không chón chạy nó, mình nhìn thẳng nó, thì một lúc nó cũng giảm xuống qua cái pháp tác ý của mình, tự nó đẩy lui, nó giảm xuống hết không có đau.

[Tu sinh hỏi]: Con bạch Thầy, khi con làm bài thì con có những cái ví dụ trong thực tiễn cuộc sống của con. Nhưng mà con lấy những cái ví dụ của con thì những thời, lúc đấy là con chưa biết về đạo, con cũng chưa hiểu về tâm Từ, con nêu lên thì. Bây giờ con học Từ thì con hiểu cái đấy nó là đúng của tâm Từ, hay tâm Bi, hay tâm Hỷ, hay tâm Xả thì con nêu. Thí dụ như là trong cái hoàn cảnh của con, cái nghề của con thì ví dụ như có những trường hợp mà con thấy người ta

rất đau khổ, người ta ruồng bỏ mà con cứu được thì con rất là vui mừng. Chính vì bây giờ con kể lên thì cái đấy nó có đúng không hay là mình phải kể những cái mà hiện tại mình học xong mình gặp phải. Thì con nghĩ hiện tại mình gặp phải, con gặp rất là ít. Bây giờ con không có mấy, khi con tiếp xúc ở ngoài đời. Con bạch Thầy những cái ví dụ như vậy có nêu được không?

[Thầy trả lời]: Được con. Những cái ví dụ đó nó đi vào thực tế lắm. Nhưng cái bài mà các con viết những cái ví dụ qua cái đời sống của mình, dù nó xảy ra rất lâu nhưng mà cái hiện tượng nó xảy ra. Ví dụ, nói về cái đời sống bình thường của mình, có những cái trường hợp làm cho mình, ví dụ như viết tâm Hỷ, có khi mình viết mình đưa vào cái hoàn cảnh xảy ra có niềm vui gì đó mình viết thực tế. Những bài viết mà con nêu được cái ví dụ thì nó rất là cụ thể. Nó thấy rõ ràng.

Còn cái mình lý luận thì nó có vẻ bác học, nhưng mà cái đó là lý luận, nhưng mà nó không có thực tế bằng mình đưa một cái câu chuyện. Cái tâm Hỷ, thí dụ cái trường hợp thí dụ như nó xảy ra như thế này, để nói lên cái tâm Hỷ của chính tôi lúc bấy giờ xảy ra vậy, vậy, vậy. Cái lòng hoan hỷ của mình

bình thường mà mình xảy ra bằng mình hoan hỷ trước cái sự việc đó. Cái đó là cái hay lắm, viết những bài đó nó cụ thể lắm.

[Tu sinh hỏi]: Con có cảm nhận như cái niềm vui và cái lòng mình nó chỉ xuất phát từ cái tình người thôi. Cho nên là bây giờ con nêu lên. Sau khi mà con học cái bài Tứ Vô Lượng Tâm này thì con mới phân biệt được đây là Bi hay là Từ, thì con nêu lên.

[Thầy trả lời]: Đúng đó con. Coi nó lộn đó. Sợ nó khi mình có cái lộn, là vì cái tâm Bi thì trước cái đối tượng của mình họ đang khổ. Còn cái tâm Từ thì trước cái đối tượng nó được bình an. Nó hai cái nó phân biệt được vậy. Do đó, ví dụ như bây giờ mọi người đang bình an vui vẻ mà luôn luôn lúc nào mình cũng dè dặt, cẩn thận mình không có làm cho họ buồn khổ, đó là mình đang thực hiện cái tâm Từ. Rồi cái hoàn cảnh đó mình đối xử trong gia đình mình cũng vậy con, cẩn thận, dè dặt, để đem lại hạnh phúc cho gia đình thì đúng đó. Đó là Từ tâm đó.

Con hỏi Thầy con?

[Tu sinh khác hỏi]: Kính bạch Thầy, xin Thầy chỉn cho con một cái bài thơ ly dục ly ác pháp, với diệt tâm tứ, trạng thái

tưởng, thọ, một mình phải viết làm sao cho nó ngắn gọn.

[Thầy trả lời]: Con muốn hỏi là cái chỗ mà diệt tâm tứ hủ con? Diệt tâm tứ tức là mình vào ở trong cái Nhị thiên, mà diệt tâm tứ thì mình vào ở trong cái Nhị thiên, là 6 căn của mình nó không có hoạt động nữa. Nghĩa là lúc bấy giờ con nói ở trong cái tâm gì? Con nói về tâm Hỷ hay là tâm?

[Tu sinh]: Tâm Hỷ

[Thầy]: Tâm Hỷ hủ con ? À, tâm Hỷ thì nó diệt tâm tứ do định sanh hỷ lạc, nó cao rồi. Bây giờ tất cả những cái kia con thấy trong cái vấn đề này có tu tập tới đó thì con nói mới được, còn không có thực tập tới đó con nói không được. Nhưng mà con chỉ nói như thế này thì được. Chứ còn khi mà mình diệt tâm tứ rồi thì nó có trạng thái nó rất Hỷ lạc, nó hỷ lạc hơn là cái chỗ ly dục ly ác pháp nữa. Cái trạng thái nó an ổn vô cùng lặn. Khi mà nó hoàn toàn nó ở trong cái tưởng, cái tưởng chứ nó không có, bởi vì nó là trạng thái là cái trạng thái mà con cảm nhận được cái chỗ mà diệt tâm tứ đó. Coi như là ý thức, rồi mắt, tai, mũi, miệng con không còn nghe thấy âm thanh sắc tướng gì hết. Toàn bộ cái không gian này nó đều im phăng phắc, nó

lặng lẽ trang nghiêm vô cùng lặng. Đó đó thì lúc bấy giờ nó không còn cảm nhận cái thân con, mà nó có cái cảm nhận của một cái trạng thái hỷ lạc ở bên trong.

Kinh Phật nói do định sinh hỷ lạc, diệt tầm tứ nhập Nhị thiền do định sinh hỷ lạc. cái định sinh hỷ lạc. Cho nên con muốn diễn tả cái đó thì con chỉ nói cái câu đó rồi con chỉ giải thích cho người ta biết. Qua một cái định của đạo Phật là khi mà mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý nó đóng lại rồi, thì giống như cái người đang nằm chiêm bao, mà chiêm bao ở trong một trạng thái, một cái trạng thái cảm giác nó an lạc vô cùng. Vậy thôi, chứ con không nói được gì khác hơn được, bởi vì mình chưa có tới chỗ này, cho nên mình diễn tả không được mà cũng không có cách nào diễn tả được cái chỗ này. Không có cái từ. Bởi vì mình nói theo mình hiểu thì người khác không có hiểu, mình hiểu cái trạng thái đó. Như bây giờ Thầy biết cái trạng thái đó như vậy vậy, nhưng mà Thầy nói ra thì người ta không có hiểu.

Như vừa rồi Thầy nói về cái tâm Xả mà nó có cái tâm Từ, Xả với Từ tâm, Xả với Bi tâm, là tại vì ý của Thầy muốn nói là khi mình xả thì phải có từ, có bi ở trong đó, chứ

không phải là chúng ta tu tâm Từ, tâm Bi. Nhưng không khéo thì chúng ta lại thấy lúc thì mình tu tâm Từ, lúc thì tu tâm Xả thì không phải. Do xả mà có Từ với Bi. Thì đó nó có cái sự liên hệ chặt chĩa ở trong đó. Cho nên khi mà làm bài, mà hiểu được thì nó dễ mà không khéo thì nó thấy dường như là lúc này thì mình có cái tâm Hỷ, lúc kia thì có tâm Xả, thành ra nó lộn xộn ở cái chỗ đó.

Cũng như lúc này mình có tâm Từ, thì tâm Từ thôi rồi mình lộn qua cái tâm Bi, nó sai cái chỗ đó. Nhưng mà nó có cái pháp độc nhất thì nó có đầy đủ trọn vẹn trong đó. Cái tính của nó. Ví dụ, như tính của tâm Từ thì nó có Bi, Hỷ, và Xả. Mà tính của Xả thì nó có Từ, Bi và Hỷ ở trong đó. Tại vì cái tính của nó, nó gồm chung nó có bốn cái, nhưng mà cái tính của nó chứ không phải đó là cái pháp. Chỉ có cái tâm Xả là cái pháp duy nhất thôi. Nhưng mà cái tính Từ, Bi nó có ở trong đó. Cho nên nói chung. Do mấy con mà làm bài thì mấy con phải soạn thảo cho mình cái dàn bài theo cái dàn bài của mình. Để cho mình viết từ cái bài của mình viết nó vừa ngắn gọn. Ví dụ như con nêu ra một cái câu chuyện Từ thôi. Tâm Từ thôi, con nêu ra một câu chuyện thì con lại gởi cho người ta

cái câu chuyện để cho người ta theo cái câu chuyện đó rồi con mới xác định cái tâm Từ nó ở chỗ nào. Cái Từ nó chỗ nào? Nó đem đến cái lòng Từ như thế nào và tập luyện cái lòng từ như thế nào. Rồi qua đó, cái chỗ đó con xác định cái Từ đó nó đối với mình hay hoặc Từ đó đối với người, hoặc là Từ đó, cái tâm Từ đó nó đối với loài động vật, loài vật. Từ đó đối với thiên nhiên. Bởi vì mình đem cái ví dụ đó ra mình nói.

Thí dụ, như hôm nay thấy một cái người đó họ nhổ cỏ, họ nhổ cây cỏ nào đó họ ném đi, mình phải đem cái cây cỏ đó mình trồng lại, mình tưới nước, tưới nước cây cỏ đó. Thì trong cái hành động mình làm như vậy đó thì đó là mình thực hiện cái tâm Bi của mình. Mình nói cái việc đó ra, rồi mình gợi ý, chỉ cho người ta thấy đó là cái tâm Bi của mình. Nhưng mà khi mình làm được như vậy rồi mình mới đứng lại hoặc mình ngồi lại mình suy ngẫm cái hành động mình làm, mình thấy nó có một cái niềm vui ở trong lòng của mình, mình thấy mình đã giúp được cái cây cỏ nó sẽ bị chết đi mà mình làm cho nó sống trở lại mình thấy mình vui. Nói cái đó để mình thực hiện được cái lòng Bi của mình đối với cái cây cỏ khi người ta ném, người ta

bỏ.

Một con vật cũng vậy. Đó là mình đối với cây cỏ. Còn mình đối với con người, đối với mình nó khác, đối với mình một người khác. Nếu mình tu lòng Từ đối với mình khi mà có người khác mà chữ mình không giận, mình giận là mình không Từ, mình có Từ thì mình không giận mà mình không có Từ thì mình giận. Cho nên khi mà cái tâm mình nó nổi giận lên thì mình thấy thiếu lòng Từ với mình rồi. Mình đã để cho nó giận. Đó là mình tu cái lòng Từ. Mình nhắc mình thì ngay đó nghe nói lòng từ cái bắt đầu cái cơn giận của mình nó xuống liền. Mình không nhắc nó thì cái cơn giận. Bởi vì đây là mình nói cái pháp để áp dụng vào cái sự tu tập của mình, phiền não hay hoặc là tất cả mọi cái làm cho lòng mình thì nó có khổ đau trong đó thì đó là mình thiếu lòng Từ. Nhưng mà đợi khi mà khổ đau mà mình quán xét, mình tư duy để xả cái niệm khổ đau, phiền não, sân hận trong lòng mình, đó là mình cái tâm Bi. C

Còn cái tâm Từ là nó không để cho nó xảy ra. Tí dụ như người ta mắng, thì mình phải từ tâm với mình, phải thương yêu mình, mà thương yêu mình thì đừng giận, ai nói gì

nói. Thì đó là mình tu tâm Từ. Nó thành ra một cái pháp tu, chứ nó không phải mình luận, mình nói nhưng mà nó trở thành cái pháp tu để nó đem lại sự bình an cho mình, tức là tu tâm Từ.

Còn tu tâm Bi, khi mà người ta chửi mắng mình, mình tức giận, rồi bắt đầu đó mình dùng tư duy, suy nghĩ mình xả. Mình xả ở trong cái nhân quả, người ta làm cái điều ác mà mình giận người ta làm gì, mình phải xả đi, thương yêu người ta. Đó là mình thương yêu đó, tâm Bi. Thì nó để nó biến ra từng cái hành động mình tu tập để cho mình được giải thoát.

Thì mấy con còn hỏi Thầy gì không?

[Tu sinh hỏi]: Còn trạng thái tưởng thưa Thầy?

[Thầy]: Trạng thái tưởng hả con?

[Tu sinh]: Trong này có cái mục hỉ tâm mang về trạng thái tưởng ?

[Tu sinh]: Dạ. Trong này có cái mục 18 cái trạng thái tưởng?

[Thầy]: À, 18 cái loại hỷ tưởng đó phải không con?

[Tu sinh]: Dạ, con bạch Thầy, con để

cái dàn bài mà 11 mục, ... nhưng mà mình sống trạng thái tướng, ... kéo về cảm thọ.

[Thầy]: Như vậy là con phải xả cái trạng thái tướng đó ra để mà nhập Tam thiên con. Khi mà xả cái trạng thái tướng đó ra thì nó có cái trạng thái hỷ lạc của nó. Bây giờ con đang tu tâm Hỷ phải không? Tu tâm Hỷ, thì khi mà con vào cái trạng thái của Nhị thiên: diệt tâm tứ nhập Nhị thiên. Tức là 6 căn của con nó ngưng hoạt động, con ở trong một cái trạng thái giống như người chiêm bao. Nhưng mà đây là trạng thái thiên chứ không phải chiêm bao đâu. Nhưng mà nó giống thôi chứ không phải chiêm bao. Nó ở trong cái trạng thái hỷ lạc của tướng, nó làm cho sự an ổn của tinh thần mình hơn hết. Do đó bây giờ nó mới từ cái chỗ đó nó xuất hiện 18 loại hỷ tướng. Nó ở trong cái trạng thái an ổn đó bắt đầu nó xuất hiện ra cái này, cái nọ, cái kia.

Cũng như ngồi thì con cảm nhận được những cái tâm niệm của người xung quanh đây, cảm nhận. Tự nó, nó thanh tịnh, nó cảm được là cái người đó họ nói xấu mình đó, cái người kia họ đang nghĩ ngợi về cái vấn đề gì ở đâu đó. Mình thấy, mình biết hết, tức là mình cảm nhận được. Thì đó là cái trạng

thái 18 loại hỷ tướng nó xuất hiện ra nó có cái sự giao cảm. Do đó, thì con tác ý con dừng liền. Mỗi mỗi dừng liền để ở trong trạng thái bất động của Nhị thiền thôi. Nhưng mà khi con dừng hết thì nó lại lọt vào Tam thiền chứ không phải Nhị thiền nữa. Bởi vì Nhị thiền cái trạng thái hỷ lạc của nó, bắt đầu nó xuất hiện cái đó nó làm cho mình hoan hỷ, thấy biết một cách rất rõ ràng cụ thể. Cho nên nó hoan hỷ trên cái chỗ hiểu biết của nó ở trong 18 loại hỷ tướng. Ví như nó có đến cái pháp tướng, từ lâu tới giờ cái câu đó con không hiểu mà bây giờ con lại hiểu, con thấy con mừng vui trong cái niềm mình hiểu, mình hiểu được cái chỗ đó. Do đó các cái cái trạng thái tướng nó xuất hiện, nó xuất hiện đủ hết, thì con cứ tác ý con xả, xả riết cái nó hết, rồi con ở vào Tam thiền. Cho nên vào Tam thiền nó có cái hỷ nó khác, cái hỷ hoàn toàn nó ở trong cái lạc, cái hỷ lạc của cái Tam thiền nó lại cao hơn cái bậc của Nhị thiền. Nó cao hơn.

Do đó, nếu con xả hết 18 loại tướng rồi thì nó rất là bình an ở trong cái Tam thiền. Nhưng mà ở trong cái Tam thiền thì nó chưa đủ, nó còn cái hỷ tướng, cái hỷ lạc của cái Tứ thiền nữa. Cho nên xả lạc, xả khổ, xả

niệm thanh tịnh. Cái xả này là cái xả của cái trình độ của xả cao hơn. Chứ nó không phải còn thấp, nó xả rất cao. Cho nên vì vậy mà khi đó nó đến xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh, tức là xả các cảm thọ ở trong thân của con. Mặc dù là hiện giờ con ngồi cái thân con đang thở, nó đang ở trong những cái trạng thái của tâm tưởng của con, nhưng mà cái thân nó còn thở giống như người ngủ vậy. Nhưng bây giờ con xả lạc, xả khổ, con xả hết tất cả các cảm thọ của thân con, cái tâm con nó không thở nữa, thì chừng đó nó lại ở trong cái trạng thái cao hơn. Còn kia là ở trong cái trạng thái tưởng mà cái thân vẫn còn thở, nó chưa phải là dừng. Cho nên, cuối cùng thì con đi đến cái cao hơn nữa là con tịnh chỉ hơi thở, con ngưng để mà con vào cái Tứ Thiên. Thì lúc bấy giờ cái trạng thái hỷ của Tứ Thiên nó lại cao hơn nữa. Cái tầng bậc nó lại cao hơn nữa. Nó an trú cao hơn nữa.

Từ cái trạng thái đó thì con mới, cái hỷ của Tứ Thiên nó cao hơn, thì lúc bấy giờ ở trong cái trạng thái của Tứ Thiên mà hỷ đó thì con sẽ tác ý, con thực hiện Tam Minh. Con thực hiện Tam Minh thì con nói về cái tâm Hỷ của cái trạng thái Tứ thiên, là cái khi

nào, khi nào cái hơi thở nó dừng thì nó gọi là cái xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh, xả luôn cái đối tượng mà cái tâm thanh thân của con ở trong cái trạng thái của xả Tam thiên, xả hết thì nó mới vào được Tứ thiên. Coi như nó dừng, hoàn toàn nó dừng hơi thở.

Con còn hỏi gì thêm không? Con biết viết cái đó được không con?

[Tu sinh hỏi]: Con còn cái mục con hỏi Thầy ly dục ly ác pháp, diệt tâm tứ, trạng thái tưởng cái cảm thọ, con chưa làm tới khúc đó.

[Thầy trả lời]: còn khúc đó tiếp tục con làm thêm những điều mà Thầy nói ra đó, khi xả 18 loại hỷ tưởng thì con sẽ vô cái Tam thiên, cái trạng thái của hỷ của Tam thiên. Mà xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh thì vô một cái trạng thái của tứ thiên, cái hỷ của Tứ thiên. Thì khi mà cái trạng thái của Tứ thiên thì tới đó nó hết. Tức là cái bậc hỷ, cái bậc hỷ mà cao nhất của cái thiên định thì đó là hỷ của Tứ thiên, là hỷ cao nhất.

Con ngồi ghé đi con, con ngồi, đừng đứng.

[Tu sinh hỏi]: (không nghe được)

[Thầy trả lời]: Ừ, đúng đó con. Núi, rừng, sông, núi, đất đá, không khí, thời tiết, nắng mưa, gió bão. Đó là thiên nhiên hết. Con nói bây giờ tôi yêu đất nước tôi thì cũng là tôi yêu thiên nhiên đó. Tức là cái tâm Từ của mình đối với cái lòng thương của mình. Thì con nói vậy trúng, không có trật.

[Tu sinh hỏi]: (không nghe được)

[Thầy trả lời]: Nói chung con nhờ pháp đó con, nó chuyển biến được cái nghiệp của con.

[Tu sinh hỏi]: (không nghe được) Dạ bạch Thầy, như từ hôm mồng 1 tới nay, con tu Tứ Niệm Xứ, mỗi thời tu... một lần, thì con 5 phút nó hết. Hồi trưa trưa này, cái bàn tay này con đâu có làm cái gì, nó nhức chỗ này, nó nhức nó đau mà con đang tu Tứ Niệm Xứ con mới xả ra, tác ý đuổi nó, khoảng 10 phút nó hết. Nhiều lúc con không hiểu làm sao như cái tâm con nó hơi lười, nó lý luận nó ... lên lớp, ở nhà làm bài, trời lạnh lắm, (30:59) ... Đau cái chân không có đi được, cái đó là cái xảo, không đau cái chân mà nói. Con có cái mũ mà sao chân con không đau mà con thấy nãy giờ cho mày lên giường nằm nha, hồi bữa không có vậy, bữa nay vậy. ... hồi nào đến giờ Thầy nói, lên nghe được

một tiếng cũng đỡ, đau mình cũng đi, mà không đi về thở mệt lắm nha. Con không đi, giờ con đóng cửa...

[Thầy trả lời]: Mọi lần thì mệt, bữa nay đi học thì không có mệt, thì con khá rồi, học trò giỏi rồi, khá rồi.

[Tu sinh]: Con ngồi tịnh chỉ hơi thở 3 phút, tới khi tu Tứ Niệm Xứ, ...

[Thầy]: Được con, con tập vậy được đó, khá, lần lần rồi tự động cái hơi thở nó tập dần nó sẽ theo cái lệnh con, nó quen rồi nó sẽ ngừng lại để chuẩn bị cho cái tư thế sau này nó sắp sửa ra đi đó thì con tịnh chỉ hơi thở nó được tự tại hơn, tốt hơn. Từ từ tập chứ không có vội. Từ đây cho tới sang năm thì nó cũng sẽ thành được một cái khối, một cái lực của nó rồi. Cho nên con cứ tập, ngày nào tới giờ tu con cũng tập trước 3 phút, 5 phút rồi con mới tập cái pháp kia. Có vậy thôi không có gì hết.

Rồi bắt đầu mấy con hỏi Thầy Tâm Thanh, pháp danh Tâm Thanh ai con? Con giỏi lắm, viết bài Thầy thấy được lắm, ráng tu đi lớn tuổi mà cũng.

[Thầy đọc câu hỏi]: Kính thưa Thầy, con vào học chậm hơn nửa tháng, các bài

đầu lớp học con chưa được biết, bây giờ con có phải làm tiếp không? Nếu làm tiếp Thầy cho con bài để con làm. Thưa Thầy, bài đầu tiên con được làm là Nghiệp. Trong đó có 3 phần.

[Thầy trả lời]: Trong cái bài đầu tiên con làm, con vô đó thì chắc con người ta làm cái nhân quả thảo mộc người ta làm hết rồi. Con bây giờ phải làm lại cái bài nhân quả thảo mộc đã trễ rồi nhưng điều kiện chưa làm thì con phải làm cái bài thảo mộc. Bởi vì nhân quả thảo mộc, nhân là cái hạt, có cái hạt con ương nó mới lên cái cây, rồi cái cây nó mới ra cái trái. Cái trái là cái quả, rồi trong cái quả nó có những cái hạt, khi cái trái nó già, nó chín, thì những cái hạt đó nó mới đủ sức nó lên thành các cây con khác. Đó là nhân quả của thảo mộc. Nhưng mà phải nói rằng, từ cái nhân của cái thảo mộc, nó nhiều cái dạng lắm. Như con cắt một cái dây lang, cái dây lang, nó cũng là cái nhân, cũng là cái hạt, thì con ương thì nó cũng lên cái dây lang khác, nó cũng ra dài hơn nữa.

Rồi như một cái củ, như củ khoai lang, hoặc củ khoai từ, khoai ngọt, con cắt cái đầu của cái củ con ngâm xuống, thì cái của đó nó cũng lên cái sợi dây, rồi nó ra cái dây

đó, rồi nó bò, thì ở dưới này nó cũng ra cái củ khác nữa. Cũng như cái nhân của cái cây khoai mì. Con chặt cái đoạn cái cây của nó thôi, rồi con giâm nó xuống thì nó lên một cái cây khác, rồi từ đó cái cây đó nó sẽ ra những cái củ ở dưới đó là những cái quả mà chúng ta ăn, nhưng mà cái của đó nó không có lên cây được. Nhưng mà lấy cái cây đó làm cái hạt nó lên. Cũng như cây Mía, cái hạt của cây Mía là cái ngọn của cây mía và cái lóng của cây mía. Cũng như cái cây tre, cái hạt, cái nhân của cây Tre là từ cái cây của nó. Chúng ta trồng mà nó lên. Cho nên nó nhiều cái dạng, nhân với quả nó nhiều cái dạng lắm. Chứ nó không phải là riêng có cái hạt và cái trái không đâu. Từ cái cây nó cũng là cái nhân, mà nó cũng là cái quả. Thì con sẽ viết cái bài nhân quả thảo mộc phải nói rõ cái đặc tính của nó, cái đặc tướng của nó là cái hình dáng.

Cái cây cây mì, cây khoai lang thì nó không giống cây mì. Cây xoài không giống cây cam, cây quít. Cái tướng của nó. Rồi cái trái nó cũng khác nhau nữa nữa. Do đó thì con nói cái đặc tướng của nó. Rồi con sẽ viết cái đặc tính của nó. Thí dụ như cây cam thì nó ngọt, cây chanh nó chua, mà cái trái ớt

nó cay. Thì tất cả mọi cái đó là cái tính của nó, cái tính tính của thảo mộc. Con viết như vậy.

Và cái duyên hợp, duyên hợp là tạo cái nhân duyên cho nó lên. Con đem một cái hạt mà con ném bỏ nó ở trên đất khô thì cái hạt nó không có lên. Con phải bỏ nó trong đất ẩm ướt, phân tro, con hợp lại, tạo thành có cái môi trường sống, bắt đầu nó nảy mầm nó lên. Đó là cái duyên hợp, rồi cái duyên tan nữa nó nữa.

Duyên tan, bây giờ nắng hạn này kia, khô khan quá, rồi lần lượt nó chết thì nó gọi là duyên tan .

Còn chuyển biến nữa. Cái nhân quả thảo mộc mình chuyển biến, như cái cây cam chua mình bỏ vôi, bỏ phân, cái loại phân để cho cây cam nó thành có cái trái nó ngọt. Đó là cái chuyển biến. Vì vậy cho nên mình học những cái nhân quả thảo mộc để rồi mình sẽ đến cái nhân quả con người để mình chuyển cái nhân quả con người nó thành tốt. Cho nên con hãy làm lại cái bài nhân quả thảo mộc đã. Bài đó chưa làm.

[Thầy đọc câu hỏi]: Sáu câu Thầy cho các con đó có phải đưa vào bài tâm Xả để

làm bài phải không thưa Thầy?

[Thầy trả lời]: Sáu cái câu đó để mà con dựa vào đó con làm bài, làm bài tâm Xả.

[Thầy đọc câu hỏi]: Bài tâm Từ con đã làm rồi, Thầy chấm rồi nhưng chưa được cách thức lắm, thì con có phải làm lại nữa không? Con xin Thầy chỉ dạy.

[Thầy trả lời]: Đúng vậy. Cái nào mà nó còn thiếu con làm lại để cho cái hiểu biết mình nó triển khai nó đầy đủ hơn, nó sâu sắc hơn. Bởi vì đây là một cái lớp học để cho mình có cái hiểu biết thấu triệt, hiểu biết thấu triệt một cái đề tài, một cái vấn đề để sau khi mình áp dụng vào cái tâm của mình, mình thấu triệt được những cái niệm, cái lỗi lòng của mình để cho mình xả được cái niệm đó, đem lại cái sự bình an. Nếu mà mình không thấu triệt nó thì coi như là mình bị ức chế cái tâm. Cho nên buộc lòng mấy con cố gắng mấy con triển khai sự thấu triệt đó qua cái sự hiểu biết của mình để cho mình áp dụng vào cái sự tu tập của mình thì mình xả tâm mình nó không còn đau khổ nữa.

206-(LCK-086B)

*** Vấn đạo Tứ Vô Lượng Tâm**

*** Môi trường thiện cảm hóa ác pháp**

*** Tứ Niệm Xứ**

Được. Cái câu chuyện đó con viết được con. Đó là nói qua cái lòng Bi của mình trước cái cảnh con Rắn bị người ta bắt mà con gợi ý ở trong lòng của mình để cho cái sự kháng cự của con Rắn, để mà người ta không bắt giết nó đó. Cái lòng Bi con thực hiện qua cái sự thương yêu của con Rắn, thì cái điều đó là con viết lên nó bằng chứng là thực tế ở trong lòng của con, con thực hiện được cái lòng Bi của mình. Mình viết lên được chứ không có sao đâu. Đây là nói cái sự thật.

Qua đọc những cái bài của con, hầu hết là con đem cái mẫu chuyện ra để chứng minh cho cái lòng Từ, lòng Bi của mình, lòng Xả của mình thì cái đó là cái thực tế đó con. Mình không lý luận nhiều mà mình nói thẳng, nói thật cho nên nó đem lại cái sự bình an rất tốt cho cái tâm mình. Thầy

mong rằng những cái điều mà con viết mà áp dụng được vào con người của mình thì con người mình đức hạnh lắm mấy con, biết thương mình, và thương tất cả các loài vật. Đó là những cái điều mà con đã làm, con đã viết ra những cái điều mà mình đã làm thì điều đó là điều hay. Thầy mong rằng mấy con sẽ tu tập cũng sẽ được giải thoát hoàn toàn theo cái ý muốn của mấy con. Khi mà mình đã thực hiện trong cái đời sống mình, thực hiện được tâm Từ, tâm Bi thì cái phương pháp của Phật là giúp cho mình sống cái lòng thương yêu của mình để mình đạt đi đến cái cuối cùng là mình xả hết, xả hết ác pháp ở trên thế gian này, để tâm mình được an vui, mà nó không có cái ác pháp nào làm cho tâm mình động hết, thì mấy con hãy cố gắng.

Thầy nghĩ trong cái lớp học của chúng ta cũng không mấy người. Tuy nói được chứ mà thực hành cho được thì cũng không mấy người đâu. Coi vậy chứ nó cũng không phải dễ. Nhưng mà đọc qua những cái bài của mấy con viết như vậy Thầy nghĩ rằng mấy con sẽ làm được. Mặc dù là lớn tuổi rồi nhưng mấy con sẽ làm được.

[Tu sinh]: (1:45) Dạ, Bạch Thầy là, như là buổi hôm nay đây là ... Thầy cũng nói một câu là: Có khả năng là trong cái số học sinh này sẽ có người ngộ độc, rồi người chết biết đâu được. Vậy là nhân quả của con ngày hôm đó là con ăn cơm thì có một cái con bọ xít nó vào nó ... thì con về con ăn thì cái trưa hôm đó, sang ngày sau là con lo lắng hai ngày là con cũng thấy rất chi là sợ. Nhưng mà con nghĩ con quyết tâm con đuổi nó đi, nhưng mà sau cuối cùng con không thắng được nó, con thì kêu cô Diệu Thảo là... rồi con... sang trình với cô, trao đổi cô để cô nói khi nào mà để mà không chiến thắng được thì mình phải làm sao? Con cứ muốn uống thuốc, con muốn chiến thắng không được,... thế là con bắt buộc con phải uống thuốc, thì con uống thuốc thì trong đó con thì ... thì con vừa đuổi vừa ... nếu như ở nhà là đêm thứ bảy là con sẽ là phải đi viện rồi, không bao giờ mà sống được, vì nó liệt, nó làm con bị liệt luôn. Nhưng mà con vẫn cố gắng kêu cô Diệu Ngọc. Cô bảo: Tại sao bác không kêu, cô định là để chiến đấu với nó, xem có thắng được, nhưng mà, xong cô bảo cô để cho cô giúp cô tí. Trong khi đó con làm ... con sợ lại bảo cô Út là cô Út làm, thì cô nói

như thế nào? Con trình bày xong, như thế mà tại sao không cho người gọi, mà cô cứ thế cô chịu. Bây giờ này mà cô chết thì làm sao? Con thì là con muốn chiến đấu với nó, con tác ý để con chiến đấu, nhưng mà sau chiến đấu không được thì con nhờ cô Liễu Ngọc, Liễu Ngọc sang thấy 3:38 ... Con thức đêm, nhưng mà con vẫn chưa thắng được nó, cô phải uống hai liều nữa, là tụy khi mà nó hết rồi con thấy con người con nó tụy là có... nhưng mà so với như ở nhà thường ngày mọi khi là có lẽ con nằm mãi gần 10 ngày mới dậy được. Con thấy sự việc của con, con thấy phải trả nghiệp, cái hành trình của con hôm nay nhân quả nó xử .. con, con thấy tuổi thì cao nhưng mà không có một ... Thầy dạy...

[Thầy]: Đó cũng là cái duyên phước đó con. Chứ cái tuổi của mấy con nó để nó xảy ra. Có gì con hỏi con hỏi đi con.

[Tu sinh hỏi]: Thưa Thầy, con xin hỏi hai câu hỏi. Câu thứ nhất là mai con về, con xin phép Thầy là con muốn đến xin cái đầu bặt ra cái lớp học này, con có thể làm cho cô Liễu Tâm để ... các bác viết bài về chánh kiến, thì qua quá trình các bác thực hành

phần đầy thì có một cái nhiệt tâm hơn.

[Thầy]: Cũng được.

[Tu sinh hỏi]: Đó là cái câu thứ nhất. Cái câu thứ hai con muốn hỏi. Khi một người **không hề lo lắng** về Đạo Phật, vẫn mang một cái tâm trạng u uất, tức là chưa hiểu rõ lắm về Chánh pháp, vẫn mang một tâm trạng u uất, mà cố tình. Nghĩa là cái tâm của họ không tốt, còn cố tình ở đây để tu tập, như thế thì người đó có phải là có hiểu rõ được Chánh Pháp của Đạo Phật chưa ? Và người như thế có phải là một người ... (5:41)

[Thầy]: Theo Thầy thiết nghĩ, Phật pháp rất là rộng. Dù một người nào, bất cứ một người nào có tâm trạng gì, mà họ có cái duyên mà họ ở ngay cái nơi mà của đức Phật, của những người mà đã tu chứng, mà họ quyết tâm dù là cái nổi lòng, cái mục đích của họ như thế nào họ ở đó thì Phật pháp sẽ cảm hóa họ tới giải thoát.

Nghĩa là, bây giờ ở đây mấy con có cái sự gì mà buồn phiền, bực tức, tất cả mọi cái. Nhưng lần lượt mà mấy con cứ bám chặt, đừng đi khỏi đây thì lần lượt những cái tâm niệm đó mấy con sẽ hóa giải được nó. Tại vì cái môi trường đó nó sẽ hóa giải. Ngày nay

nó hóa giải chưa được, ngày mai nó hóa giải, tại vì cái môi trường đó là môi trường xấu, môi trường không có để tâm mình bút xúc, không có để tâm mình buồn phiền. Nhưng mà hôm nay thì nó có buồn phiền, nhưng Thầy nghĩ rằng cái người đó nó cứ ở mãi, ở mãi, mặc dù là cái tâm họ, họ đang làm khổ mình khổ người thật, nhưng mà cứ mỗi lần, họ cứ bám vào đây lần lượt nó xấu riết nó cũng hết.

Nhưng mà hiện giờ mọi người ở đây đều là nhắm vào cái chỗ tu giải thoát cho mình, thì tất cả những cái ác pháp xung quanh mình đều là mình xấu. Chứ mình không để, cho nên nó trở thành, coi như người nào mà tự, tự mình mà không chịu xấu đó, tự mình để cho mình làm khổ lấy mình thì cũng tự người đó. Nhưng mà Thầy nghĩ rằng họ còn bám chặt ở đây thì họ phải xấu, không làm sao không xấu, mà nếu không xấu là tự họ giết họ, mà tự họ giết họ thì họ ở đây mãi thì họ cũng phải xấu. Bởi vì, Thầy nói, cái thọ nó đau đến cùng cực thì nó cũng phải hết thọ. Mà cái khổ của tâm, mà cái hờn giận của tâm nó cũng đến cùng cực nó cũng phải xấu xuống hết chứ nó không có, trừ ra cái người đó chết mà họ chuyển nghiệp thì họ không

gặp được Phật pháp mà thôi. Chứ mà họ cứ nằm ở trong một cái môi trường tu đi, họ cứ nằm ở trong đó đi, họ có cái tâm trạng gì kệ không biết, nhưng mà họ nằm riết ở trong đó thì họ sẽ bị cảm hóa ở trong cái sự giải thoát đó.

Cũng như ở đây là mục đích chúng ta tu để giải thoát, thì cái phương pháp dạy thì chúng ta luôn luôn lúc nào cũng xả tâm, cái phương pháp lúc nào chúng ta dạy cũng biết thương yêu, thương yêu mọi người, thương yêu mọi sự vật hết. Thì cái lòng thương yêu hôm nay chúng ta chưa thực hiện được thì ngày mai, ngày mai chưa thực hiện được thì ngày mốt. Chắc chắn là người đó mà bền trí ở đây thì họ sẽ thương yêu. Và ở đây cái mục đích là xả, buông xả. Cho nên bữa nay xả chưa hết thì ngày mai xả, ngày mai xả chưa hết thì ngày mốt. Thầy tin rằng một cái người nào dù họ có ác cách gì đi nữa họ ở đây riết họ cũng phải xả. Bởi vì cái môi trường này nó sẽ cảm nhiễm họ, nó làm cho họ trở thành một người tốt. Bây giờ họ người xấu gì đi nữa họ cũng sẽ thành người tốt. Trừ ra có họ đi ra khỏi đây thôi, chứ còn ở đây thì nó sẽ bị cái thiện pháp nó cuốn họ vào trong đó, mà nếu nó cuốn họ, mà cuốn họ

cứ ở trong cái ác pháp họ giữ, họ chống lại bên đây, họ nói lại bên kia, thì họ mai một họ phải bung ra, họ không thể nào ở trong cái môi trường này được. Bởi vì, môi trường này thiện với ác nó không thể sống chung nhau. Nhưng mà cái thiện ở đây nó mạnh, nó sẽ thu hút cái ác. Cho nên, ví dụ bây giờ chuyện gì nó bằng trời đi nữa Thầy coi như nó không có. Không, Thầy không bao giờ mà nói rằng Thầy đuổi một cái người nào đâu. Nhưng mà Thầy biết rằng trong cái thiện pháp của cái môi trường này, nó sẽ hút cái người ác đó, làm cho cái người đó trở thành thiện. Họ không có chạy đâu khỏi hết. Cho nên Thầy không có lo cái điều đó đâu. Đối với Thầy thì không lo. Bất kỳ một cái người nào.

Thầy nói như thế này. Đứng trước cái hoàn cảnh của Thầy thì Thầy biết rằng bên Đại Thừa họ đối với Thầy họ rất là ngại. Nhưng mà họ không làm gì được Thầy. Bởi vì Thầy là thiện. Thí dụ như họ đứng ở trong góc độ họ là ác, thì họ không thể nào mà họ thắng Thầy nổi, không thắng Thầy nổi. Bởi vì thiện nó sẽ chuyển hóa cái ác pháp, làm cho họ trở về với cái thiện chứ không thể nào mà để cho họ ác. Cho nên theo Thầy

thiết nghĩ, câu hỏi thứ hai của con thì con an tâm.

Thầy biết ở trong này, thật sự ra cái tâm đời, tâm con người thì nó còn cái này cái khác lắm chứ không phải không. Nhưng mà Thầy nghĩ rằng Phật pháp sẽ chuyển biến họ hết, họ trở thành người tốt, trừ ra họ bỏ đây họ đi thì họ sẽ trở thành xấu thôi, chứ còn ở đây họ sẽ nhiễm thiện chứ không có nhiễm ác được. Ở đây người ta chửi mình mình không giận mà, không buồn phiền thì riết rồi họ cũng nhiễm cái không giận, không buồn phiền của mình. Chứ không có gì hết. Đó là cách thức của Thầy nghĩ. Thầy nghĩ như vậy.

Nhưng mà sự thật ra Thầy nói, thiện thì chuyển hóa ác. Còn nếu mà chúng ta sống ở trong ác pháp thì ác pháp sẽ dồn dập cho chúng ta, tự chúng ta làm lấy chúng ta đau khổ. Còn những người ở đây mà họ sống thiện, thì ác pháp không tác động được họ đâu. Không có làm được đâu, trừ ra chúng ta có ác, có thiện thì chúng ta bị tác động. Chứ còn cái người mà sống như Thầy thì không bị ác pháp tác động và cái người mà sống như Thầy họ sẽ chuyển biến được mọi

người, họ làm cho mọi người sẽ trở thành tốt, ngày nay chưa tốt thì ngày mai. Thầy tin tưởng người, tin tưởng ngày nay chưa tốt thì ngày mai sẽ tốt. Cho nên trong cái vấn đề mà tu tập theo con đường của Phật giáo thì chúng ta an tâm mà không cần sợ hãi gì hết. Yên tâm để mà mình tiến bước trên con đường tu tập.

Bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì thêm không?

[Tu sinh hỏi]: Kính bạch Thầy, là con thấy, thường thường phía sau làm việc thiện hay làm bất cứ một việc gì thì cái Thầy nhìn Tam Minh thanh tịnh thưa Thầy, thì nó có cái giống trạng thái của Tứ Vô Lượng Tâm không? Thí dụ như làm cái việc thiện gì, mình giúp một người nào, thí dụ người ta chết đuối đi, vì vậy khi vớt lên, thì sau khi đó mình không có thấy mình là người vớt, hoặc là sau đó đổi ... ngay cái việc cứu đó cũng có, trong tâm thanh tịnh, thanh thản như vậy thì nó có giống như là mình tu Tứ Vô Lượng Tâm?.

[Thầy trả lời]: Không phải con, cái kia là cái lý luận thôi. Khi mà có một người chết đuối, mà con đến con vớt cái người chết

đuối, thì con nói con không có làm cái điều đó thì không đúng. Tại vì con đã làm. Ở đây thực hiện về tâm Bi của con rồi. Con thực hiện tâm Bi. Con thực hiện, con biết rất rõ nhưng mà con không có dính mắc vào chỗ đó. Con thấy con làm được, cứu vớt được cái người thoát chết đuối đi, thì con biết rất rõ nhưng mà con không vì dính mắc cái chỗ đó. Con không mang cái tâm ngã mạn của con, con làm lợi ích cho đời, thế này, thế khác thì cái đó.

Còn cái này họ làm rồi họ không biết nữa thì cái đó là cái lý luận suông thôi. Chứ khi mà đã vớt một con người thì làm sao mình lại không biết. Cho nên cái đó là cái lý luận, cái lý luận của bên Đại Thừa chứ không có gì khác.

[Tu sinh hỏi]: Hôm qua Thầy cho cái đề tài, thưa Thầy thì cái dàn bài về của Đức Hỉ Tâm, thì trước tiên là giới thiệu, giới thiệu cho người ta hiểu biết thôi về cái Đức Hỉ Tâm, thì câu thứ hai nữa là hỉ tâm về vật chất, về cái sự trùng phùng, rồi làm việc từ thiện ...

[Thầy trả lời]: Ừ lẽ đương nhiên là con cứ dựa vào đó. Ví dụ như, vì vật chất, mình

có vật chất mình làm ra của cái, mình có mình làm ra được mình mừng, còn mình làm không được thì mình buồn. Thì mình đứng ở trong góc độ vật chất, cái đó gợi ý để mình làm đó con.

[Tu sinh hỏi]: Dạ nhưng mà vì cái sau cái chỗ mà hỉ tâm là do ly dục ly ác pháp, diệt tầm tứ, xả ác pháp hoặc gì đó, đại khái những cái trạng thái đó chúng ta chưa có có được. Rồi thì có ... thì làm nó không có trúng.

[Thầy trả lời]: À mấy cái đó là khó đó. Mấy cái đó nó thuộc về cái chỗ bốn định rồi, thì giờ con khó làm. Bởi vì mình chưa có biết để nó, mình nói chung chứ mình không có nói gì được hết. Bởi vì cái Hỷ đó cũng như ly dục ly ác pháp mình cũng chưa ly hết. Cho nên cái cảm nhận của mình nó hoàn toàn chưa có biết cái hỷ đó ra sao. Nhưng mà mình cũng nói trên cái bậc từng hỷ đó. Nhưng mà mình có thể mình đem ra mình nói, chúng tôi tuy rằng chưa biết nhưng mà đã được nghe qua chánh pháp của Phật thì nói: ly dục sanh hỷ lạc, do ly dục sanh hỷ lạc, do cái Sơ thiền. Do mà định sinh hỷ lạc, do diệt tầm tứ. Con nói như vậy, chứ

con diễn tả cái đó ra không được đâu. Bởi vì mình chưa tới đó mình chưa có nói được.

Mình nói chung chung thôi. Cũng tới cái bậc đó, nhưng hiện giờ mình chưa có tới thì mình chưa có nói cụ thể. Còn khi mà mình, khi mà mình đang gặp mình biết được thì mình nói. Thí dụ như bây giờ mình trúng vé số thì mình mừng, thì cái hỷ đó là cái hỷ của vật chất mình làm ăn được. Hôm nay, mình trúng mùa, bội thu nhiều hơn thì mình mừng, cái nổi mừng đó mình nói được. Mình có cái cảm nhận ra cái trường hợp đó mình nói được. Cũng như có người đi đâu xa, người thân mình đi đâu xa, hôm nay trở về gặp nhau thì đó là mình nói được, mình nói trên cái nổi mừng đó được. Thì mình đem một cái mẫu chuyện ra mình nói cái sự trùng phùng đó nó làm cho cả nhà vui. Những người mà có sự hiện diện vui mừng khi gặp lại thì đó là mình nói được vì đó là cái...

Còn những cái gì mà không có, còn mình làm được một cái gì từ thiện, mình an ủi được cái người thì nó đem lại cái niềm vui cho mình. Đó là cái việc từ thiện thì mình nói cái đó được. Bởi vì cái đó là mình

biết. Từ cái chỗ mà vật chất thì về dục mà mình đạt được thì mình vui. Rồi từ cái chỗ mà mình làm được cho người ta, an ủi cho người khác làm cho người ta được bình an, mình có cái lời nói mình khuyên mà người ta nghe lời mình, thì mình thấy mình cũng vui. Ví dụ như bây giờ, Thầy khuyên mấy con tu, rồi mấy con nỗ lực mấy con tu, mấy con được an ổn thì cái lời khuyên của Thầy, mà mấy con nghe lời Thầy mấy con làm thì Thầy vui. Nó có cái niềm vui, cái hỷ, thì cái đó là mình biết.

Con cứ ngồi con hỏi đi con.

[Tu sinh hỏi]: Bạch Thầy, cho con hỏi. Thầy dạy tâm Xả ... Con tu Tứ Niệm Xứ, khi con ngồi tu Tứ Niệm Xứ thì con thấy bữa trưa nó nóng quá, mồ hôi nó cứ chảy. Con bảo mình xả luôn cái nóng. Thân này có gì đâu mà phải lo nóng, lo lạnh. Con xả cái nóng nó hết. Con quay vào tu Tứ Niệm xứ, được một lúc thì con thấy có cái luồng gió nó mát mát, nó thổi trong người, xả luôn cái mát. Nóng cũng xả, mà mát cũng xả, thế là con xả luôn cái mát. Con ngồi con quay trở vào, con ngồi con thấy nó bình thường không mát, không nóng nữa con thấy nó bình thường. Con thấy

... nó mỗi chân, con định xả ra để con ngồi tựa vào cái ... thì con lại bảo thôi xả cái ... con cứ xả như vậy, về sau con lại quay lại con ngồi nó không có muốn tựa nữa thì con lại ngồi con tu Tứ Niệm Xứ, con tu mãi thì sau đó con thấy nó khởi lên 1, 2 cái niệm thì nói khởi lên. Tại sao lại con nó xuống mà lại không nói với con là nó dâng... mà lại không dâng trái cây lên cho Thầy, mà để cho con nó lại về như vậy. Thế là con nghĩ là Thầy cũng không có thọ những cái đó thì cái đó là cái thực phẩm bất tịnh, ... thôi xả luôn đi, thế con lại xả cái đó. Con nghĩ lại là: Tại sao con nó đi xe máy, đi từ ... lên mà tại sao không xin Thầy để cho con nó gặp, con mới bảo: Đây là cái duyên bởi vì thì con cũng có cái ý như vậy, cũng khuyên con như vậy thì các con nó bảo ngày mai là chúng con phải làm việc, ngày tết là ngày nghỉ. Nghỉ cái ngày đó thì cơ quan họ lại nói. Cho nên mẹ thông cảm cho con về chứ không ... Thế là con cũng cho các con nó về, như vậy nếu đợt này không gặp được Thầy thì đợt sau các con nó về, có ... Còn bây giờ Thầy ... Thầy ăn cơm, xong rồi Thầy lại ra Thầy tiếp các con nữa, không biết con tu như vậy có đúng hay không ?

[Thầy trả lời]: Đúng đấy con. Tu như vậy thôi, không có gì hết. Bây giờ mấy con cứ chuyên tu, thay vì mấy con sẽ gặp Thầy thì mấy con bị gián đoạn trên cái sự tu đó, nỗ lực tu để giữ cái tâm. Mình biết cách rồi thì mình giữ cái tâm mình bất động thanh thân an lạc vô sự để cho mình chứng đạt được cái trạng thái bất động đó luôn luôn lúc nào nó cũng kéo dài trong cái trạng thái mình sống được ở trong đó. Mỗi niệm đều có hiện ra thì mình dùng các pháp mình đẩy lui nó.

Hiện bây giờ coi như là cái khả năng để mà Định Vô Lậu đó, thì mấy con có cái tri kiến thì mấy con xả được rồi. Vừa rồi thì con trình bày qua cái sự đấu tranh ở tư tưởng của con, về cái đưa con của con, về cái gặp Thầy, rồi cái cúng dường. Đó, thì cũng là một cái sự đấu tranh ..., để đem lại cái sự bình an cho cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự. Cái đó là cái đúng đó con. Cho nên bây giờ mấy con đã hiểu rồi mấy con cứ bảo vệ cái chân lý của mình, để cho cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự nó kéo dài ra, nó kéo dài chừng nào nó tốt chừng nấy, 12 tiếng đồng hồ, đó là cái tiêu chuẩn của nó. Rồi mình sẽ sống luôn ở trong đó luôn. Cho nên không có một cái niệm nào làm cho động

tâm mấy con thì mây con sẽ là người chứng đạo, tức là bất động tâm. Ở đó thì không có ai tác động được vào hết. Thì như vậy là con hãy cố gắng thôi có gì đâu. Mấy con cứ hỏi Thầy là mấy con bị động hết. Thầy mong là mấy con hiểu, rồi là mấy con cứ áp dụng mấy con tu thôi. Đó là một cái lợi ích lớn, bởi mình lo mình bảo vệ, hộ trì cái chân lý của mình. Chứ mấy con cứ lúc này, lúc khác mấy con hỏi tới hỏi lui thì mấy con bị động hết, mấy con bị động mất. Thay vì cái thời gian này thì mấy con, dù một phút, một giây mấy con cũng phải bảo vệ cái chân lý của mấy con, đó là cái chính rồi. Chứ còn mấy con mà lơ mơ thì mấy con cứ bị động. Để mà có thỏa mãn cái lòng hỏi của mấy con, nó thắc mắc cái này, cái kia. Nhưng mà sự thật ra mấy con biết cái trạng thái đó rồi thì mấy con dùng các pháp mà Thầy dạy mấy con bảo vệ cho nó, các con sống ở trong đó. Không có một ác pháp nào tác động vô được bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của mấy con, thì mấy con thành tựu. Nó đâu có lâu đâu, biết rồi.

Cho nên tới cái lớp mà áp dụng vào Chánh Tư Duy này là áp dụng vào để xả tâm cho nó đem lại, coi như là sống ở trong cái

chân lý của mình. Tức là sống trong trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự, không có một chướng ngại nào nữa. Cho nên không cần hỏi, không cần gì hết, để đạt được những cái điều kiện cần thiết.

[Phật tử báo cáo Thầy]: Dạ thưa Thầy, có cái bác nói vô gặp sư Từ Quang, mà cô Út đi đâu rồi thì bác đó nói bác sang thất của sư Từ Quang.

[Thầy]: Vậy hả, bây giờ có ai nói với bác đó, chút xíu nữa đi kêu giùm sư Từ Quang. Có ai kêu sư Từ Quang giùm không?

[Tu sinh]: Dạ có Thầy.

[Tu sinh hỏi]: Kính bạch Thầy! Tu pháp Tứ Niệm Xứ là thanh thản đó Thầy. Nhưng mà con tu, mọi lần thì con ngồi trên cái gối, nó mềm nó không đau. Giờ con ngồi trên cái chiếu cũng có thể được. Nhưng sau khi con nghe Thầy nói kiểm tra, con sợ, con ngồi dưới gạch không lót gì hết, thì con tu 30 phút lần xuống còn 5 phút, 10 phút vì nó đau đớn chịu không muốn nổi. Nhưng mà con ... nhưng mà con ... thì nó mất cái sự thanh thản.

[Thầy]: À bây giờ, thí dụ, chẳng hạn

như Thầy sẽ kiểm tra con, nó không phải có một cái oai nghi ngồi đâu mà nó trong bốn oai nghi. Con thí dụ như con ngồi chừng 15 phút thì ngồi được mà con đừng có để cho đến 20 phút thì chân con bị tê, ngồi đau thì nó không được. Con sẽ đứng dậy con đi, nhưng mà con vẫn giữ Tứ Niệm Xứ. Nếu mà con đi con thấy nó gần như là muốn mỗi chân con, con định chừng vậy thôi, mà trong ý con bây giờ đi một hơi vậy nó muốn ngồi thì con ngồi lại, hoặc là nó muốn nằm thì con nằm lại, hoặc là nó muốn đứng lại thì con đứng lại. Bởi vì tu trong bốn oai nghi. Thầy kiểm tra cái tâm thanh thân của con trong bốn oai nghi chứ không phải một oai nghi. Cho nên con đừng sợ. Hôm nay ngồi ở trên cái Bồ Đoàn, cái Tọa Cụ nó mềm, bữa nay thì ngồi ở dưới đất thì nó mau đau, đứng dậy. Cho nên vì vậy mấy con đừng có lo cái vấn đề khi mà Thầy kiểm tra lại để Thầy xét qua cái chỗ trạng thái tâm thanh thân, an lạc, vô sự như con, như thế nào đúng, như thế nào sai.

Bây giờ, coi như trong những cái bài của mấy con gửi cho Thầy, Thầy sẽ ghi, người nào mà được học cái lớp Chánh Tư Duy thì mấy con được lên lớp Chánh Tư Duy, còn

người nào mà còn thiếu thì buộc lòng Thầy cũng cho họ, kiểm tra họ lên cái lớp Chánh Tư Duy nhưng vì họ còn thiếu thì họ phải làm, chứ còn trọn vẹn thì họ chưa có được chuyên nhất về cái lớp Chánh Tư Duy. Còn cái người nào mà đã làm xong hết bài vở rồi, thì họ sẽ chuyên nhất vào cái lớp Chánh Tư Duy lo tu thôi. Thầy kiểm tra coi nó đúng không? Đúng thì bắt đầu bây giờ mấy con cứ về tu thôi không có còn động, mà không còn hỏi gì hết. Nghĩa là bây giờ không còn động hỏi nữa, chỉ có ôm pháp mà tu thôi. Rồi trong một tháng Thầy sẽ kiểm lại, kiểm lại coi mấy con tu được tới đâu. Cái độ nhiếp tâm của mấy con tới chỗ nào, để rồi hướng dẫn cho mấy con tăng thêm. Còn những người nào làm bài vở chưa đủ, thì hãy làm bài vở cho đủ, rồi mới có được tu như vậy. Thì những người mà làm bài vở chưa đủ thì được thưa hỏi Thầy kỹ lại để triển khai cái tri kiến của mình trong cái lớp Chánh Kiến.

Cho nên mấy con mà vô trễ mấy con phải cố gắng mấy con làm sao cho nó kịp, để mấy con vào học tu kế cái lớp tới. Nếu mà không thì mấy con ở lại tu cái đợt sau chứ còn không thể một lượt như cái đợt trước này được. Cho nên, trong khi đó Thầy ghi những

người nào viết bài vở xong hết mà Thầy thấy được, thầy được tức là Thầy sẽ cho vào cái lớp Chánh Tư Duy. Còn cái người nào viết bài vở mà chưa có xong, còn phải sửa tới sửa lui, Thầy sẽ cho làm lại cái lớp Chánh Kiến chứ còn không có cho lên lớp Chánh Tư Duy. Nhưng mà mấy con cũng vẫn kiểm tra cho mấy con tu, chứ còn sự thật ra thì mấy con chưa trọn vẹn ở trên cái lớp Chánh Tư Duy được.

Đó, thì hôm nay những bài vở mấy con làm đầy đủ hết rồi thì mấy con sẽ lên tu. Đồng thời là tu chuyên tu đó, chuyên thật sự đó, không có còn đến lớp này mà thưa hỏi Thầy gì nữa hết. Đó là mình nỗ lực để cho mình bảo vệ cái chân lý của mình mấy con.

Con yên tâm, Thầy kiểm tra bốn oai nghi lận, chứ không phải 1 oai nghi. Con đừng có sợ. Tu mà có đau chân, có tê chân là tu sai rồi, mất thanh thân mất rồi.

[Tu sinh hỏi]: Con tu có khoảng 5, 10 phút mà nó mất thanh thân rồi.

[Thầy]: Mất mấy phút đó hết rồi.

[Tu sinh]: Ngồi không có quen dưới đất. Con ngồi có cái Bồ Đoàn thì nó dễ, ngồi

dưới sàn gạch không là chịu không nổi.

[Thầy trả lời]: Đúng vậy đó con. Nó giảm, rồi nó sẽ bị đau, cảm thọ đó nó mất thanh thân. Con mất ... mình sử dụng, nếu mà đẩy lui cái cảm thọ đó thì con mất thì giờ nữa rồi, nó mất thanh thân. Phải bảo vệ nó thì không có được để cho nó bị chướng ngại.

Rồi con hỏi đi con.

[Tu sinh hỏi]: Con kính bạch Thầy, thí dụ như là chúng con đang tu Tứ Niệm Xứ mà có cái cảm thọ ... con dùng Tứ Niệm Xứ ... tác ý đuổi nó đi xong vẫn tiếp tục tu Tứ Niệm Xứ.

[Thầy hỏi lại]: Con hỏi tu Tứ Niệm Xứ như thế nào, con trình bày lại Thầy nghe?

[Tu sinh]: Thí dụ như là con đang tu Tứ Niệm Xứ, nhưng mà con có một cái cảm thọ, một cái ác pháp nào đấy. Con vẫn cứ ngồi tu Tứ Niệm Xứ, con lại tác ý con tiếp tục tu thì nó đúng hay sai.

[Thầy trả lời]: À coi như là con tu Tứ Niệm Xứ, nhưng mà bị các cảm thọ phải không? Lúc bấy giờ con mới sử dụng pháp khác để đẩy lui các cảm thọ thì tu Tứ Niệm Xứ đó chứ con. Đang tu Tứ Niệm Xứ đó,

để mà khắc phục những tham ưu ở trên thân thọ tâm của nó. Thì đó là đang tu chứ chưa phải. Nghĩa là đang bảo vệ, nhưng mà bị những chướng ngại khác nó làm cho con mất cái trạng thái thanh thân, tức là cái cảm thọ. Cho nên phải nhận xét, cảm thọ này phải do hành thọ. Bây giờ con ngồi tu mà nó sanh ra trên cái chỗ tướng ngồi của con thì ngay đó con đừng có dùng tác ý gì hết, mất công lắm. Cứ ngay đó đứng dậy thì con thấy hết tê, hết đau. Nó nhanh hơn. Chứ còn bây giờ mình tạo cho nó đau rồi mình ngồi đó mình tác ý cho nó hết đau thì coi như là mình cản rãng mình chịu đựng với nó thì nó cũng dần dần nó quen nó cũng hết đau. Nhưng mà cái điều đó nó không hay. Bây giờ ví dụ như con ngồi mà hai cái chân con nó bắt đầu nó cảm thấy nó tê, nó đau, thì ngay đó con nên đứng dậy con tu theo cái khác để cho cái tâm thanh thân của con nó liên tục, nó không bị gián đoạn ở cảm thọ. Thay vì cái cảm thọ này do cái nghiệp thân của mình nó tác động, nó đau bụng hay nhức đầu thì do đó mình dùng pháp, chứ bây giờ mình đứng dậy nó đâu có hết được, các con hiểu không? Cho nên mình phải dùng pháp đẩy lui.

Còn cái cảm thọ mà do mình tự mình ngồi, mình kéo chân mà đau, mà giờ cứ mà ngồi đó mà để tác ý thì nó phải lâu hơn không? Con hiểu chỗ đó không? Do đó con thà con đứng dậy cái nó hết liền. Tại sao mình đứng dậy nó mau hết để cho cái tâm thanh thản mình nó tiếp tục nó được mà tại sao là mình cứ ngồi đó. Cho nên người ta tu trong bốn oai nghi. Đừng có tạo ra cái khổ đau đó. Cho nên mình tạo ra khổ đau đó, để mình chống lại cái khổ đau đó là mình đã làm mất cái thời gian thanh thản, an lạc, vô sự của mình quá nhiều. Mục đích của mình ở đây là mình đẩy cái cảm thọ, đẩy những cái chướng ngại của nó, chứ không phải do mình tạo mà do cái nghiệp của thân tâm của mình con hiểu chưa?

[Tu sinh hỏi]: Kính bạch Thầy, ví dụ như có thể không do con ngồi tạo. Ví dụ con mới ngồi được hơn 3 phút thì nó đã đau rồi đây là cái thứ nhất. Cái thứ hai là trước khi ngồi con đã đuổi hết các con muỗi, con muỗi nó lại thông minh hơn con. Con ngồi ... nó bám vào đầu con. Đến khi con ... con thấy nó bay, con bắt đầu ngồi xuống, con lại muốn chịu đựng con muỗi đây ạ ... Có được không hay là đứng lên đuổi con muỗi đó đi?

[Thầy trả lời]: À bởi vì con tu Tứ Niệm Xứ là con phải biết phòng hộ, phòng hộ các pháp rồi. Thì bắt đầu con biết cái thất của mình nó hay có muỗi thì cứ giăng mùng mà ngồi trong đó mà tu có phải không? Thì mình phòng hộ mà, phòng hộ ác pháp, tức là ngăn chặn các ác pháp không cho tác động. Chứ đâu có lý nào mình ngồi đó mình chịu đựng con muỗi nó cắn. Do đó, lúc bấy giờ nó không thanh thân mà nó cứ tập trung chỗ con muỗi cắn à. Như vậy là mấy con sẽ làm mất cái trạng thái thanh thân của mấy con mất đi. Mình làm sao cho cái thân tâm mình nó được bình an để nó ở trong cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự thì như vậy mình bảo vệ các ác pháp. Ở trong đó, các con thấy tu Tứ Niệm Xứ như thế nào? Thân, thọ, tâm, pháp, mà pháp mà không phòng hộ nó mà cứ ngồi đó mà chịu với pháp thì thử hỏi con làm sao thanh thân. Cho nên nó phải giữ gìn bảo vệ nó toàn triệt để cho cái tâm mình nó bất động, nó an ổn. Do đó thì vậy mới tu. Chứ không phải làm mình tu để cho muỗi cắn mình hoặc là điều này thế này thế kia thì như vậy là không đúng.

[Tu sinh hỏi]: Con xin phép Thầy con hỏi chỗ này nữa ạ ! Thí dụ như chúng con

... tu tập nhiếp thọ cái ác pháp nó đến. Thí dụ như con muỗi đến nó cắn là ác pháp, tức là con đã quạt hết đi rồi nhưng mà nó đậu ở đầu con, con quạt kiểu gì nó ra, đến khi vừa mới ngồi con tác ý là tu tâm thanh thân, an lạc, vô sự, tâm mình mà cứ phóng dật bất động trước các pháp, thì con ra lệnh bất động trước các pháp rồi nhưng mà con muỗi trên đầu con nó lại bay ra nó cắn.

[Thầy trả lời]: Hồi nãy sao con không lấy lược con chải con muỗi đi để nó ở trên đó chi. Con phải chuẩn bị trước khi mà vào tu Tứ Niệm Xứ là mọi điều kiện cho nó thuận tiện nhất để cho cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự. Còn này con để một cái gì đó, thì bây giờ con mới bảo thanh thân an lạc vô sự thì nó lại động con rồi, thì không có được. Con chưa có phòng ngừa hết các pháp mà để cho động thì không được.

[Tu sinh]: Con bạch Thầy ! Lúc bấy giờ con đã ngồi được 2-3 phút rồi thì con có đứng lên đuổi muỗi không?

[Thầy trả lời]: À không, con phải đuổi thôi. Bây giờ coi như ác pháp đến với con rồi, con phải đuổi thôi. Con hiểu không? Chứ còn bây giờ

[Tu sinh hỏi]: Đuổi theo pháp hay đứng dậy đuổi muỗi?

[Thầy trả lời]: Nghĩa là đứng dậy đuổi muỗi thật sự. Nghĩa là đây là ác pháp phải đuổi, đừng giết nó thôi, phải đuổi. Con hiểu không?

[Tu sinh hỏi]: Con bạch Thầy, con chưa làm bài đủ, bây giờ con phải làm bài bên ... làm sơ sơ để cho mình hiểu được rồi, còn bài Xả thì con làm Kỹ để cho mình biết rõ, mình xả tâm, con áp dụng trên Tứ Niệm Xứ của con.

[Thầy trả lời]: Đúng đó. Nếu mà con thấy con thích về cái, con thấy cái đặc tướng của mình trên cái xả, thì con viết rất đầy đủ cái bài đó. Cũng như mấy con tu cái tâm Từ mà con thích tu tâm Từ thì mấy con viết cái bài tâm Từ rất đầy đủ. Mà mấy con thích cái nào thì mấy con viết. Còn mấy cái kia viết sơ sơ cũng được. Bởi vì mình không có sử dụng nó chuyên nhất. Còn cái bài nào mà chuyên nhất thì con áp dụng bài đó, có vậy thôi chứ không có gì. Còn cái kia mình nói để hiểu cũng được, không có sao hết. Đây là pháp độc nhất rồi. Cái bài nào mình thích là mình phải viết cái bài đó để cho nó trở thành cái

phương pháp mình tu, để đạt đi đến cái đích cuối cùng cho mình.

[Tu sinh]: Mới đầu thì con cứ nghĩ chắc là chưa đến cái giai đoạn xả nhiều cho nên con chuyên vô cái bài Từ con làm thật dài. Nhưng mà con thấy giống như cũng chưa có được. Cái tâm từ con chưa hợp.

[Thầy trả lời]: Ủ đúng rồi. Nếu mà mình thấy mình không hợp đó, thì tức là cái đặc tướng của mình rồi thì mình không có triển khai cái đó nhiều. Cái pháp nào trong bốn pháp này mà mình thấy mình thích pháp nào thì mình triển khai pháp đấy cho thấu triệt cái đó, để luôn luôn lúc nào nó đụng cái ác pháp là mình ngay đó là mình xả hết. Nó không có bị dính con. Coi như là mình xả rất là cách thức. Bằng bằng cái tri kiến của mình rất rõ ràng. Bởi vì mình thấm nhuần được cái pháp đó và mình thích cái pháp đó. Cho nên nó là cái pháp độc nhất, nó phải đúng cái đặc tướng của mình, nó đúng cái sở thích của mình thì mình áp dụng cái pháp đó nó kết quả vô cùng lận. Còn mình chung chung, thôi mình tu Tứ Niệm Xứ đi, chứ không thích pháp nào hết thì thôi tôi tu Tứ Niệm Xứ.

[Tu sinh hỏi]: Ý con nó là con làm bài tâm Xả cho nó kỹ để con áp dụng trên Tứ Niệm Xứ

[Thầy trả lời]: Thì nói chung là cái nào Từ, Bi, Hỷ, Xả con cũng đều áp dụng trên Tứ Niệm Xứ. Còn nếu mà con thấy con không có bốn cái pháp độ nhất này, con không có thấy cái đặc tướng của mình ở trong cái pháp nào được hết thì con sẽ ôm cái Tứ Niệm Xứ con tu. Cho nên nó tu tất cả các pháp khác con đều dùng nó để đẩy lui tất cả các chướng ngại pháp. Thì cũng như xả, nhưng nó không phải đâu. Cái tâm Xả nó ghê gồm lắm. Con mà triển khai nó, nó lại xả nhanh chóng hơn, con khỏi cần dùng các pháp đó. Con hô xả là nó xả à. Tại vì nó pháp độ nhất. Còn cái này cái kia đó, ví dụ như con không có nói xả được, cho bây giờ con phải dùng. Thí dụ như thân đau thì con phải dùng Định Niệm Hơi Thở để an trú, để dùng pháp tác ý. Còn nếu mà tâm niệm con thì con phải dùng Định Vô Lậu con quán xét từ cái này đến cái kia, từ nhân quả đến cái này kia. Còn thuộc về tâm xả thì khỏi nói, bởi vì nó chuyên quá rồi, nó khác. Cho nên nó ở trên Tứ Niệm Xứ nhưng mà nó lại chuyên nhất về cái tâm Xả. Cũng như

chuyên nhất về cái tâm Từ. Nó cũng ở trên Tứ Niệm Xứ. Không có chúng ta tu hoài Tứ Niệm Xứ đâu. Thành ra nếu mà con chuyên được thì nó hay lắm, cái pháp chuyên. Cũng như một người mà đánh võ, mà họ chuyên cái đòn đó. Hể mà vô đó họ cho ba cái đòn đầu tiên của họ, họ thắng là thắng, mà thất là thất. Đó là chuyên. Còn mình không có chuyên thì mình chung chung, đòn nào cũng đánh được hết miễn là giặc tới các loại vũ khí này đánh không được thì lấy vũ khí khác mình đánh. Thì đó là mình chung chung. Còn mình không có chuyên thì mình mình chung chung, đòn nào cũng đánh được hết, miễn là giặc tới, cái loại vũ khí này đánh không được thì tôi lấy vũ khí khác tôi đánh thì đó là mình chung chung. Còn chuyên rồi thì nó một cái loại đó thôi. Cái giặc nó vô cái mặt nào thì cũng cái đòn đó họ dẹp ra họ đánh dẹp ra hết. Cho nên đó là chuyên mà. Bởi vì nó là pháp chuyên.

207-(LCK-086C)

- * Vấn đạo điều kiện vào Lớp Chánh Tư Duy
- * Sách tấn chứng đạo
- * Tâm từ
- * Dàn bài tâm xả

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, Thầy dạy về thí dụ như là về ... Chánh tư duy thì lúc đầu con không có nghe hỏi hoặc không muốn nghe nhắc.... Thầy dạy tháng này vô lớp thì những người ... vô tu luôn không có ra thứ hai là Thầy dạy nữa.

[Thầy]: Nghĩa là coi như là cái người nào viết bài xong rồi thì bao giờ mình vô lớp tu rồi thì tu luôn chứ không có lên hỏi gì nữa, hỏi nó động. Máy con cứ làm cho mất cái tâm thanh thản của mình. Mình bảo vệ cái chân lý của mình là lúc nào, giờ nào cũng lo lắng để cho mình giữ gìn cho được để cái thời gian nó thu ngắn mấy con lại. Cho nên trong lúc đó coi như phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý không nói chuyện, không tới lui ai hết, không chơi ai hết, chỉ một mình.

Khi mà vào cái lớp này mấy con không có giữ đúng thì buộc lòng Thầy cho mấy con ở lại lớp Chánh kiến hết chứ không cho ở lớp này tu. Mấy con sơ hở một chút là coi chừng, Thầy cho lui hết đó. Thà là được là được mà không được là Thầy dẹp lớp đó, Thầy quyết định rồi. Tu được là được. Bởi vì cái lớp này là lớp phải tu chứng chứ không thể mà nói suông được. Mà bây giờ mấy con đã phạm, phá cái phạm hạnh của mấy con rồi. Thầy biết dù bây giờ Thầy có dạy mấy con cũng không tới đâu hết, thà là Thầy dẹp hơn là Thầy để dạy, các con hiểu điều đó.

Bởi vì lên cái lớp Chánh tư duy rồi tức là áp dụng sự hiểu biết để xả tâm, để bảo vệ cái chân lý của mấy con, mấy con phải sống cho được cái chân lý thanh tịnh, an lạc, vô sự. Mà nếu mấy con còn phạm phải nữa, buộc lòng Thầy cho mấy con rời ra, chứ để Thầy cực quá mà mấy con cũng không tới đâu hết. Bởi vì, khi mình vô trong đó rồi mà mình phạm thì nó sẽ quen đi, nó không bao giờ tu được. Thà là một, hai người, Thầy chọn một, hai người Thầy đưa vào một cái góc độ nào Thầy hướng dẫn tu tới nơi, tới chốn. Bởi vì những người đó họ đã giữ gìn đúng thì Thầy sẽ giữ gìn họ. Còn bây giờ

mấy con cứ phạm tới, phạm lui, Thầy không nói tới đâu, nhưng mà Thầy để cho mấy con tu chung. Nhưng mà trong cái lớp của mấy con, Thầy chọn một hai người nào Thầy thấy được Thầy cho vô cái lớp Thầy hướng dẫn, Thầy cho sát.

Chứ còn bây giờ mấy con vô, mấy con tu mà ban đêm Thầy cũng phải đi xem coi mấy con tu hay không tu nó rất cực rất, rất đông, mà rồi mấy con cứ phạm, cứ nói chuyện, rồi mấy con cứ ra đây hỏi tới, hỏi lui để cho thỏa mãn cái sự hiểu biết. Thầy đã nói rồi, nghĩa là bây giờ mình nhận ra được cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự. Các pháp mình đã biết cách rồi, tri kiến của mình đã viết như thế này rồi thì phải áp dụng vô mình xả, đâu có cần gì hỏi Thầy nữa, các con hiểu chưa?

Bây giờ đã trao cho mấy con hết những cái phương pháp rồi thì chỉ còn có tu. Mà cứ hỏi để chơi, hoặc là mấy con mở băng để nghe thì cái chuyện này không phải cái chuyện chỗ mấy con tu nữa, mà mấy con tu kiểu này thì thôi, để cho mấy con xuống cái lớp Chánh kiến để cho mấy con học đi, cho nó rời đi. Rồi còn cái người nào mà Thầy chọn, 5 người, 3 người, 2 người thì Thầy sẽ cho mấy người đó dồn vào một khu để từng

đó Thầy kiểm tra, đêm, ngày, Thầy kiểm tra, Thầy nâng đỡ họ, để họ nỗ lực họ tu tới nơi, cuối cùng họ thành công. Thầy chỉ cần thành công trong cái sự mà họ tu tập, họ làm chủ được sự sống chết của họ, họ chứng đạt Tam Minh. Thầy coi như cái số người đó là xong. Sau này cái số người đó họ sẽ chọn mấy con họ dạy chứ Thầy không dạy nữa. Thầy dạy một lần này thôi chứ Thầy không dạy nữa, họ sẽ làm được rồi họ sẽ chọn mấy con tu. Nếu mà mấy con tu cái kiểu đó họ cũng bỏ mấy con chứ họ không có dạy đâu, mấy con nói chuyện, mấy con này kia nọ, chuyện này, chuyện kia. Do đó mấy biết là mấy con học tâm Từ, tâm bi rồi, rồi tâm hỉ, tâm Xả rồi, mà mấy con không xả là mấy con bị đó. Đây là học gạn lọc hết rồi đó, mà mấy con kẹt là mấy con chịu lấy cái thân phận của mấy con, vì mấy con có tu đi nữa mấy con cũng cầm chừng nó mà thôi, chỉ nó giảm cho mấy con phần nào thôi chứ mấy con không tới rốt ráo được. Mà không tới rốt ráo mà buộc cái người hướng dẫn người ta phải luôn lúc nào cũng phải chịu cực khổ theo dõi thì cuối cùng suốt cuộc đời mấy con cũng chết rồi mấy con cũng không tới đâu hết mà người ta quá cực khổ.

Cho nên khi mà nhận thấy những người nào có giới luật, phạm hạnh được thì người ta lôi mấy người đó ra, ra khỏi vòng tay của mấy con, để rồi mấy con tự tu lấy gì lấy. Người ta cũng hướng dẫn chung chung, người ta không đuổi mấy con đâu, nhưng mà có cái điều kiện là biết mấy con sẽ tu không tới. Ở đây Thầy sẽ chọn lấy, tới cái lớp Chánh tư duy này rồi, người nào được là chọn lấy để đào tạo họ tới nơi, tới chốn. Sau khi họ làm xong rồi, họ chọn trong mấy con người nào được họ hướng dẫn, mà không được thôi. Bởi vì họ đã từng nói với Thầy, có nhiều người nói rồi. Họ thấy ngao ngán lắm, chính là mấy Thầy ở bên tăng, họ nói ngao ngán lắm, họ từ thất này qua thất kia họ nói chuyện, đủ thứ hết. Nghĩa là tới giờ phút này mà còn vậy, thì các con biết, họ đã thấy hết rồi. Nói chung là Thầy, bây giờ Thầy ở trong thất Thầy thì con mắt của Thầy nó ở ngoài hết rồi, nó không có ở trong đó đâu. Cho nên vì vậy mấy con không có dấu được cái gì hết, mấy con làm gì nó cũng biết hết à. Nhưng điều kiện là cái lòng từ của Thầy rất thương yêu, tội nghiệp. Nhưng mà vì cái nghiệp, số của mấy con như vậy là phải chịu như vậy thôi. Còn những người nào tu như thế nào

Thầy biết hết rồi, những người nào thực sự quyết tâm tu Thầy biết hết, chứ không có khó khăn đâu. Những người đó Thầy sẽ ghi danh, và đồng thời Thầy cho mấy con lên và đồng thời Thầy canh gác Thầy nhắc nhở mấy con mà mấy con cứ bị động thì coi chừng, thì coi như mấy con ở lại mà không hay gì hết đâu và đồng thời cái người nào mà Thầy chọn lấy thì cái người đó phải chăm sóc mấy con để cho họ có thể sau khi Thầy ra đi họ thay chỗ Thầy để dựng lại cái chánh pháp của Phật. Cái người nào đủ duyên thì họ sẽ dựng.

Họ nói với Thầy như thế này : “Con thì con không có nhận như Thầy đâu, ngay từ đầu con không có cho họ vô tu, tu cầm chừng mất công tốn của đàn na thí chủ, chứ con thấy rõ ràng là con người đến đây, là họ đến đây tu thì họ ham chứ không phải không ham, nhưng mà họ ham đời lắm, họ còn thích nói chuyện lắm, họ còn chuyện bỉ thử, chuyện giận hờn, chuyện tranh đua hơn thiệt đủ loại ở trong này nè. Đối với con, con biết cho nên vì vậy mà đối với con, con không nhận đâu. Cái người nào mà con thật sự, con hướng dẫn họ tu chứng là con nhận người đó thôi. Trong cái số mà 50 mấy, 60

người này thì theo con, con thấy nó không có bao nhiêu đâu”. Những cái người mà quyết tâm tu, họ nói với Thầy như vậy. Cho nên cái số lượng mà cái số người giữa nam và nữ khi thành tựu Thầy bảo với mấy con là nó không có nhiều đâu mấy con, nhưng mà mấy con cố gắng giữ gìn được giới luật nghiêm chỉnh, thì số thành tựu nó còn cao, nó còn nghe lời Thầy, chứ mấy con không nghe lời Thầy mà Thầy thấy từ như hôm nao tới nay coi như là mấy con cũng chỉ hoài công mà thôi chứ không có tới đâu hết, tu rất uổng, công lao của mình phải thức khuya, dậy sớm mà cái hạnh không giữ đúng thì không có làm sao được hết. Vì vậy mà khi Thầy ghi tên mấy con vô lớp Chánh tư duy mấy con phải cảnh giác cái điều này chứ không khéo mấy con ở lại, ở lại cái lớp Chánh kiến chứ không được lên cái lớp Chánh tư duy. Mấy con cũng tu bình thường thôi, nhưng mà vẫn mấy con ở trong cái lớp Chánh kiến, tức là cái lớp đầu, không có ra khỏi cái lớp đầu, không có lên được, cứ ở đó loành quành ở trong cái lớp Chánh kiến chứ không có đi ra được.

Còn người ta nếu mà được thì người ta từ cái lớp Chánh kiến, thì Thầy sẽ tập trung Thầy dạy cái chánh ngữ cho họ, họ ở trong

cái lớp này, họ bảo vệ được cái chân lý họ rồi. Bắt đầu Thầy dạy Chánh ngữ, Chánh nghiệp cho họ, tức là oai nghi, tế hạnh của họ. Những bộ sách này Thầy cũng cho mấy con đọc chứ không phải không, nhưng mà điều kiện Thầy không dạy đâu. Thầy không dạy từng cái hành động, từ cái ý. Bởi vì dạy cũng mất công chứ không có gì hết. Cho nên tốt hơn là mấy con phải cố gắng dè dặt, cẩn thận. Tới cái lớp Chánh tư duy là cái lớp đào tạo thật sự những người tu chứng quả A la hán. Thầy nói cái lớp này là cái lớp đem lại tri kiến cho chúng ta hoàn toàn chúng ta chủ động điều khiển, để bảo vệ cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự của chúng ta. Mà nếu không khéo thì mấy con sẽ mà mấy con sơ hở mà mấy con phạm giới, phá giới không phòng hộ, thì đương nhiên là mấy con chỉ ở cái lớp Chánh kiến này thôi chứ mấy con không có lên được lớp Chánh tư duy.

Mặc dù hiện giờ mấy con thấy ở trong lớp Chánh kiến mấy con cũng vẫn tu Tứ Niệm Xứ chứ gì? Có cái giờ nào mấy con không tu đâu, phải không? Mấy con cũng tu, nhưng mà mấy con tu ở trong cái lớp Chánh kiến chứ đâu còn là tu Chánh tư duy được. Cho nên mấy con nói chuyện, mấy

con qua lại, mấy con phiền não, mấy con đủ thứ hết, trong này mấy con không dẹp hết tâm của mấy con. Mấy con không đủ lòng từ, không đủ lòng bi, mấy con còn ganh tị, còn hơn thua, còn cái này kia. Mấy con đâu có xứng đáng lên lớp Chánh tư duy để mà mình Chánh tư duy. Cho nên vì vậy mà mấy con dè dặt, cẩn thận không khéo mấy con bị phạm là bị liền...

Hầu hết Thầy thấy bên nam cũng vậy, bên nữ cũng vậy. Tại sao mà chúng ta tu hành tìm cái sự giải thoát mà chúng ta hãy còn sống cái tâm phàm phu như thế này. Cho nên vì vậy mà hầu hết là mấy con có bệnh là phải trị bệnh ngay liền bây giờ chứ không thể Tứ Niệm Xứ mà còn bệnh thì mấy con làm sao mà bảo vệ được cái Tứ Niệm Xứ, khi đau nhức cái này cái nọ. Vì vậy mấy con cố gắng và cố gắng. Mấy con ngồi xuống đi.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, là chúng con ví dụ như là bắt đầu tu là bỏ không nói chuyện ngay từ bây giờ vô luôn hay là để để đi hết cho tới đầu tháng.

[Thầy]: Nghĩa là bây giờ, ngay bây giờ mà nếu mấy con bài vở xong rồi thì mấy con

tập trung vô trong thất lo tu, bởi vì mình xong rồi. Còn người nào chưa xong thì đầu tháng tới là mấy người đó vào sau. Nhưng mà chuẩn bị cho xong bài, mà nếu mà chưa xong bài thì đương nhiên là mấy con ở lại thôi chứ còn Thầy tới cái đầu tháng tới này thì mấy con sẽ vào lớp Chánh tư duy. Nhưng mà không làm bài xong thì đương nhiên mấy con ở lại lớp Chánh kiến chứ Thầy không có nâng đỡ cho mấy con lên được, bởi vì bài vở mấy con chưa xong, chưa đủ để mấy con vào cái lớp Chánh tư duy để mà xả tâm. Cho nên buộc lòng mấy con còn ở lại chứ không có thể nào sang hết. Mấy con nhớ cái điều đó. Bữa nay nó còn 19 ngày, hôm qua 20 ngày, bữa nay còn 19 ngày nữa. Mà nếu mấy con chuẩn bị cho bài vở của mình xong thì mình được vào lớp Chánh tư duy, mà không xong thì mấy con ở lại chứ còn Thầy không có nâng đỡ được, bởi vì cái Chánh tri kiến của mình, cái hiểu biết của mình chưa đủ để cho mình xả tâm. Thì mình chưa có xong cái lớp Chánh kiến thì lên lớp Chánh tư duy không thể nào tu tập được.

Còn những người nào làm bài, mà không đúng theo cái dàn bài, cái đề bài mà làm theo cái ý của mình thì làm trở lại. Dù

bây giờ có làm xong rồi thì cũng phải làm lại. Nghĩa là làm lại, rồi nghĩa là làm tới cái ngày mà vào lớp Chánh tư duy mà chưa xong thì ở lại chứ không được lên. Mặc dù có những cái bài lý luận rất là hay, nhưng làm không đúng trong dàn bài. Tức là mình không logic được ở trong cái bài để cho mình thực hiện được cái tâm Xả của mình thì những người này còn làm bài lại, thì cũng còn ở lại.

Còn những người nào mà Thầy chấm, Thầy thấy rằng cái bài của họ được lên lớp thì những người này ngày 20 trọn vẹn phải lên hết. Còn bây giờ các con đã làm xong rồi thì các con vào lớp tu tập. Hoàn toàn nếu mà các con còn bệnh thì các con phải lo trị bệnh. Thì trong từ nay cho đến ngày 20 mấy con phải hoàn tất để mấy con vào lớp Chánh tư duy. **Mà nếu mà mấy con còn bệnh đau mà chưa hết thì mấy con cũng ở lại lớp Chánh kiến, chứ không thể lên lớp Chánh tư duy vì lớp Chánh tư duy nó bảo đảm cho mấy con có cơ thể khỏe mạnh chứ không thể vào để mà nay đau, mai ốm, còn thế này, thế kia. Thì khi mà mấy con còn bệnh mà chưa hết thì mấy con ở lại lớp Chánh kiến, chứ không thể lên lớp Chánh tư duy. Đó**

là cái cơ thể của mình bệnh đau, là cái nghiệp của mình thì mình còn phải trả cái nghiệp của mình, cho nên mình ở lớp Chánh kiến để mình trị bệnh, để mình lần lượt, để cơ thể mình mạnh khỏe trọn vẹn mình mới lên cái lớp Chánh tư duy. Đó là những cái tiêu chuẩn để mình đạt lên cái lớp thứ hai, để mình tập tu, để mình bảo vệ cái chân lý, hộ trì cái chân lý của mình, để cho mình chứng đạt được cái chân lý. Đó là cái mục đích của Đạo Phật là như vậy.

Cho nên ở đây, thì mấy con chuẩn bị, nếu người nào mà có bệnh đau thì hãy ngay bây giờ, nếu mình không đủ đạo lực, cái sức Như lý tác ý của mình, cái lực của ý thức mà không đủ để đẩy lui nó thì mấy con hãy uống thuốc, hãy trị bệnh hẩn hoi, hoàn toàn từ đây cho đến ngày 20. Thì khi mà nó bình an được cái cơ thể, nó không còn bị bệnh nữa, thì lúc bây giờ vào cái lớp Chánh tư duy. Một là chết, hai là chứng đạt ở trong cái lớp Chánh tư duy này.

Vào cái lớp Chánh tư duy này, khi mà bị bệnh nhất định là chết bỏ, hoàn toàn ôm pháp vượt qua, giữ gìn tâm thanh thân, an lạc, vô sự, vượt qua tất cả những cơn đau,

chứ không có nói đi bác sĩ, uống thuốc gì nữa hết. Ở đây một chết, hai sống thôi. Nghĩa là chúng ta một lần chết, mà chết ở trong cái sự giải thoát chứ không phải chết ở trong sự hèn nhát, mà ham sống, sợ chết. Vào cái lớp này rồi mà còn đi uống thuốc thì Thầy không chấp nhận, hễ uống thuốc thì đi xuống cái lớp Chánh kiến mà uống thuốc, chứ ở trong cái lớp Chánh tư duy này thì đừng có nói chuyện uống thuốc. Như con hỏi này mà con uống thuốc, như trường hợp con thì đi xuống lớp Chánh kiến chứ còn ở trong lớp Chánh tư duy thì không được, chết bỏ, nhất định là chết bỏ chứ nhất định là không uống thuốc, chỉ có lấy pháp mà vượt qua mà thôi. Đó là cái mục đích của nó.

Cho nên, dù ai cạy miệng đổ thuốc vô nhất định nhỏ thuốc ra chứ nhất định không uống, thà chết. Liều một lần đi, rồi thử coi nó chứng đạo hay không. Còn bây giờ mình uống thuốc vậy nhưng mà mình sống mà mình có chứng được không? Các con thấy, nó cũng giảm bớt. Nhưng mà sự thật ra con đường, cái giai đoạn tu tập cái lớp Chánh tư duy, nó không có để Tà tư duy. Mà tà tư duy là các con: ở bây giờ suy nghĩ, thôi bây giờ mình uống thuốc cho nó giảm bớt, đó là tà

tư duy, chứ không có Chánh tư duy gì nữa.

Chánh tư duy đó: đây là tôi có pháp Phật, có thần dược của Phật, tôi sẽ dùng cái pháp này mà tôi vượt qua chứ tôi không có để cái bệnh của tôi như thế này. Như vậy là mình mới có gan dạ mới có thể là làm chủ được bệnh chứ. Còn bây giờ mình vừa uống thuốc mà vừa đẩy lui bệnh. Mặc dù là con thấy nó nhờ cái phương pháp nó giảm đi, nó đỡ đi cái bệnh con, nhưng mà nó chưa trọn vẹn ở pháp, nó chưa phải là cái thần dược, mà nó lộn cái phạm dược ở trong đó, thì như vậy là cả hai cái này trộn lẫn, thì như vậy là chưa phải là cái lớp Chánh tư duy mà đây là lớp Chánh kiến mà thôi. Cho nên trong khi đó mấy con chuẩn bị cơ thể khỏe mạnh hẳn hoi, thì lúc bây giờ mới tiến vào, còn nếu không thì uống cuộc đời của mình, tu chẳng tới đâu.

Bây giờ mấy con bỏ một ngày mấy con vô đây mấy con thấy, cuộc đời ăn ngày một bữa rồi cuộc đời mấy con không làm gì được hết, thì như vậy là tu làm gì, uống phí. Cho nên vì vậy mà cái sự quyết tâm, Thầy nói trong vòng 7 tháng hay là 1 năm thì chúng ta sẽ làm được cái vấn đề tu tập này chứ không thể nào nói là còn kéo dài 5, 10 năm hoặc

là một kiếp, 2 kiếp. Ở đây không có tu một kiếp, 2 kiếp đâu. Nghĩa là cao lắm là chúng ta tu 1 năm, 2 năm là chúng ta phải hoàn tất con đường tu chúng ta. Phải làm cho được, chứ không thể nào mà nói không làm được. Vì vậy chúng ta lượng sức của chúng ta mà quyết tâm, không có đầu hàng trước giặc sinh tử. Như người nào mà quyết tâm như vậy thì khép chặt, giữ gìn hạnh độc cư trọn vẹn, bảo vệ, phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý để mình đi tới cuối cùng, để mình nói lên con đường tu hành của mình nó như thế nào, để không phí cuộc đời. Các con thấy theo Thầy từ hồi nào tới giờ mấy con thấy, như cô Huệ Ân, Tú, Mười rồi Tám này, theo Thầy rất lâu. Nhưng mà tới giờ phút này, các con thấy, nếu mà không quyết định cuộc đời tu hành của mấy con thì mấy con được tới đâu, hay hoặc là cũng lừng chừng như vậy, rồi tới chừng đây bây giờ chết cũng chẳng ra gì, có phải uống không?

Còn mấy con, cũng như Thầy Chân Thành theo Thầy nay là cũng 5, 6, 7 năm rồi. Mà 5, 6, 7 cái thời gian dài như vậy mà tu tới bây giờ đây cũng chỉ có chút ít nào đó thôi chứ sự thật ra chưa phải là rốt ráo. Vậy thì bây giờ là cái phần mà mình đi tới rốt ráo.

Tại vì sao mình không rốt ráo? Thì xét qua cái quá trình mình tu tập, hoàn toàn là mình chưa có giữ gìn cái giới hạnh cho nó nghiêm chỉnh, cho nên không bao giờ rốt ráo. Còn bây giờ là cái vấn đề chúng ta tu tập phải đi tới rốt ráo chứ không thể nào, mà không còn thời gian để chúng ta kéo dài nữa. Đó thì hôm nay mấy con phải nhớ kỹ những lời Thầy nói. Vậy thì mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không?

[Tu sinh]: Thưa bạch Thầy, con xin hỏi Thầy là con tu Tứ Niệm Xứ kỳ này, con ... pháp là tu tâm Từ đấy, thì **khi con vào tu Tứ Niệm Xứ mà có ác pháp đến thì con dùng tâm Từ để con đẩy hay là cái ác pháp đó mà nó thuộc về lậu hoặc thì con phải dùng...**

[Thầy]: *Con phải dùng tâm Từ, hể con tu tâm Từ thì con dùng tâm Từ. Tâm Từ con khởi ý ngay liền: mình phải thương mình, trên cái ác pháp này mình phải làm sao để ác pháp này đi, đó là mình thương mình.* Con chỉ nhắc, cần cái thương mình làm sao đẩy lui cái ác pháp này. Thì lúc bấy giờ con mới tư duy trong cái đầu con này. bây giờ cái Từ mà đẩy lui này, thì phải sử dụng cái pháp này, ví dụ như sử dụng về Định niệm hơi thở để đẩy lui cái gì?

Đẩy lui cái cảm thọ này. Thì đó là thực hiện cái lòng từ thương mình, con hiểu chưa?

[Thầy đọc câu hỏi]: Con đã làm xong ba bài : Từ tâm, Bi tâm, Hỷ tâm, còn tâm Xả con chưa làm. Con thưa Thầy, con đặc tướng của con có duyên với pháp xả. Con mong Thầy chỉ cho con biết qua về bài tâm Xả, về con sẽ triển khai làm.

[Thầy trả lời]: Về tâm Xả thì con thấy rất nhiều, đựng cái gì cũng xả được hết. Thì con nên dựng lên một cái dàn bài, tự mình suy tư ra, bây giờ xả cái gì? Xả cái tâm tham, thì cách thức xả tâm tham như thế nào? Xả tâm sân làm sao? Xả cái cảm thọ như thế nào? Con thấy cái tâm Xả nó đủ thứ hết? Xả cái tham ăn như thế nào? Xả cái sân hận như thế nào? Xả cái lòng ganh tị mình như thế nào? Con đưa cái tâm Xả ra, con tu về cái pháp tâm Xả rồi, thì lúc nào con cũng gọi cái dàn bài con. Bây giờ xả vật chất, bỏ của cải, tài sản, xả tình cảm, bỏ sự thương nhớ tức là xả chứ gì? Có thấy không? Đó là mình dựng lên cái dàn bài của mình, viết lên cái dàn bài, Thầy gợi ý cho con, tự con viết cái dàn bài. Con sẽ viết cái bài xả nó không biết bao nhiêu, vô lượng xả, vô lượng tâm Xả mà. Cho nên con dựng cái dàn bài. Bây giờ

Xả vật chất của cải, tiền bạc. Xả danh vọng tiếng khen, tiếng chê. Nó còn nhiều thứ xả lắm. Cho nên nếu mà con tu tâm Xả, cái đặc tướng mà tu tâm Xả. Con thích tu tâm Xả thì con có cơ hội để mà xả tất cả. Khi mình viết ra cái đó, mình nói lên được cái phạm của mình rất nhiều. Cho nên vì vậy Thầy gợi ý cho con thì như vậy thì con về con làm cái dàn bài, xả cái gì trước, xả cái gì sau?

[Tu sinh]: Con kính bạch Thầy! Làm bài tâm Xả thì có thể viết đầu đề nêu lên không, hay là cứ tự nhiên bắt đầu mình xả, mình xả đến pháp nào thì mình viết luôn pháp ấy.

[Thầy]: À không có con, mình viết cái đầu đề, mình xả vật chất trước. Xả vật chất thì xả tiền của, tài sản, tới tất cả những cái nghề nghiệp, xả tất cả, còn lại cái nghề đi ăn xin thôi. Cũng như bây giờ con xả hết rồi, bây giờ còn có đi xin thôi, nghĩa là xả hết nghề nghiệp rồi đó. Vậy thì con thấy không, bây giờ đó, mình dựng lên cái dàn bài. Xả cái gì trước. Bây giờ xả về vật chất, rồi xả từng cái tâm niệm của mình. Xả cái tham, sân, si, phiền não, giận hờn, thương ghét xả hết. Nghĩa là cái nào cũng xả. Đó là xả cái phần nội tâm. Còn xả vật chất là quần áo

đẹp hoặc là vòng vàng, của cải tài sản xả hết, xả luôn cả nhà cửa xả hết, chỉ còn vô đây xin cái thất ở thôi, coi như là xả hết, nó nhiều lắm mà, con biết, mọi cái kể ra thì không biết bao nhiêu nói về tâm Xả. Do đó nói về tâm Xả thì nhiều lắm.

Rồi con, con hỏi Thầy

[Tu sinh]: Bạch Thầy, như trường hợp của con ...

[Thầy]: À, bây giờ nếu mà trong cái giai đoạn này vừa làm, vừa tu. Nhưng mà sau khi khép vô để mà tu để cho tới rốt ráo thì vô sự hoàn toàn, không còn làm gì nữa, thì chừng đó Thầy sẽ trợ duyên Thầy giúp, Thầy giúp cho cái phần tu này. Tại sao vậy? Tại vì bây giờ con còn đi tới, đi lui, còn trợ giúp cô Út cái này, kia. Nhưng mà bây giờ tới cái giai đoạn mà rốt ráo rồi, thì Thầy sẽ nói với cô Út trợ giúp cho con nỗ lực tu, chứ không có gì đâu. Nghĩa là khép vô chặt, tu thật sự tu, tu để đạt được sự giải thoát hoàn toàn. Chứ không khéo bây giờ con cũng 40 mấy, 50 tuổi hơn rồi, mà nếu không khéo nữa thì kể như là như cô Huệ Ân bây giờ đi, đứng không nổi rồi mới chết đó. Cho nên bây giờ là phải làm chủ, tập làm chủ ngay liền, chứ

không khéo mà cứ cái chuyện này, chuyện kia, rồi mình tu ở trong công chuyện. **Tu trong công chuyện thì chẳng qua mình tu trong đạo đức không làm khổ mình, khổ người thôi, để tỉnh thức trên mọi hành động, để xả được tâm của mình thôi. Chứ còn đây là phần rất ráo rồi, bảo vệ cái chân lý của nó rồi.** Trong giờ phút nào cũng sống ở trong cái sự bất động, yên lặng, không có các pháp, phòng hộ hết các pháp, để bảo vệ cái chân lý đó. Cho nên vì vậy nó mới kéo dài được thời gian trong 12 hoặc 24 tiếng đồng hồ, nó mới bảo vệ cho mình, mới đủ đạo lực. Chứ không khéo nó không có bảo vệ được nó, cái chân lý đó thì mình không thể chứng đạt được. Còn mình tụng chuyện thì bị vì cái ác pháp nó tác động, nó tác động thì không làm sao mà mình bảo vệ được nó, mình sẽ mất cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự đi. Đó thì không có được. Cho nên nếu mà con tu mà con xách xe đi chỗ này, chỗ kia thì thôi, không có tới được rồi, nó chỉ cầm chừng thôi chứ không tới

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con hỏi, con tu Tứ niệm xứ thì con ngồi...

[Thầy]: Được con, bởi vì tu trong bốn oai nghi lặn. Nhưng mà mỗi khi mà thay đổi

đổi cái oai nghi đó con, thì mình phải tỉnh giác ở trên cái oai nghi, phải tỉnh giác trên cái oai nghi của nó mới được. Chứ còn nếu mình không tỉnh giác ở trên cái oai nghi thì không được

Rồi, Minh Chánh ai con? Cô Tập ? Cô Tập phải không?

[Tu sinh]: 22 :29

[Thầy]: Đúng đó con, nó đang sống ở trong cái tướng nhiều nhất, mà bây giờ nó đã nghĩ ra được thì nó sẽ xả được tâm chứ không có gì đâu. Không có sao, lần lượt rồi nó sẽ bình tĩnh trở lại và đồng thời nó sẽ tốt và đồng thời giải quyết về tâm lý cái phần tâm lý của nó một chút thì nó an ổn được tinh thần của nó, nó không bị rối loạn, nó không sao đâu con. Máy con thiệt là trong cái tu mà trong cái hoàn cảnh này thì thiệt là nó cũng khó, nó cũng ngặt nghèo lắm.

Nói chung là cháu là vì, nếu là một người nam thì Thầy sẽ giúp đỡ rất dễ, vì cháu là một người nữ cho nên vì vậy mà chỉ có cô Út, hoặc là những người khác hiểu được tâm trạng của cháu thì sẽ giúp cháu nó bình phục trở lại chứ không có gì. Đó là một cái phần của lạc vào tướng thôi con, cho nên

nó ngơ ngơ, ngẩn ngẩn đó thôi, rồi bắt đầu bây giờ từng lần lượt để cho nó phục hồi dần dần, chứ muốn mau thì không được đâu. Trải qua cái thời gian nó bị ức chế ở trong đó nhiều quá, thành ra nó lộn trong tưởng.

Thầy cũng hiểu biết, nhưng mà vì nếu là một người nam thì chắc chắn Thầy sẽ giúp đỡ nó không bị ngày từ lúc đầu. Còn cái người nữ, mà Thầy cũng thấy là cái nhân quả của con, cho nên vì vậy mà phải đành chịu thôi, rồi lần lượt rồi thì bên nữ thì cũng có nhiều người sẽ giúp đỡ cho nó phục hồi lại cái trí nhớ nó chứ không sao đâu. Để cho nó được an ổn thì nó sẽ phục hồi lại. Còn nếu mà có cái gì mà làm cho nó bực tức hơn, làm cho nó rối loạn hơn ... đó thì nó sẽ trở lại cái chứng cũ của nó, nó sẽ sống ở trong trạng thái tưởng. Thì do đó nó rất khó là tại vì trường hợp nó xảy ra ở ngoài gia đình nó đã có một cái dấu ấn của nó ở trong đầu nó rồi. Cho nên nó có một cái, nó tuy nó không nói ra, nhưng mà nó viết những cái điều mà nó viết ở trên những cái tập nhật ký của nó, Thầy đọc thì Thầy thấy nó có một cái gì hoàn toàn nó có sự gì ở trong cái đầu của nó, chứ nó không có thương. Nhưng mà nếu mà không khéo thì nó **dụm** vào chỗ sống

im lặng hoặc là nó sống trên phương pháp tu nào đó, để ức chế cái tâm nó chịu đựng. Để nó chịu đựng thì nó sẽ đi đến cái trạng thái lọt vào trong cái tướng của nó rồi. Tức là nó bây giờ nó đang chịu đựng, mà không có cái người nào mà cởi mở được cái hiểu biết được, thông cảm được, hiểu biết được nó, thì nó sẽ ức chế nó trở thành điên luôn. Còn bây giờ có cái nào cởi mở được thì nó sẽ giải tỏa được tâm của nó thì lần lượt nó sẽ bình phục trở lại thì không sao. Bây giờ nó biết ăn, con đút nó ăn, nó ăn được, rồi từ từ nó sẽ lần lượt nó phục hồi lại chứ còn không nhanh được đâu con. Trước kia nó nói như là nó điên rồi, nó hết có biết gì. Thôi, không có sao đâu, cứ bình yên, đây là nhân quả thôi không có gì đâu con.

Nguyễn Thanh có điều gì muốn nói?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, những bài viết, đêm qua... cái máy ghi âm con gửi về cho ...

[Thầy]: Cũng được.

[Tu sinh]: Buổi chiều thì con

[Thầy]: À, được rồi Thầy nói Thanh Trí cho con mượn và đồng thời mấy con hỏi Thầy rồi mấy con về mấy con lo tu mấy con.

Còn Nguyên Thanh xin đọc lại mấy cái bài đó để gửi cái đĩa về cho mẹ nó.

[Tu sinh]: Tại vì mẹ con không có thời gian đọc sách, mẹ còn bán hàng, mở máy ngồi nghe.

[Tu sinh]: Con thưa Thầy, con hỏi Thầy một chút

[Thầy]: Con hỏi Thầy một chút đi

[Tu sinh]: Thưa Thầy, hôn trầm có phải tham hữu không?

[Thầy]: Hôm trầm hả con?

[Tu sinh]: Thầy dạy cho con cái chỗ mà, ví dụ hôn trầm hoặc là tham hữu, hai cái đó nó khác gì nhau ạ?

[Thầy]: à, hôn trầm không phải tham hữu đâu con, cái tướng trạng si nó hiện ra chứ nó không phải tham hữu đâu. Hôn trầm là cái tướng trạng si con, nó hiện ra.

Mấy con còn hỏi gì không thì mấy con về?

[Tu sinh]: Con hỏi Thầy một chút ạ. Cái ý lúc nãy mà con muốn hỏi Thầy, con muốn ra, cô Liễu Tâm muốn làm một cái phong trào viết bài ... để cho các bác khích lệ cái

sự.

[Thầy]: À không, Thầy sẽ cho những cái đầu đề của những cái bài đó, để bắt đầu từ cái đầu đề đầu tiên cho đến cuối cùng Thầy sẽ ghi cho những đầu đề đó. Cho đến khi mà cái Tứ Vô Lượng Tâm luôn

[Tu sinh]: Con hỏi Thầy, khi mà các bác viết bài xong, thì cái bài đó có nên gửi vào trong Thầy?

[Thầy]: Lẽ đương nhiên là, coi như là gửi. Người ta ở bên Mỹ người ta còn làm bài, người ta đưa trên mạng mà về đây Thầy con chấm bài mà.

[Tu sinh]: vâng, con hỏi để con nắm bắt. Dạ vâng, con xin phép Thầy

[Tu sinh]: Con xin hỏi, cái trường hợp con ... hôm trước con hỏi, thì con trước con ở đây thì con xả tâm lần lần nó bớt cái bệnh đó, con tu.

[Thầy]: được con. Bây giờ con lo cái bệnh của con để mà xả cái bệnh cho nó hết đó con, dùng cái phương pháp xả bệnh

[Tu sinh]: Nó bị tưởng, mỗi lần mà con xả một cái tâm gì là tự nhiên nó có một cái niệm tưởng gì đó nó chống lại. Con xả cái

tưởng đó ra.

[Thầy] : Rồi, con lo mà trị bệnh đi, không có gì đâu con.

...(Đoạn tiếp này không nghe được)

Tiếp phút : 30:02

[Tu sinh] : ... con lúc này có thể mà có thể mất công. nhưng mà con không có muốn nghe, thí dụ vậy đó. Thì con mới nói cho gia đình thông cảm, hiểu cho con, con ra ngoài là bị động, con đã quyết tâm là con phải đạt đến... gia đình thông cảm cho con,... Thí dụ như người thân con có mất thì con về con cũng đâu có làm được việc gì ? mà lại hai cái nó đấu trội nhau, thí dụ con không về thì con ... tụng kinh, gõ mõ. Hình thức đưa rình rang, ở nhà lại tổ chức lớn, rất động, không có làm gì ? Thành ra là con ... xin Thầy được về nhà con nói rõ cái lý tưởng của con như vậy. Bây giờ ... thật sự thông cảm, sự sắp xếp được, có gì đó thì cứ gọi cho con...

[Thầy] : Cũng được con, đó là cái sự giải quyết.

[Tu sinh] : (Không nghe được)

[Trưởng lão] : Cũng được, nếu mà con quyết định mà con tu tập thì hãy sử dụng

pháp mà đẩy lui bệnh, để cho nó hoàn tất ở trên con đường tu của mình, cho mình làm chủ được.

[Tu sinh]: (không nghe được). Con ở lớp nào ?

[Thầy] : Con cứ hiện bây giờ thì cho các con đều ở trong cái lớp Chánh tư duy. Vào lớp Chánh tư duy, nhưng mà điều kiện mấy con rớt lại thì mấy con chịu. Nghĩa là mấy con còn đang ở trên cái thân bệnh của mấy con mà đang tu tập thì coi như là mấy con sẽ ở lại cái lớp Chánh kiến. Còn lên lớp Chánh tư duy thì nó phải có sự bình an. Vì thân của mấy con bệnh như vậy là cái nghiệp rồi, nó là cái nghiệp. Cho nên vì vậy mà trong cái lớp Chánh tư duy thì nó phải là cái thân nghiệp mình nó phải được bình an để cho mình tu tập mình bảo vệ cái chân lý. Còn nếu mà nó bị bệnh đau đó thì cái chân lý mình bảo vệ không có được, nó cứ bị bệnh đau nó làm cho tâm mình phóng giạt, không có được

[Tu sinh]: Thưa Thầy, thế vậy cái bệnh của con, con suy nghĩ nhiều quá thì nó ảnh hưởng nó đau. ...

[Thầy]: Thì đó, trong khi tu rồi thì coi

như là không có lao động, không có suy nghĩ, không có viết bài gì nữa hết. Chỉ có cái xả giữ gìn bảo vệ cái chân lý thanh thân-an lạc-vô sự. Chướng ngại gì ở trên thân, thọ, tâm của mình thì mình sử dụng các cái phương pháp mình đẩy lui nó đi rồi mình ở cái trạng thái bất động của mình đó con. Bình thường vậy thôi chứ không có gì hết. Coi như tu rất là nhàn nhã, không còn cái vô sự gì nữa hết. Cái lớp Chánh tư duy là như vậy.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, vậy chúng con tu trên đó khi nào ... con nghĩ là nếu mà không phải lao động, không phải làm việc thì chúng con cứ ôm pháp tu ?

[Thầy]: Thì nếu mà được, thì mấy con cứ ôm pháp mà tu, được thì mấy con cứ ở trên lớp Chánh tư duy cho đến khi bảo vệ được chân lý của mấy con xong. Còn nếu mà không được thì mấy con cũng tự mình mình tu rồi mình sẽ biết được cái điều kiện đó, coi mình có được ở trong cái lớp đó tu hay không, chứ không có gì khác. Bởi vì, ở trên lớp này nếu mà con cứ bị bệnh hoại, thì cái trạng thái bị phóng giạt theo cái tâm nó ra. Cái bệnh đó, thì coi như nó không được bảo vệ cái chân lý của nó thanh thân, an lạc, vô sự. Mà nếu mà mình thấy rằng, mình nhiếp

phục được cái trạng thái cảm thọ của thân con, mà nó không còn lo lắng, nghĩ ngợi gì, bệnh đau nó thân nhiên như người không có bệnh đau thì lúc bây giờ con sẽ than thân, an lạc, vô sự được thì tức là con chứng đạt được, nó không có khó đâu con. Nhưng mà điều kiện là sợ mấy con không ở trong cái sự bảo vệ cái thanh thân, an lạc, vô sự được. Mà cứ cái tâm nó phóng giạt nó lo cái bệnh mình thế này, thế khác, hết hay không hết, thì tu hay không được đủ thứ. Đừng có lo nghĩ vấn đề đó thì con sẽ giữ được tâm thanh thân, an lạc, vô sự

[Tu sinh]: (không nghe được.)

[Thầy]: Cho nên trong cái sự tu tập, giữ được trạng thái bất động của mình đó là cái trạng thái cần thiết nhất ở trong cái lớp Chánh tư duy. Bảo vệ nó hoàn toàn không có cho chướng ngại nào tác động vào nó... Từ một ngày, hai ngày, cho đến một tháng, hai tháng, nếu mà nó được thời gian bất động đó nó kéo dài thì mấy con sẽ đạt được kết quả tốt nhất.

Rồi, có hỏi Thầy gì nữa không con?

[Tu sinh]: (không nghe được)

[Thầy]: Đạo đức nhân bản, nhân quả hả con? Sau khi mà những cái bài kia nó xong rồi. Còn cái đạo đức nhân bản, nhân quả thì lần lượt sau khi mình tu xong rồi mình viết cũng được, chớ không phải là bây giờ mình ngồi viết. Nhưng mà điều kiện là hiện giờ, mình thấy, mình làm những cái bài cho tới cái tâm Xả xong rồi, thì bắt đầu vào tu thì coi như mình đủ cái tri kiến để cho mình xả được cái tâm, mình ôm pháp mà tu cho nó xong. Rồi sau đó thì cái chương trình mà soạn thảo cái đạo đức nhân bản, nhân quả, thì sau khi tu xong rồi, mình bắt đầu mình tiếp tục mình sẽ soạn thảo cái bộ sách đạo đức nhân bản, nhân quả để sau này mình đứng lớp mình dạy, dạy cái người mà người ta tu về đạo đức. Cái lớp Chánh kiến đó, thì mình có cái tài liệu để cho mình hướng dẫn họ, theo mình đã ghi lại cái đạo đức, và đồng thời nó cũng trở thành một cuốn sách đạo đức để được phổ biến cho mọi người học về đạo đức. Đó là cái phần sau.

Còn phần này, bây giờ tới cái lớp Chánh tư duy là cái lớp mà tu cho được rốt ráo, thì phải ôm pháp thật tu chứ không có mà tu lơ mơ được, phải bảo vệ cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự của mình để kéo

dài ra. Nghĩa là từ 1h, đến 2h cho đến 10h, 12h, cho đến 1 ngày đêm, 24 tiếng đồng hồ. Và có thể nói rằng mình kéo suốt cái đời sống của mình từ đây về sau là mình sống trong trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự. Không một ác pháp, không một cái gì mà tác động được vào trong cái trạng thái đó. Mình rất bình an, không có ai làm gì mình động được trong cái trạng thái đó được hết, thì lúc bây giờ mình mới đủ sức, cho nên vì vậy mình phải cố gắng trong cái giai đoạn cái lớp này phải cố gắng. Cái khả năng của mấy con Thầy thấy đủ sức để mà tu trong cái lớp Chánh tư duy. Mà nếu mà không có nỗ lực mà tu thì cái thời gian nó sẽ mất rất nhiều và đồng thời không biết chừng nào mấy con chúng đạt được cái chân lý đó. Cho nên giờ này coi như là dừng lại những cái điều kiện mà chưa cần thiết thì dừng lại hết, chỉ có đủ tri kiến để mà xả tâm của mình, nhất là những cái niệm. Còn những cái pháp để tác ý để mà đẩy lui bệnh Thầy nghĩ rằng mấy con cũng đủ khả năng để đẩy lui bệnh. Cho nên đừng có lo, mà yên tâm, con chỉ còn...

[Tu sinh]: ...ạ Thầy ơi, Thầy có khách...

[Thầy] : Ờ, chút nữa Thầy ra con, ra

liền. Chú khách mà có Từ Quang tiếp ngoài đó không con ? Được rồi, chút nữa Thầy ra, Thầy đang công chuyện.

[Tu sinh]: (không nghe được)

[Thầy]: Không có sao đâu, vấn đề đó là vấn đề ở trên cái phương pháp để bảo vệ cái chân lý thì dùng cái pháp đẩy lui. Bởi cái bệnh mà nó chưa có rõ rệt, cái bệnh kia là cái bệnh mãn tính. Cái bệnh mà nó đã kì cựu con không có, những cái bệnh lật vạt thì chắc thân ai cũng có. Mà cũng có thì tức là mình có pháp, thứ đồ bệnh đó nó ra gì đâu, không ra gì đâu. Sợ những cái bệnh ngặt nghèo như cái bệnh ung thư hoặc cái bệnh ngặt nghèo đó, mình sợ thôi. Tại vì mình phải trị cái bệnh đó thì mình mới bảo vệ được, chứ lúc nào nó cũng rầm rì nó đau mình. Còn cái bệnh lúc nóng, lúc lạnh, lúc nhức chỗ này, chỗ nọ. Máy cái đó không cần thiết đâu, không sợ đâu, đây là chướng ngại.

[Tu sinh]: 38 : 40 Hôm có cái chị bên con, bên nội con chị lên. Mà cũng có ý xin gặp Thầy ... thì cái người này là cái tâm đạo thì nhỏ mà tự nhiên ... vậy đó. Rồi đến hôm nay thì chị gần 60 tuổi rồi nhưng mà cứ ngồi ôm cái máy vi tính để mà soạn kinh

sách theo cái tư tưởng Đại Thừa đó Thầy. Khi con về bên quán thì về ... gửi cho con ba bốn đĩa của Thầy cho chị coi ... cho thằng em của chị đó nó làm như vậy, như vậy đó, ... Đó thì con mới nói là, Thầy là người ... nhưng mà có một điều là cậu có đủ niềm tin với Thầy hay không? Đó là vấn đề. Đó thì qua cái nói chuyện con mới hỏi thử xen, lúc chị đề cao mấy người niệm Phật, con hỏi thử cái thì một, hai người thì im re. Nhưng mà một người thì lo niệm Phật, một người thì ... cái tâm cẩn thận ... Chỉ hỏi một câu vậy thôi, để cho có sự trao đổi, nhận định trong đầu thôi. Tự nhiên chị nổi sân, chị bảo thủ dữ lắm thật ra con cuối cùng vẫn nhắc con đưa sách về đây Thầy coi, nghiên cứu thêm. Con cũng tiếp nhận nói thôi thì tôn trọng không có để ... Thế thì con tiếp cũng không muốn mất thì giờ với Thầy, con không muốn con đi ra. Nhưng mà cách đây ba, bốn ngày trong tết họ lại điện lên, có ngày nào ưu tiên gặp Thầy được không? Con nói hỏi thăm cái công trình quan điểm với Thầy ... Con hỏi sao biết: Chị nói : Chị có biết một vài người... nắm bắt tình hình... Thì con chỉ trên mạng, ... Rồi con nghĩ các Thầy ở đó cũng liên hệ điện thoại lên gặp Thầy, thì con

cũng cho cái địa chỉ cậu đó đến hay là thích gặp Thầy hay không cứ viết đại để sắp xếp.

[Thầy]: Thôi bây giờ đó, khi nào mà có duyên thì sẽ gặp Thầy, không có gì đâu.

[Tu sinh]: Dạ con cũng biết, cái đối tượng đó bảo thủ lắm Thầy.

[Thầy]: Thầy biết rồi, những người mà có những cái kiến chấp rồi đó. Họ chấp vào cái pháp Tịnh Độ hoặc là cái pháp nào, Thiền tông rồi đó, mình khó gỡ họ lắm con.

[Tu sinh]: Họ muốn mình độ được họ rồi mới... Họ cứ in sách, mà nếu mà in cho đúng tư tưởng của Thầy thì lợi biết bao nhiêu.

[Thầy]: Nhưng đó cũng là cái duyên thôi con. Bởi vì có nhiều người họ từ trong cái tư tưởng của Đại Thừa, mà khi họ qua bên đây thì họ làm cái việc lợi ích. Cũng như thí dụ như cô Hạnh **Pháp**, thí dụ như Thanh Trí. Từ cái nhiệm của Đại Thừa họ cũng rất nhiệm, nhưng mà bây giờ họ qua đây họ mừng, họ thấy xả rất rõ ràng. Nó lợi ích. Nhưng bây giờ cái duyên của họ thôi. Mình không cần lo lắng, một ngày nào đó cái sai là phải cai sai, mà cái đúng là phải cái đúng.

Nhất là ở cái lớp học của chúng ta, những người mà chúng ta tu đạt được, chúng đạt được cái chân lý là một bằng chứng để bảo cho họ rằng, những điều họ kiến giải đó đều là sai.

Còn mình tu mà mình không có những người tu chứng thì mình nói không có được họ. Họ cũng nghĩ rằng họ cũng đạt được và mình cũng nghĩ mình làm được, nhưng mà mình cũng chẳng tới, họ cũng chẳng tới. Rồi cuộc là hai bên không bên nào cũng vậy thôi. Bây giờ muốn bảo chứng này, để cho xác định được điều mà phá được cái kiến chấp của họ là chúng ta thực hiện được. Bằng chứng như bây giờ ở trong gia đình của con có những người như vậy, họ cũng chưa chắc họ đã tin con đâu. Cho nên vì vậy mà con thực hiện được : « ờ tôi làm chủ được”.

Còn bây giờ cậu nói vậy hoặc là anh nói vậy, hoặc chị nói vậy, nhưng mà cái vấn đề của anh chị có làm được không hay đó là lý thuyết suông. Còn chúng tôi làm được này, đây là thực hiện chúng tôi làm được, bằng chứng là chúng tôi làm được. Đó là mình nói thẳng thồn với họ như vậy. Rõ ràng là họ sẽ đầu phục liền, bởi vì họ làm không được mà họ chỉ nói.

[Tu sinh]: Thầy con xin phép nếu như cậu có hỏi qua thì ...

[Thầy]: Chắc chắn là trên cái vấn đề đó thì bây giờ những cái sách đó thì họ không có hiểu Phật pháp đâu, họ chỉ nói theo cái kiểu Đại Thừa thôi. Có một số người cũng đưa Thầy những cái tập sách của họ, cũng như một cái số người đó cũng đưa nhờ Thầy đọc. Trời đất ơi, Thầy đọc một trang Thầy đã biết tư tưởng của họ như thế nào rồi. Cho nên vì vậy, dù mấy người đó có hỏi Thầy thì con cứ đưa Thầy, Thầy đọc một trang rồi Thầy sẽ trả lời họ. Chứ không khéo thì coi như không có nắm được tư tưởng họ, họ đang ở trong.

[Tu sinh]: Dạ. Chuyển đến rồi mới tìm Thầy

[Thầy]: Không có sao đâu

[Tu sinh] : Dạ thưa Thầy, tại sao cái chỗ về vô thường, cái tựa về Dịch Cân Kinh

[Thầy]: Có một người cũng đưa Dịch Cân Kinh cho Thầy

[Tu sinh]: (không nghe được)

[Thầy]: À, những cái bài đó con phải

làm cho hết đó con, làm hết mới vào tu mới được. Còn hai bài nữa con.

[Tu sinh]: Dạ, con viết cái bài Hỉ, bài Xả.

[Thầy]: bài Hỉ bài Xả

[Tu sinh]: không nghe được.

[Thầy]: phải làm tất đó con, phải làm tất. Vừa là trị bệnh, mà vừa làm tất cái bài đó để sau đó mình lên lớp Chánh tư duy mình không bị. Chứ con không làm tất con không biết đó, con hiểu không? Phải triển khai cái tri kiến của mình.

[Thầy] : Rồi, con ngồi ghế đi con

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, con xin Thầy là, trong cái đĩa đó thì con xin Thầy đọc cái lời giới thiệu trước cái phần mà con học. Tức là con đưa cái máy ghi âm của con, Thầy đọc cái lời giới thiệu cho những cái bài của con, xong rồi con ... ra cái đĩa.

[Thầy] : Không, cái lời giới thiệu làm sao chứ con, Thầy có biết.

[Tu sinh] : Bạch Thầy, Thầy đọc ví dụ là Thầy nói là : Khóa học của chúng tôi là lớp Chánh kiến, học trò Nguyễn Thanh đọc

trong những cái bài trong lớp Chánh Tri Kiến, nếu thế thì con viết một cái lời giới thiệu, rồi con gửi Thầy. Tức là Thầy đọc lời giới thiệu giúp con. Ví dụ như con viết một tập sách của con, thì con cũng xin Thầy viết lời giới thiệu cho tập sách của con.

[Thầy]: À không, bây giờ về cái vấn đề đó, thí dụ như bây giờ cái bài gì đó thì Thầy phải có cái lời giới thiệu cho cái bài của con thôi. Con làm cái tập sách gì, ví dụ như tập sách đạo đức nhân bản, nhân quả. Bây giờ con cũng làm cái lời nói đầu, giới thiệu này kia của con, cái phần của con thì con cũng làm xong hết. Bây giờ về cái phần giới thiệu của Thầy qua cái tập sách này, Thầy có cái lời giới thiệu cũng như vậy, Nhà xuất bản giới thiệu, hoặc cái người nào có vi tính để giới thiệu cho cái tập sách của mình. Thì con cứ làm đi rồi chừng đó Thầy viết cái lời giới thiệu cũng như là thầy Chân Quang mà viết cái luận về nhân quả, mà Thầy viết cái lời giới thiệu trong cái cuốn về nhân quả vậy.

[Tu sinh]: Thì tụi con đọc viết 16 bài của con, thì con xin Thầy, Thầy đọc Thầy viết ngay từ đầu tiên. Sau đó con đọc hết 16 bài của con. Tụi con không có biết viết

[Thầy]: Không có gì hết, đọc cái lời giới thiệu đó thì bây giờ Thầy đọc trong cái băng nào đó Thầy thu, thì con sẽ sang vô đó thì nó vô chứ có gì đâu.

[Tu sinh]: Dạ không được, tại vì máy sang đĩa là Thầy đọc ... trước

[Thầy]: À thì đó, bây giờ thí dụ như bây giờ đây cái máy thu băng nè, Thầy mới đọc nó rồi, bắt đầu bây giờ con muốn cái bài của Thầy vô cái bài đọc của con, thì con cho nó vô trước. Có gì đâu mà khỏi cần? Để mất thì giờ của Thầy chứ không có gì. Ví dụ như Thầy phải ra đây để mà đọc.

[Tu sinh]: Tại vì cái máy của con nó không có chế độ nối. Nó chỉ có chế độ cắt thôi. Ví dụ như giờ con thu một bài giảng, con muốn cắt cái đoạn con viết những cái bài con thì con phải cắt hai đoạn của con. Cho nên con xin Thầy.

[Thầy]: Không, bây giờ con chưa làm thành sách mà giới thiệu gì ? Chỉ cái băng con đọc cho mẹ con nghe thì cứ đọc cho bà nghe thôi chứ cần gì mà phải giới thiệu. Khi nào con làm thành sách rồi đó. Ở bây giờ con định nè, bây giờ để một cái giới thiệu, thì Thầy mới giới thiệu được.

[Tu sinh]: Dạ không, con đã làm hình thành tập sách con dưới rồi.

[Thầy]: Bây giờ cái tập sách của con là Đạo đức nhân bản, nhân quả ha.

[Tu sinh] : Dạ, con sắp xếp đầy đủ rồi mà Thầy.

[Thầy] : Thầy sẽ có giới thiệu được, con làm rồi thì Thầy sẽ có giới thiệu được cho cái tập sách đó được. Rồi trong những cái bài đó con sắp xếp bài đó trở thành cái bài như vô thường, các pháp vô thường Thầy nói đều là nó có đức hết, thì mình có thể mình ghép vô trong đó.

[Tu sinh]: Con xin Thầy là con sẽ đọc cái bài đạo đức nhân bản đầu tiên, bởi vì trong cái bài đạo đức nhân bản nó có lời giới thiệu.

[Thầy]: Ờ, thì cái đó là mình chuẩn bị đó, con phải chuẩn bị chứ còn.

[Tu sinh]: không, xong rồi Thầy. Bây giờ nó nằm trong máy tính con, thì con in ra là nó thành tập sách với 360 trang luôn. Cho nên Thầy duyệt tất cả những cái bài của con, nó có ba trăm sáu mấy trang thôi. Con vẫn, con muốn xin Thầy, Thầy viết giùm cho con

cái lời giới thiệu.

[Thầy]: À, thì cái lời giới thiệu được rồi, không có gì đâu. Hiện giờ cái bộ sách đạo đức đó, thì bắt đầu Thầy phải nắm vững toàn bộ cái bộ sách đó Thầy mới giới thiệu nó mới được.

[Tu sinh]: Con sang qua cái USB, để Thầy đọc thêm, Thầy kiểm tra ...

[Thầy]: Rồi, đúng rồi, vậy mới có được.

[Tu sinh]: Xong rồi Thầy viết cho con lời giới thiệu, con đưa cái máy...

[Thầy]: Bởi vì mình nắm cho hết bộ sách đó, rồi mình mới giới thiệu.

[Tu sinh]: Tại vì con nghĩ là con phát hành tập đĩa là nó hay lắm là vì mình nghe nó dễ nghe hơn con đọc trong sách, mẹ con cũng có thể nghe. Con đọc rồi con gửi về con cho anh chị của con.

[Thầy]: Rồi, vậy thì con không có gì đâu. Con cứ đưa vào để mà Thầy xem coi cái bộ sách đó con hoàn chỉnh như thế nào. Để cho nó hoàn chỉnh từng cái bài đó. Những cái bài đó sau này mình ghép lại mình chỉ thêm một vài từ để mà nói lên cái đức của nó.

Ví dụ như: Về quán thực phẩm bất tịnh cũng là Đức lý tham đó con, lý tham ăn đó, chứ không phải đâu. Thực phẩm bất tịnh là cái Đức lý tham đó. Còn cái bài mà quán thân bất tịnh là cái Đức lý sắc dục đó, chứ nó là cái đức, đạo đức của người ta không.

[Tu sinh]: Con thưa Thầy là từ cái bài thực phẩm bất tịnh và quán thân bất tịnh là có bốn bài cái đó thì chưa đánh vào vi tính. Còn các bộ ,tất cả các bài viết là đánh vào vi tính hết rồi. Nhưng mà con ...

[Thầy]: Nó còn những các bài nữa, thí dụ như quán thân vô thường, quán các pháp vô thường để phá ngã đó, tức là đức vô ngã đó.

[Tu sinh]: Như vậy con sắp những cái bài thực phẩm, rồi thân bất tịnh phía sau các pháp vô thường.

[Thầy]: À, coi như là, không, cái đó là nó nằm trên các pháp như quán thân bất tịnh này, quán thực phẩm bất tịnh. Nó cũng là những cái đức của nó, nhưng mà nó nằm cái đối tượng của nó với cái thân của mình, cái dục, cái tham của thân mình thôi. Nhưng mà các pháp vô thường nó phá cái ngã, nó rộng hơn.

[Tu sinh]: Như vậy thì con con sắp xếp, tại vì bây giờ những thực phẩm, mình đóng thành nhiều ví dụ con đóng xong rồi nhưng mà nó còn thực phẩm bất tịnh và quán thân bất tịnh.

[Thầy]: Ờ, mấy cái đó phải đánh vô đó con.

[Tu sinh]: Rồi từ, bi, hỉ, xả thì bây giờ còn bốn bài

[Thầy]: Đức từ, Đức bi, Đức hỉ, Đức xả

[Tu sinh]: Bây giờ mình chưa đánh được, vì từ từ mình chuẩn bị đọc cái gì mình cứ đọc trước cái đó, rồi cái kia đọc sau, từ đánh rồi in sách sau. Có nghĩa là con muốn là, con xin Thầy là con sẽ có phát hành đĩa trước, rồi con sẽ in sách ra sau. Con xin Thầy viết giùm con cái lời giới thiệu cho cái đĩa của con.

[Thầy]: Xong cái vấn đề đó rồi, nhưng mà còn vấn đề là phải tu nữa đây nè, để không rồi nó lộn xộn qua cái này rồi con bận tâm nữa đó, rồi nó lốt bệnh nữa.

[Tu sinh]: Dạ con xin Thầy con làm xong trong 20 ngày, Thầy nói là 20 ngày rồi buông luôn sách để tu thì con làm xong

trước khi con vô tu.

[Thầy]: Rồi, phải làm sao cho nó hết, chớ không khéo nó kéo dài tháng mới rồi đó.

[Tu sinh]: Tại vì sách mà in là con sẽ làm sau, sau này con sẽ in giấy tập sách con thì con sẽ làm sau, thì con cũng xin Thầy viết lời giới thiệu cho cái sách của con. Thì tập sách đó thì khi nào con xong thì con sẽ ...

[Thầy]: Không, bây giờ Thầy giới thiệu đây là một cái tài liệu của một cái tu sinh tại Tu viện Chơn Như nói từ cái lớp học Chánh kiến. Đó là giới thiệu nó vậy thôi, lớp Chánh kiến. Những cái tài liệu này để dùng cái tri kiến để mà quán sát xả đi những cái tâm phiền não, đau khổ, những cái ác pháp, như các cảm thọ để giúp cho mọi người khi đọc hiểu. Cái Tài liệu này nó có lợi ích rất lớn là vì mình xả được những cái ác pháp, làm cho đem lại cho sự bình an, thanh thản, an lạc, vô sự cho tâm hồn mình. Đó thì giới thiệu vậy thôi.

[Tu sinh]: Đúng rồi. Thầy làm như vậy, Thầy giới thiệu cho con từng đó thôi. Con về con đọc hết 16 bài của con vô trong đĩa.

[Thầy]: Cái chuyện đó không khó đâu. Rời, rời, rời rời, bây giờ.

[Tu sinh]: Sách kia Thầy cho con xin lại Thầy?

[Thầy]: Cái này là sách của cái cậu nào ở dưới đó đó, người nào cũng muốn làm sách hết mà.

[Tu sinh]: Bạch Thầy cho con hỏi Thầy.

[Thầy]: uhm, con hỏi đi. Để coi Thầy đọc. Đây toàn là Đại Thừa thôi chứ không có gì đâu.

[Tu sinh]: Con kính bạch Thầy, con nạp cái bài thân thọ... Không biết con làm như vậy được chưa? ...

[Thầy]: Đúng rồi con, con làm tiếp nữa. Mình viết cho cái xả nhiều lắm

[Tu sinh]: Sách giống như ni bạch Thầy?

Tu sinh khác: Bây giờ con làm tiếp.

[Thầy]: Cái sách Đại Thừa nó không có quan trọng đâu con. Bởi vì mấy ông này là tự nghiên cứu ra.

[Tu sinh]: Mấy ông ni ông viết theo cái

hiếu bên Đại Thừa của ông.

Thầy nghĩ đi Thầy.

Bữa nay cô Tú điều hành.

[Thầy]: Cô Tú đưa, nhờ ít bữa cái chú này lên để mà có hỏi Thầy, đừng biết để mà giải thích cho ông ta.

[Tu sinh]: Ô, mấy cái này mình lấy mấy cái tâm Từ, Bi, Hỷ, Xả của mình đập xuống là ông ngộ thôi Thầy, giống như...

[Thầy]: Khuyên người ta. Đây là mình cái điều kiện mình hướng dẫn.

[Tu sinh]: Vậy thì con, buổi chiều con gọi Thầy cái máy Thầy nha.

